

Giới thiệu Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi

Thể loại: xuyên không, ngươi xuyên vào thú, sủng....

Lương Mộ Hi chưa từng nghĩ bản thân sẽ gặp phải cảnh xuyên qua biến thành tuyết hồ.

Cô cố gắng tu luyện thành người nhưng vì nợ ân tình của người nào đó mà bắt đầu bị thương sống kiếp sủng vật.

Dù như vậy mọi rắc rối của nàng đều có người giải quyết, ngay cả đi cũng không cần phải nhìn đường.

Nhưng mà, tại một ngày nào đó nàng cuối cùng biết được, cái gì gọi là tự đắc vênh vào, chui đầu vào lưới!

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tuyết hồ bị thương

“Mau nhìn kìa, đó có phải là tuyết Hồ trong truyền thuyết không?”

“Đúng rồi, mau bắt nó lại, sau đó dâng lên cho phụ hoàng, về sau chắc chắn phụ hoàng sẽ thay đổi cách nhìn với chúng ta!”

“Đúng, Đại hoàng huynh, huynh bắn đi, chỉ có tài bắn cung của huynh là giỏi nhất trong chúng ta thôi!”

“Nghe nói tuyết hồ trời sinh nhanh nhạy, vô cùng thông minh, chúng ta phải thật cẩn thận, nhất thiết không thể để cho nó chạy mất, Tam hoàng đệ, đệ và Ngũ hoàng đệ đến bên kia cản đường của nó, Thập hoàng đệ, các ngươi đi bên này, còn có...”

.....

Ồ, đó là âm thanh gì?

tuyết hồ?

Ách, không phải đang nói ta đó chứ?

Lương Mộ Hi chậm nửa nhịp nghe thấy âm thanh từ đằng xa truyền đến, cảm nhận được nguy hiểm liền lập tức bỏ chạy!

Mẹ nó, tại sao chứ, một năm trước nàng xuyên qua trở thành một con tuyết hồ vừa mới sinh cũng thôi đi, giờ lại còn bị người truy bắt nữa là sao hả?

Tại sao đến thú cũng khó làm thế này?

Lương Mộ Hi căng thẳng bỏ chạy, vài vị hoàng tử tựa hồ nhìn ra ý định bỏ chạy của nàng, lập tức cười ngựa đuổi theo.

“Đại hoàng huynh, nhanh đi, con tuyết hồ kia sắp chạy mất rồi!”

“Thập hoàng đệ, các đệ mau chặn nó lại!”

Theo hướng âm thanh phát ra, Lương Mộ Hi cảm nhận được phía sau mình có truy binh, phía trước thì có vật cản trở, đang lúc suy nghĩ làm sao giải thoát mình ra khỏi khốn cảnh này, kết quả chỉ nghe thấy âm thanh tên rời khỏi cung ở xa xa!

Nhìn thấy mũi tên đang bay nhanh tới, Lương Mộ Hi đã chuẩn bị sẵn tinh thần xuống âm phủ báo danh, thời gian bỗng chốc như dừng lại, chỉ có thể ngây ngốc trợn mắt nhìn mũi tên đó, trong lòng cũng đau xót, “mẹ nó a, lẽ nào mạng thú của nàng tới đây cũng hết rồi sao? Còn gì chăm chọc hơn thế không? Nàng hãy còn muốn tu luyện thành người, làm một con người mới a!”

Cuối cùng chỉ cảm thấy một con đau thấu xương từ chân truyền đến tim, Lương Mộ Hi liền hôn mê bất tỉnh.

Aiz, thân thể của loài thú, quả nhiên là yếu ớt!

....

“Đại hoàng huynh, con tuyết hồ này hôn mê rồi, sẽ không chết chứ?” tiếng vó ngựa dừng lại, người bước xuống là một nam tử vô cùng tuấn tú, quanh

thân toát ra khi chất tôn quý khiến người khác không dám nhìn thẳng, hần ta chính là ngũ hoàng tử của Thương quốc, Thương Mặc Kỳ.

“Sẽ không đâu, ta chỉ băng trướng chân của nó, không tổn thương nặng!” thanh âm trầm ồm bá khí, đã lộ ra phong phạm của một bậc đế vương, mặc dù tướng mạo so với mấy người đây chỉ xem như bình thường, nhưng khí chất tôn quý ấy lại làm cho người khác cam tâm khuất phục.

Đây, chính là Đại hoàng tử của Thương quốc, người vừa mới bắt trướng Lương Mộ Hi, Thương Mặc Dung.

“Vậy chúng ta mau đem nó trở về cho phụ hoàng đi, nghe nói Thiên Sơn tuyết hồ có thể kéo dài tuổi thọ, giải bách độc, phụ hoàng nhất định rất thích!” Khuôn mặt vẫn còn lộ ra nét trẻ con, nhưng đã mười ba tuổi, tướng mạo giống như nhân vật bước ra từ trong truyện tranh, quanh thân có một loại khí chất tuấn nhã, đây, chính là Thập hoàng tử của Thương quốc, Thương Mặc Hiên.

“Ừ, trở về thôi!” Tam hoàng tử Thương Mặc Cẩn này giờ vẫn chưa nói một lời mở miệng, nhìn con tuyết hồ vẫn còn đang chảy máu, ngũ quan sắc sảo lạnh lùng đột nhiên cảm thấy có chút không đành lòng, lấy ra khăn tay trong ngực băng bó cho nó (tuyết hồ).

“Tam hoàng huynh, huynh nghĩ thật chu đáo!”, nhìn chăm chăm động tác của Thương Mặc Cẩn, Thương Mặc Kỳ có chút ả ý nói, tính cách thâm trầm quá mức làm cho người ta thực sự không cách nào nhìn thấu nội tâm của hần.

Thương Mặc Cẩn nhú nhú mày, mặc dù không muốn giải thích, nhưng anh cũng không muốn vì hành động vô ý thức của mình mà chuốc lấy phiền phức, “Ngũ hoàng đệ, ta cũng là vì lo lắng tuyết hồ vì chảy máu quá nhiều mà chết, làm cho công sức của chúng ta phải một phen uổng phí mà thôi!”

“Ha ha, Tam hoàng huynh, huynh nghĩ thật chu đáo!” dù sao tuổi tác còn nhỏ, Thương Mặc Hiên vẫn chưa thể hiểu được điều sai trái phức tạp trong đó, chỉ nói ra lời mình nghĩ trong lòng.

“Phải đó, Tam hoàng đệ, cảm ơn đệ, nếu không sao sót này của ta có thể sẽ toi rồi!” vừa rồi hần chỉ lo vui mừng mà quên đi tính quan trọng của tuyết hồ, là hần không phải a!

“Đại hoàng huynh, đừng nói như vậy, đệ làm vậy cũng là vì mọi người thôi, đi nào!” Nhìn thấy Thương Mặc Dung không suy nghĩ nhiều, Thương Mặc Cẩn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, đi thôi, phụ hoàng còn đang chờ chúng ta đó!” Thương Mặc Dung cầm tuyết hồ lên ngựa, theo tiếng vó ngựa vang lên, nhóm hoàng tử nhanh chóng rời đi, chỉ lưu lại vết máu của tuyết hồ, còn có... giấc mộng trở lại thành người của Lương Mộ Hi.

....

Ra khỏi khu rừng, chỉ thấy những lều trại dựng tạm đỏ đỏ vàng vàng xen lẫn nhau, còn có một cái bàn dài, người ngồi ở vị trí đầu là một nam tử đã qua tuổi trung niên, gương mặt toát lên vẻ uy nghiêm của đế vương, ngũ quan lạnh lùng tựa như điêu khắc, có chút cương nghị, đặc biệt là bờ môi lạnh bạc đỏ, càng lộ ra đây là một vị đế vương lạnh nhạt.

Xem ra, đây là một vị bề trên rất thành công, không giận mà uy, ông ta chỉ cần ngồi nơi đó đã có thể khiến cho người khác cảm thấy được sự uy nghiêm và khí phách, uy vũ không thể xâm phạm.

“Ha ha, các hoàng nhi, có thu hoạch được gì không?” không ngờ rằng các vị hoàng tử lại trở về nhanh như vậy, Thương vương Thương Kinh Thiên cười to, thanh âm vang vọng, thanh liệt, có thể nhìn ra, dù tuổi đã hơn năm mươi nhưng sức khỏe của đế vương vẫn rất tốt, thậm chí như chỉ mới trung niên!

“Phụ hoàng, hôm nay Đại hoàng huynh bắt được một con Thiên Sơn tuyết hồ ạ, toàn thân trắng như tuyết, rất xinh đẹp!” Thập hoàng tử Thương Mặc Hiên đầu sao cũng nhỏ tuổi không hiểu lễ phép, càng không biết dấu chuyện, vội vàng nói.

“À? Thật sao? Đưa cho phụ hoàng xem nào!” thập hoàng tử vừa dứt lời, mọi người đang ngồi đều vô cùng kinh ngạc, thậm chí có khuôn mặt hiện lên sự tham lam.

Thiên Sơn tuyết hồ, sống ở Thiên Sơn lạnh giá, toàn thân trắng như tuyết, cực kì có linh tính, nghe nói nước miếng của nó có thể trị vết thương, máu của nó có thể kéo dài tuổi thọ, giải bách độc, lông của nó có thể chế thành áo... đó thế nhưng toàn thân đều là bảo vật a!

Nhưng mà, do nhiều năm về trước, mọi người tùy tiện bắt giết Thiên Sơn tuyết hồ, nên đến nay nó chỉ còn là một truyền thuyết, nhất là mấy chục năm nay, không còn nhìn thấy tuyết hồ, thế nên mọi người cũng dần quên đi, chỉ cho rằng tuyết hồ là một truyền thuyết.

Nhưng, cho dù chỉ là truyền thuyết thì tin tức này cũng đủ để trong lòng mọi người sinh ra tà niệm.

“Phụ hoàng, vừa này tuyết hồ muốn chạy trốn, cho nên con buộc phải bắn bị thương chân của nó, xin phụ hoàng trách phạt!” Lúc đem tuyết hồ ra, Thương Mặc Dung áy náy nhìn Thương Kinh Thiên, giọng điệu mang theo sự cẩn thận, có thể thấy, đây là một con người thận trọng.

“Ha ha, hoàng nhi không cần tự trách, trầm hiểu nỗi khổ trong lòng hoàng nhi mà!” ngấm nhìn con hồ ly lông toàn thân trắng tuyết không pha tạp sắc nào khác trên tay Thương Mặc Dung, trông nó như một quả cầu tuyết, chỉ có điều trên cái chân kia dính vài vết máu động, nhưng do đã được băng bó nên tốt hơn nhiều, con vật nhỏ này thật chọc cho người ta yêu thích.

“Hoàng nhi quả nhiên thiện lương, nếu như con tuyết hồ này không được băng bó kịp thời, thì cho dù chỉ là bị thương chân cũng sẽ nguy đến tính mạng!” vừa ý nhìn ngấm nơi được băng bó của tuyết hồ, Thương Kinh Thiên rất hài lòng với Thương Mặc Dung, biết tiến biết lùi, tâm tư kín đáo, lo lắng chu toàn, quả là nhân tài của đế vương.

“Ha ha, phụ hoàng, người nói sai rồi, đây không phải Đại hoàng huynh băng bó cho, đó là...” cũng không biết là Thương Mặc Kỳ có ý hay vô ý, đặc biệt chuẩn bị nói ra sự thật, nhưng Thương Mặc Cần rất kịp lúc cắt ngang.

“Phụ hoàng, con tuyệt hồ này là Đại hoàng huynh đích thân bắt được, người trước tiên nhìn xem, đây có có đúng là Thiên Sơn tuyết hồ trong truyền thuyết hay không!” lúc nói chuyện, Thương Mặc Cần dùng ánh mắt cảnh cáo Thương Mặc Kỳ, Thương Mặc Dung nhìn thấy Thương Mặc Cần như vậy, vốn sắc mặt không tốt, ngay lập tức trở nên khá hơn nhiều, cười cười với Thương Mặc Cần.

“Phụ hoàng, thực ra vết thương này không phải do con băng bó, mà là Tam đệ nghĩ chu đáo, lời khen của phụ hoàng, con không xứng đáng!” Thương Mặc Dung biết rõ, Thương Kinh Thiên không phải là người lắm cảm, vừa rồi lời của Thương Mặc Kỳ tất nhiên dẫn đến sự hoài nghi của Thương Kinh Thiên, vậy nên thay vì bị hoài nghi, chỉ bằng tự hân nói ra!

Ít nhất, không tham công, càng là không tham lam, đây là phong độ nên có của một người bề trên!

“Ha ha, ai băng bó cũng không quan trọng gì, dù sao đều là huynh đệ, như nhau cả thôi, đều có thương!” vui vẻ khi nhìn thấy một màn như vậy, Thương Kinh Thiên rất hài lòng về biểu hiện của Thương Mặc Dung, chỉ là nhìn đến Thương Mặc Cần và Thương Mặc Kỳ, trong mắt của Thương Kinh Thiên có chút thâm ý.

“Tạ phụ hoàng!” mấy vị hoàng tử nghe thấy, vội vàng tạ ân.

“Được rồi, đưa đến cho trẫm xem xem nào!”

“Vâng, phụ hoàng!”

Nhận lấy tuyết hồ từ thái giám tổng quản Trương Đức Tài dâng lên, toàn thân trắng như tuyết không tỳ vết, cảm giác cầm trong tay thật mềm mại, có thể nhìn ra đây là một con tuyết hồ nhỏ tuổi, rất nhiều chỗ còn yếu ớt...

Lúc Lương Mộ Hi tỉnh lại, chỉ cảm thấy chân đau nhức, lo lắng tỉnh dậy, chỉ cảm giác mình đang bị người khác lật qua lật lại nhìn ngắm, lật đến nàng muốn nôn, không thoải mái chút nào.

“Chi chi...” Chi chi cheo cheo kêu lên vài tiếng, cũng đã vắt kiệt khí lực của Lương Mộ Hi, mất máu quá nhiều, thân thể này của nàng vốn chỉ mới một tuổi, rất non nớt, đây không phải là muốn lấy cái mạng hồ của nàng hay sao?

“Phụ hoàng người xem, tuyết hồ tỉnh rồi!” mặc dù còn chưa chứng thực đây là tuyết hồ, nhưng Thương Mặc Hiền nhìn thấy Lương Mộ Hi tỉnh dậy, liền rất phấn khởi.

Lương Mộ Hi theo tầm mắt nhìn qua, trông thấy vài bóng dáng cao quý, nghĩ đến âm thanh mình nghe được trước khi hôn mê, còn có trí nhớ trong đầu, nhìn thấy nhóm kẻ thù của mình, không ngừng nghiêng rắng nghiêng lợi.

Nnd, đều là những người này làm hại, không có tên nào biết cảm thông cả, hại bà đây bây giờ trở thành người thương tật, sẽ không bị tàn tật đấy chứ?

Nếu như thật sự như thế, vậy thì nàng sẽ liều mạng với bọn họ!

Thù này, nàng nhớ cả rồi, nàng nhất định sẽ báo thù!

Nhưng mà, bây giờ nàng như cá nằm trên thớt, biết phải làm gì bây giờ?

Lúc này, Lương Mộ Hi thật sự hối hận chết đi được chỉ vì bản thân nhàm chán, chạy ra ngoài Thiên Sơn đến nơi này giải sầu!

Nàng còn chưa tu luyện thành người, không muốn chết non như vậy đâu a!

Ánh mắt bị ai, ưu thương nhìn những người vây xung quanh, bắt được những ánh mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào mình, Lương Mộ Hi cảm thấy lúc này nàng như bị người ta lột sạch quần áo, chờ đợi người hành hình a.

Ai đến cứu nàng đi a?

....

Thương Kinh Thiên nhìn thấy bộ dáng còn tuyết hồ trên lòng, nhìn thấy vẻ kinh hoàng và sợ hãi trong đôi mắt tuyết hồ, cảm thấy có chút kì quái.

Sao còn tuyết hồ này sẽ có biểu tình của con người?

Lẽ nào là ông nhìn lầm?

“Ha ha, đúng a, nhưng mà thoạt nhìn có hơi suy yếu” cảm thấy cách nghĩ của mình thật khó tin, Thương Kinh Thiên liền áp chế xuống.

Chỉ là một con vật mà thôi, sao có thể giống như bọn họ, có hỷ nộ ái ố đây?

“Phụ hoàng, đây rốt cuộc có phải là tuyết hồ không?” trong lòng Thập hoàng tử Thương Mặc Hiên, phụ hoàng không gì là không thể, cho nên, đôi mắt đen láy như hai quả nho gấu gao nhìn Thương Kinh Thiên, chờ đợi câu trả lời của Thương Kinh Thiên.

“Đây...” dù là đế vương, xem qua rất nhiều sách cổ, thân phận của tuyết hồ, ông hiển nhiên có thể đoán được một, hai, đang chuẩn bị nói, kết quả lại bị người cắt ngang

“Phụ hoàng, nghe nói Đại hoàng huynh thay phụ hoàng bắt được Thiên Sơn tuyết hồ, không biết có thể cho nhi thần xem thử được không?”

---lời nói bên lề (của tác giả) --

Người mới một miếng, mỗi ngày thêm một, hồ mới tốt đẹp, hi vọng mọi người tiếp thêm động lực, người đi đường cho tôi một cái cất chứa, để lại một dấu chân nho nhỏ thân thương, để tôi có thêm động lực, cúi đầu cảm ơn a ㄟ(3 ㄟ)ㄏ

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cứu cô

Giọng nói du dương thánh thót, mang theo chút trong trẻo và lạnh lạnh như dòng nước trong khiến cho người khác có cảm giác đang nghe một giai điệu động lòng người, chìm đắm trong đó không thể nào thoát ra được.

Thanh âm đó vừa kết thúc, ngay sau đó mọi người chỉ nghe tiếng động của bánh xe lăn, lọt vào tầm mắt là một thân quần áo nguyệt sắc.

Gió xuân lay động, thổi bay xiêm y màu nguyệt nha, và cả thác tóc dài mượt như suối ấy, gọi cho người ta một loại ảo giác hư vô mơ hồ, như thể sắp mọc cánh thành tiên.

Nam tử ngồi trên xe lãnh, quần áo và tóc đều phiêu dật, không vương vẩn, không bó buộc, tựa như trích tiên hạ phàm, tôn quý vô cùng. Trên làn da ản ản sáng bóng, trắng nõn không tỳ vết là đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm lấp lánh tia sáng như lưu ly, long lánh như ngọc, làm người khác chỉ cần nhìn một cái liền như bị đắm chìm vào đó.

Chân mày như núi, mắt như hồ sâu, mũi cao thẳng, môi đỏ như chu sa, ngũ quan tuyệt mỹ, sắc sảo.... dung mạo như vẽ, một nét đẹp vốn không phải của người phàm trần.

Dung mạo này, phong thái này đã vượt xa tất cả cái đẹp của loài người!

Đây, chính là hoàng tử thứ mười một của Thương quốc và cũng là hoàng tử nhỏ tuổi nhất, thần bí nhất và là vương gia trẻ tuổi nhất, Cảnh vương, Thương Mặc Uyên, có tin đồn rằng khi ngài ấy ra đời, Hoàng Hậu được Thương Vương yêu thương nhất khó sanh, là do chính Thương Vương bẻ gãy đi hai chân của Thương Mặc Uyên, mới có thể khiến ngài thuận lợi sinh ra, chỉ là Hoàng hậu vẫn hương tiêu ngọc vẫn, thế cho nên mười mấy năm qua, hậu cung Thương vương vẫn không có hoàng hậu.

Nhìn con trai cưng của mình, sắc mặt lạnh nhạt không đổi của Thương vương cuối cùng cũng có chút buông lỏng, ánh mắt đọng đầy yêu thương nhìn Thương Mặc Uyên, giọng điệu cũng có chút kích động, “Uyên nhi, sao con lại ra đây? Bên ngoài gió lớn, cẩn thận kéo cảm lạnh!”

Vốn khi sinh ra yếu ớt, sức khỏe của Thương Mặc Uyên không tốt lắm, lúc nhỏ rất nhiều lần xém chết non, Thương vương phải tìm kiếm danh y mới có thể giữ được tính mạng của ngài.

“Không sao!” trái ngược với vẻ kích động của Thương vương, Thương Mặc Uyên lại rất bình tĩnh, đôi con ngươi sáng long lánh như ngọc lưu ly ngắm nhìn tuyết hồ trong lòng Thương vương, dường như hứng thú đối với tuyết hồ còn nhiều hơn đối với người khác.

“Uyên nhi, con cũng thích tuyết hồ?” nhìn thấy ái tử hiếm khi hứng thú đối với đồ vật nào, Thương vương hận không thể lập tức đem Tuyết hồ đưa vào tay hân, chỉ là, Thương Mặc Uyên vẫn không nói chuyện, làm cho Thương vương cũng đoán không được nên làm gì.

Một đời đế vương, cũng chỉ có lúc đối mặt với Thương Mặc Uyên, mới lộ ra sự từ ái và cẩn thận của một người cha, mẹ bình thường nên có, Thương vương như thế này, dù đã che dấu rất tốt nhưng vẫn nhưng vẫn làm cho các hoàng tử khác có mặt ở đây cảm thấy không vui, Thương Mặc Hiên nhỏ tuổi, bụng dạ chưa đủ, biểu đạt ra trước hết, bĩu bĩu môi, trong mắt có chút không vui, nụ cười tao nhã trên gương mặt Thương Mặc Dung cũng cứng ngắc đi mấy phần, nhưng chỉ là rất nhỏ nhặt, người khác nhìn không ra, chỉ là nhìn Thương Mặc Hiên như vậy, Thương Mặc Dung kéo kéo tay hân, ý bảo Thương Mặc Hiên bình tĩnh.

Ánh mắt của Thương Mặc Kỳ u buồn ảm đạm quét nhìn xung quanh, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh hắc ám, không thể xem rõ hân đang nghĩ gì. Thương Mặc Cần thì càng bình tĩnh, quanh thân vẫn tỏa ra lạnh nhạt, hoàn toàn không thấy hân có bất kì thay đổi gì.

Quả nhiên là con cháu hoàng gia, đạo hạnh người này so với người kia càng cao hơn, đều không phải là đèn cạn dầu.

Thương Mặc Uyên chẳng may may để ý đến cách nhìn của các hoàng tử khác, chỉ lo nhìn Tuyết hồ trong lòng Thương Kinh Thiên, nhìn vết máu chường mắt trên người quả cầu nhưng tuyết trắng, cuối cùng ánh mắt rơi xuống thân hình tuyết hồ đang run rẩy kia, còn có đôi mắt sáng lóng lánh như ngọc trai đang phiếm vài tia sợ hãi, hoang mang, bất lực... của nó. Trong lòng đủ loại cảm xúc, Thương Mặc Uyên đột nhiên cảm thấy trong lòng như có gì đó khuấy động.

Lương Mộ Hi trông thấy nam tử xuất hiện, nhìn thấy sắc mặt khác nhau của mọi người, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt bao hàm sự phức tạp của nam tử chăm chăm vào mình, là ánh mắt duy nhất không hề mang theo sự tham lam, trong lòng đang tuyệt vọng bỗng chốc lại dâng lên hi vọng, không ngừng kêu “chi chi” với Thương Mặc Uyên, hi vọng nam nhân này có thể cứu cô.

Cứu, cứu, nàng còn chưa trở thành người ở kiếp này, nàng còn chưa muốn anh niên tảo thế như thế này*, hơn nữa còn chết một cách vô cùng bí tráng a!

*anh niên tảo thế: chết trẻ

“chi chi, chi chi, chi chi chi...” Lương Mộ Hi lúc này hận chết thân phận thú của mình, lời muốn nói khi đến miệng nàng đều trở thành “chi chi” không không chế được, cũng không biết đôi phương có nghe hiểu hay không.

Nhìn thấy Thương Mặc Uyên chỉ nhìn chăm chăm mình, không hề có bất kì phản ứng nào, Lương Mộ Hi quần bách, sử dụng hết toàn bộ khí lực của mình, bỏ ra khỏi cái ôm của Thương vương, kéo theo thân thể đã kiệt sức bỏ nhào vào trong lòng Thương Mặc Uyên, cảm thấy nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo, Lương Mộ Hi phản ứng bản năng rung mình một cái, dùng cả tứ chi bị thương và không bị thương cố sống cố chết níu chặt lấy y phục của Thương Mặc Uyên, đôi mắt tròn đen láy, trong veo hàm chứa ý khẩn cầu, làm người khác cảm thấy vô cùng thương tiếc.

Cứu, cứu!

Cái miệng không ngừng kêu chi chi chi, Lương Mộ Hi biết rõ, người nam nhân này ở trong lòng hoàng đế không giống với những người khác, cho nên, bây giờ, chỉ có người này có thể giúp cô!

Hồ như nhìn ra ý đồ của Lương Mộ Hi, Thương Mặc Uyên đem thân hình nhỏ nhỏ còn dính máu của Lương Mộ Hi cẩn thận đặt lên chân của mình, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng tuyết, động tác này của hắn làm cho người ở đây như trông thấy quý, cực kỳ kinh hãi.

Không phải đồn đãi Cảnh vương người lạ chó gần, hơn nữa còn có chứng nghiệm sạch sẽ nặng sao?

Sao lại có thể cho phép một con Tuyết hồ dính máu ngồi lên chân hắn, thậm chí cào loạn quần áo của hắn.

Trời ạ, đây rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Tại lúc mọi người còn chưa tiêu hóa kịp sự kiện trước mắt, Thương Mặc Uyên lại nói một câu, càng làm cho mọi người hỗn loạn trong gió*.

*Hỗn loạn trong gió: 风中凌乱 ý chỉ lòng người rối loạn, không cách nào điều chỉnh lại được.

“Phụ hoàng, con hồ ly nhỏ đáng yêu này, con rất thích!” giọng điệu thông báo, như có thể đoán ra rằng đây sẽ là đồ của hắn, Thương Mặc Uyên ngay cả cầu xin cũng sẽ không cầu.

Mọi người nhìn thấy dáng vẻ vô lễ đó của Thương Mặc Uyên, nhất thời bị dọa cho choáng váng.

Đây, Cảnh vương này cũng quá kiêu ngạo đi?

Sao có thể vô lễ với thánh thượng như vậy?

Đó là tuyết hồ a, tuyết hồ ngàn năm khó gặp a, lại bị hắn nói thành một con chồn nhỏ bình thường, đây gọi là cái gì với cái gì a?

“Nếu Uyên nhi đã thích, vậy con cứ cầm lấy đi!” không nói ban thưởng, giống như món đồ này được Thương Mặc Uyên ưa thích là chuyện khó biết bao, nụ cười của Thương vương càng thêm sâu.

“Hoàng thượng, nhưng đây là tuyết hồ a, đây...” Một vị lão thần xem không vừa mắt bộ dạng phung phí của trời này của Thương Mặc Uyên, đành phải nói lời ngăn cản.

“Ái khanh, tuyết hồ nhưng đã sớm tuyệt chủng từ mấy trăm năm trước, đây, cũng chẳng qua là một con hồ li trắng bình thường mà thôi, vừa rồi trẫm đang nhìn qua một lượt rồi, không phải là tuyết hồ!” Một vị đế vương, lại vì ái tử mà nói dối, có thể thấy, Thương Mặc Uyên có vị trí như thế nào trong lòng ông ta, thật sự là không ai bì kịp.

“Phụ hoàng, đó thật sự chỉ là một con hồ li bình thường sao?” Thương Mặc Uyên có chút thất vọng, vậy con hồ ly nhỏ đáng yêu này, giống như một quả cầu thịt, sao lại không phải là tuyết hồ trong truyền thuyết đây?

“Đương nhiên không phải, tuyết hồ trong truyền thuyết cực kì giảo hoạt, tốc độ có thể so với báo, hơn nữa tuyết hồ chỉ có thể sống ở Thiên Sơn, ra khỏi Thiên Sơn thì không cách nào sinh tồn, các con tìm thấy trong rừng, tất nhiên chỉ là hồ li bình thường rồi.” quả nhiên là một người quyền cao chức trọng, giỏi thủ đoạn, ngay cả lời nói dối cũng có thể nói tới có đạo lý như vậy, làm cho người ta tìm không ra một điểm lỗi nào.

“Phải không?” Thương Kinh Thiên nói hoàn toàn giống với truyền thuyết, Tuyết hồ xác thực sống ở Thiên Sơn, nếu không sẽ vì chênh lệch nhiệt độ ở nơi

khác mà chết...

“Phụ hoàng, nếu không có việc gì thì thần về trước đây.” Nhìn bộ dáng sức cùng lực kiệt của tuyết hồ, Thương Mặc Uyên hiểu là do tuyết hồ mất máu quá nhiều, lại thêm lúc này ra sức chạy đến bên cạnh hắn đã dùng cạn thể lực, nếu không mau chữa trị, có lẽ cái chân kia phải phế thực rồi.

“Được được, con đi đi!” Lời của Thương vương còn chưa nói xong, thì chỉ còn thấy bóng lưng nguyệt bạch đậm mực kia, thấy vậy, Thương vương chỉ có thể thở dài, trong mắt đầy sự phức tạp và thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Báo đáp ta như thế nào?

Mặc dù người ôm mình là một kẻ lạnh lùng, nhưng Lương Mộ Hi biết, nàng được cứu rồi, là một nam tử có vẻ đẹp bất phàm cứu nàng.

Tâm tình thả lỏng, Lương Mộ Hi cũng biết, thân thể của nàng đã đến giới hạn rồi.

Vốn đã rất bé nhỏ, mất máu quá nhiều, cộng thêm động tác lúc này làm hao hết tinh lực, tinh thần căng thẳng cực độ, cái thân thể nhỏ bé này đã sớm không thể chịu nổi nữa, cho nên, Lương Mộ Hi hoa hoa lệ lệ ngất xỉu một lần nữa, trước khi ngất xỉu, Lương Mộ Hi một lần nữa hạ quyết tâm chính mình phải chăm chỉ tu luyện thành người.

Con thú yếu ớt như thế này, thật sự là quá uất ức rồi!

Có đánh chết nàng cũng không làm!

Nhìn thấy tuyết hồ trong lòng đã hôn mê, xe lăn của Thương Mặc Uyên đột nhiên tăng tốc lên rất nhiều, xe lăn bình thường luôn bình thản đột nhiên lơ lửng giữa không trung, chỉ chốc lát, đã trở lại nơi hắn ở.

Có lẽ từ trước đến nay đều không ai biết, nam tử nhìn có vẻ nhu nhược này, lại là một cao thủ võ lâm đi?

“Vương gia, cuối cùng ngày cũng trở lại!” hạ nhân Tịch Viên nhìn thấy Thương Mặc Uyên trở lại, rốt cục mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng, đây là hoàng tử được bệ hạ sủng ái nhất, nếu ngài ấy xảy ra chuyện gì, vậy cái đầu của hắn cũng sẽ tùy lúc mà chuyển nhà.

“Ừ”. Tay vuốt ve bộ lông trắng tuyết của tuyết hồ, Thương Mặc Uyên chỉ ừ một tiếng rồi không nói gì thêm nữa, tùy ý Tịch Viên đẩy mình vào trong phòng, Thương Mặc Uyên kiểm tra thanh thể nhỏ bé của Lương Mộ Hi xong, nhíu nhíu mày, “đem Thiên Sơn Tuyết Liên đến đây.”

“Vâng!” Tịch Viên là người hầu thân cận của Thương Mặc Uyên, trừ hắn ra, cơ bản cũng không có nhiều người tiếp cận được Thương Mặc Uyên.

Thiên Sơn Tuyết Liên, sinh trưởng ở đỉnh núi Vô Cực, cực kì ít ỏi, tương truyền có thể giải bách độc, kéo dài tuổi thọ, bảo dưỡng nhan sắc...

Trên thế giới gồm bốn nước lớn, phân thành Thương Quốc, Lam Qua, Tuyết Quốc và Minh Quốc. Thương Quốc là quốc gia có thực lực mạnh nhất trong bốn nước, cho nên các nước khác mỗi năm đều phải cống nạp cho Thương Quốc, Thiên Sơn Tuyết Liên chính là vật phẩm cống nạp của Tuyết Quốc, mỗi mười năm tiến cống một lần, mỗi lần cũng chỉ có mười cây mà thôi, nhưng từ sau khi Thương Mặc Uyên sinh ra, Tuyết Liên mỗi mười năm, hồ như đều đưa cho Thương Mặc Uyên, từ đó có thể thấy, địa vị của hắn trong lòng Thương vương rất cuộc lớn như bao nhiêu.

Tịch Viên cho rằng là Thương Mặc Uyên muốn dùng, cũng không thắc mắc gì, nhanh chóng lấy tuyết liên đã chế sẵn thành thuốc ra.

Nhưng khi mắt nhìn thấy Thương Mặc Uyên mắt cũng không chớp lấy một cái cầm một viên thuốc đút cho Lương Mộ Hi, đôi mắt của Tịch viên đã tròn to từ lúc nào không biết. “Vương gia, ngài đây là đang làm gì? Đây là tuyết liên bảo mệnh của ngài a!”

Thương Mặc Uyên từ nhỏ đã yếu ớt, thêm đôi chân tàn tật, sự quan tâm của Thương vương đối với hắn hiển nhiên cũng nhiều hơn, mấy năm nay nếu không phải vẫn dùng tuyết liên để điều dưỡng, thì có lẽ Thương Mặc Uyên đã không thể sống đến hai mươi tuổi.

“Không sao!” ngăn lại sự kinh ngạc của Tịch Viên, Thương Mặc Uyên đút cho Lương Mộ Hi một viên tuyết liên, “ta nhớ trong hàm băng vẫn còn một cành tuyết liên chưa chế thành thuốc, người lấy ra đây đi!”

“Vương gia!” vì giữ gìn được tính của tuyết liên, Thương vương đặc biệt tiêu một số tiền khổng lồ xây hàm băng ở Cảnh vương phủ, để cho tuyết liên có thể sống, tuyết liên luyện thành thuốc, một lần chỉ có thể dùng một cành mà thôi, hơn nữa một cành cũng chỉ có thể luyện ra ba viên.

Lúc Thương Mặc Uyên sinh ra, nếu như không phải trong hoàng cung vẫn còn tuyết liên, đoán chừng hắn đã không thể tồn tại trên thế gian này từ lâu rồi.

Viên tuyết liên vừa này Thương Mặc Uyên cho Lương Mộ Hi uống là viên thuốc mới luyện gần đây nhất, Thương Mặc Uyên đã uống một viên, cũng

chính là nói hiện nay chỉ còn dư lại một viên, nếu như lại dùng tuyệt liên, vậy...

Lần trước Tuyệt Quốc tiến công đã là chín năm trước, muốn đợi đến lần sau, ước chừng phải một năm nữa, một năm này, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì đây?

“Đi đi!” phát phát tay, Thương Mặc Uyên có chút không vui đối với người đang lải nhải kể bên.

“Vâng, Vương gia, thuộc hạ đi!” đi theo Thương Mặc Uyên nhiều năm, Tịch Viên hiểu rõ, Thương Mặc Uyên dù chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng hần đã trưởng thành sớm, nếu đã nói một thì không có hai, chưa hề vì bất kì ai, bất kì việc gì mà thay đổi, huống hồ chỉ hần chỉ là một hạ nhân mà thôi!

“Vương gia, đây là tuyệt liên!” Tịch Viên tốc độ rất nhanh, chốc lát đã lấy ra một cái hộp cổ xưa tỏa mùi đàn hương, mặt trên chạm trổ hoa văn tinh xảo, vừa nhìn liền biết ngay không phải vật bình thường.

“Lấy thêm một ít nước ấm lại đây.” Gật gật đầu, đồ vật trong hộp trị giá liền thành, nhưng Thương Mặc Uyên mắt vẫn không chớp, cứ như đây chỉ là một vật phẩm bình thường mà thôi.

“Vâng!” rất nhanh, Tịch Viên đã bưng tới một chậu nước ấm, nhìn thấy một màn trước mắt, nhất thời hơi sững lại.

Bên cạnh bàn, nam tử mặc áo nguyệt sắc, cẩn thận ôm quả cầu tuyết trong lòng, động tác cẩn thận như vậy, giống như đang sợ sẽ quấy nhiễu đến thứ gì đó, ánh mắt cũng hiếm khi trở nên ôn hòa như vậy.

Vương gia hần, chưa từng có sắc mặt như vậy đúng không? Con tuyết hồ này, rốt cuộc là có nguồn gốc như thế nào?

Thương Mặc Uyên cẩn thận rửa miệng vết thương cho Lương Mộ Hi, cảm nhận được vẫn luôn có ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, không vui nhúu nhúu chân mày đẹp, “không có việc gì nữa, người lui xuống trước!”

“A, vâng!” nhận ra bản thân đã nhìn chủ nhân quá lâu, Tịch Viên có chút ảo não.

Tâm ý của chủ tử hần có thể đoán được sao?

Đem mảnh lụa băng trên chân Lương Mộ Hy lấy xuống, Thương Mặc Uyên ghét bỏ ném cho Tịch Viên, “Đem vứt mảnh vải này đi!”

“Vâng!” biết Thương Mặc Uyên có bệnh sạch sẽ, mặc dù mảnh vải này chất liệu quý giá, song Tịch Viên cũng không hỏi gì thêm, tận chức tận trách* tiếp nhận rồi rời đi.

*tận chức tận trách: 尽职尽责 làm tròn bổn phận, tận tụy với công việc.

Tịch Viên đi rồi, Thương Mặc Uyên tỉ mỉ rửa sạch miệng vết thương cho Lương Mộ Hi, biểu tình dịu dàng kia như đang đối xử với báu vật thế gian, cẩn thận từng li từng tí như thế đấy.

Vươn tay ra, nhẹ nhàng dò xét mạch đập của Lương Mộ Hi, cuối cùng mở hộp gỗ đàn mộc ra, liền nhìn thấy một đóa tuyết liên trắng muốt đặt bên trong, mỗi cánh hoa đều vô cùng xinh đẹp, cao quý mà thần thánh, không thể khinh nhờn, tuyết liên bị che kín xung quanh bởi những khối băng, giữ gìn cho được hiệu và độ tươi tốt của nó.

Ngón tay bạch ngọc xinh đẹp nhẹ nhàng bước đi những cánh hoa tuyết liên, Thương Mặc Uyên thận trọng dùng nội lực ấn nát cánh tuyết liên, lúc này mới cẩn thận cho Lương Mộ Hi uống thuốc.

Miệng vết thương bị đụng vào, thế nào đều sẽ đau chút, Lương Mộ Hi trong hôn mê nhúu nhúu mày, giật giật cái chân đau xót của mình, động tác nhỏ này đi vào trong mắt Thương Mặc Uyên, càng thêm một tầng nhu hòa.

“Vật nhỏ, ta cứu người rồi, người nên làm gì đây?” ánh mắt nhu hòa, dịu dàng

vuốt ve bộ lông mềm mại trắng tuyết của Lương Mộ Hi, Thương Mặc Uyên hình như rất thích cảm giác này, thân thể nhỏ nhắn ấm áp, mặc dù chỉ nhỏ bé xíu như thế, lại như một dòng nước ấm chảy vào mặt hồ phẳng lặng trong lòng hần, từng chút từng chút một, khiến cho hần lần đầu tiên cảm nhận được trên thế gian này dĩ nhiên cũng có hai chữ “ấm áp”.

Con mắt sáng như ngọc lưu ly ngắm nhìn tuyết hồ bỗng nhìn xông vào cuộc sống của hần, Thương Mặc Uyên cũng không biết hôm nay mình làm sao nữa, một người bình thường đều không để ý đến bất kì điều gì như hần, thế nhưng cũng sẽ ra tay giúp đỡ con tuyết hồ nhỏ bé này.

Phải chăng là do nhìn thấy đôi mắt trong veo quá mức bàng hoàng, bất lực kia, khiến hần cảm giác như đã từng quen biết đâu đó?

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-1: Không giống trước đây (thượng)

Lúc Lương Mộ Hi tỉnh lại lần nữa đã là đêm khuya rồi, có thể nói nàng bị đói tỉnh.

Bị kinh sợ cả một ngày, lại trải qua sinh tử, cơ thể nhỏ bé của Lương Mộ hi thực sự có chút chịu không nổi.

Lúc tỉnh lại, Lương Mộ Hi chỉ nhìn thấy đập vào mắt đều là một khung cảnh cổ kính, so với vật dụng gia đình hiện đại, mỗi cái đều thể hiện sự hoa lệ, mặc dù không có đồ trang trí lộng lẫy quá mức, nhưng có thể nhìn ra, chủ nhân của căn phòng này có phẩm vị rất cao.

Phòng làm bằng trúc, nếu Lương Mộ Hi không nhớ nhầm, đây là trúc tía cực kì hiếm thấy hiện nay, vật dụng trong phòng rất đơn giản, nếu như tỉnh mắt có thể phát hiện ra, tất cả vật dụng trong phòng này đều là tinh phẩm, tùy tiện lấy một cái ra đều có giá trị dọa chết người!

Nhớ về đại kiếp sinh tử mà mình trải qua, nhớ tới người nam tử đã cứu mình kia, Lương Mộ Hi đoán cũng đoán ra được nơi này là của ai.

Lương Mộ Hi cử động nhẹ thân thể, mới phát hiện bản thân đang nằm trong một cái ổ nhỏ, rất thích hợp với nơi này, không nhìn ra nha, nam nhân này rất cẩn thận.

Trần đầy trong trái tim bé nhỏ là sự cảm kích đối với ân nhân đã cứu mình, Lương Mộ Hi cẩn thận đứng lên, quan sát xung quanh, muốn tìm bóng dáng đáng của ân nhân cứu mạng.

Kiếp trước mặc dù ở hiện đại, nàng cũng là đệ tử của nhà võ cổ truyền, từ nhỏ cũng luyện một ít linh lực, bây giờ xuyên không thành một con tuyết hồ, Lương Mộ Hi biết, nàng cần phải đi từng bước một. Đầu tiên là nỗ lực thành người, sau đó cố gắng thăng thiên, cuối cùng liền có thể thoát khỏi thân xác phàm trần này, hưởng thụ sinh mệnh vô tận.

Người tu tiên chú trọng nhất là nhân quả tuần hoàn, hiện tại, nàng được nam nhân kia cứu, nàng cần phải trả lại ân tình này mới được, nếu không những điều liên lụy đến tương lai, sẽ càng ngày càng nhiều.

Xét thấy ấn tượng cực tốt của Lương Mộ Hi đối với Thương Mặc Uyên, cho nên phần ân tình này, nàng rất vui sướng trả lại.

Chỉ là không biết, nàng có thể giúp được gì cho đối phương đây?

Vừa nghĩ, Lương Mộ Hi vừa cử động chân, rất muốn biết nàng có thể vì chuyện này mà sẽ tàn tật hay không, nghĩ đến sau này nàng trở thành người rồi, phải chống gậy đi khắp khả khắp khiêng, Lương Mộ Hi đột nhiên cảm thấy rét lạnh cả người.

Nhưng mà động động chân, Lương Mộ hi lại phát hiện nổi đau buốt đến thấu xương trước đó đã mất rồi.

Không phải chứ?

Khỏi nhanh như vậy?

Vì có chút phấn khích, Lương Mộ Hi lại cử động chân, lúc này còn chưa kịp vui mừng về sự thật mình không bị tàn phế, thì đã bị dọa sợ rồi:

“Nếu ngươi thật sự muốn tàn tật, vậy ngươi cứ tiếp tục cử động!” thanh âm lạnh lạnh, vào buổi tối dưới ánh nến, rất giống một con gió lạnh trong đêm xuân thanh vắng, làm cho người nghe được bất giác phải rùng mình.

Lương Mộ Hi nghe thấy lời này, quả nhiên không động nữa, ngơ ngác ngồi đó, giữ nguyên dáng vẻ đang gờ chân: hai chân trước đặt xuống đất, chân phải phía sau đang nâng lên, động tác như thế quái dị lại... buồn cười đến nói không nên lời.

Thương Mặc Uyên nhìn thấy hành động như thế của Lương Mộ Hi, có chút kinh ngạc.

Vừa nãy hẳn chỉ thuận miệng nói ra, nhưng sao tựa như con tuyết hồ này có thể nghe hiểu?

Nhưng mà, có khả năng sao?

Chung quy đối phương cũng chỉ là một con hồ li mà thôi.

Nhìn kĩ thì mới chừng một tuổi.

Đề xuống suy nghĩ kĩ lại trong lòng, Thương Mặc Uyên ngồi trên xe lăn đi tới, ấn Lương Mộ Hi xuống, “nằm ngoan đi, ngươi bây giờ không thể tùy tiện cử động đâu!”

Tuy rằng biết tuyết hồ nghe không hiểu, nhưng Thương Mặc Uyên cũng không rõ tại sao, muốn nói liền nói ra như vậy.

Lương Mộ Hi nghe xong, ngoan ngoãn nằm đó, một chút cũng không dám lộn xộn, đôi mắt to tròn như quả nhỏ, long lanh, trong veo như dòng suối trong khe núi nhìn chăm chú Thương Mặc Uyên, trong mắt đọng đầy sự cảm kích của nàng.

“chi chi...” mưa may hai vuốt trước không bị thương, Lương Mộ Hi rất muốn nói cảm ơn, nhưng làm thế nào thì lời ra khỏi miệng đều chỉ là mấy tiếng “

chi chi” mà cả nàng nghe cũng không hiểu.

Trông thấy ánh mắt trong veo như nước đó, Thương Mặc Uyên đột nhiên cảm thấy tim mình mềm nhũn ra, tay bạch ngọc bắt lấy hai vuốt trước đang khua múa loạn xạ của Lương Mộ Hi. Bắt được vuốt lông xù, cảm nhận được sự ấm áp từ đầu ngón tay đến cánh tay rồi từng chút từng chút truyền vào trong tim, khuôn mặt luôn lạnh nhạt kia bỗng nhiên hiện ra nét cười yếu ớt, tựa như phù dung nở, rất nhanh đã biến mất.

Nhưng, dù chỉ là một nụ cười ngắn ngủi như vậy, vẫn bị Lương Mộ Hi bắt được, nhìn dung mạo như tiếng trong tranh kia, thấy được nụ cười như phù dung sớm nở tối tàn tuyệt mỹ làm người ta kinh diễm kia, Lương Mộ Hi nhất thời ngây dại.

Mỹ nữ soái ca ở hiện đại không ít, nhưng nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chàng trai hoàn mỹ thế này.

Nụ cười như vậy, cứ như khắc sâu vào lòng người, chỉ cần nhìn một cái liền là vạn năm khó quên. . .

“Nhìn không ra, con thú nhỏ nhà ngươi còn thích ngán người.” sờ sờ cái trán lông lá của Lương Mộ Hi, nhìn thấy bộ dáng ngờ ngác của nàng, tâm tình của Thương Mặc Uyên bỗng vô cùng tốt.

“Chi chi!” có chút 囁, Lương Mộ Hi cảm thấy mặt mình đều đỏ lên, nhưng may mà có lớp lông dày cho phù, nếu không thì thật là mất mặt quá rồi.

Ai, nàng là bị làm sao thế này?

Sao lại có thể nhìn một người nam nhân tới gần người như vậy?

Lẽ nào do kiếp trước nàng bị thiếu nam nhân sao?

Nhưng mà hiện tại nàng chỉ là một con tuyết hồ a, làm sao có thể?

Lương Mộ Hi cảm thấy thật mất mặt, đem đầu nhỏ lông lá chôn sâu vào bộ lông của mình, mong rằng làm như vậy có thể tự lừa mình dối người, không để cho đối phương nhận ra sự ngượng ngùng của nàng, nhưng cái bụng lại bán đứng nàng vào lúc này:

“Ừng ục, ừng ục...” tuy rằng thân thể động vật này rất nhỏ bé, nhưng âm thanh phát ra từ cái bụng đói này, trong đêm khuya tĩnh lặng, quả thật rất khiến người khác chú ý.

Xong rồi, mất hết mặt mũi rồi.

Lương Mộ Hi dùng hai vuốt trước che đi cái bụng đang điên cuồng réo gọi, thầm mắng cái bụng không chịu thua kém ai kia của mình.

Cũng không phải chưa từng nhịn đói, có cần phải phản ứng lớn như vậy không?

Không biết làm như vậy rất mất mặt sao?

Thế là, lớp da ẩn sau đám lông mao của mỡ tuyết hồ nào đó đã đỏ ửng lên như tôm luộc, hoàn toàn ửng hồng.

Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ vô cùng của Lương Mộ Hi, Thương Mặc Uyên càng cảm thấy con tuyết hồ trước mặt này rất có linh tính, thậm chí còn rất có tính người.

Trương truyền tuyết hồ cực kỳ thông minh, trí tuệ hơn người, phải chăng chính vì thế nên tuyết hồ trước mặt này mới có rất nhiều cử chỉ và ánh mắt của con người?

Nhìn thấy động tác che che bụng của Lương Mộ Hi, nụ cười trên mặt Thương Mặc Uyên dường như thâm sâu hơn rất nhiều, kéo hai vuốt trước của Lương Mộ Hi ra:

“Đợi một chút, lập tức sẽ được ăn thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4-2: Không giống trước đây (hạ)

Nhìn mỡ tuyết hồ muốn tiếp tục làm con rùa, Thương Mặc Uyên có chút không biết làm sao, “chẳng phải bảo ngươi không được lộn xộn sao? Không muốn chân của ngươi nữa hả?” mặc dù mới quen biết, Thương Mặc Uyên lại cảm giác tuyết hồ có thể nghe hiểu lời của hắn, lần này, cũng xem như dò xét thử.

Quả nhiên, Lương Mộ Hi lại ngoan ngoãn, trừ cái đầu lông xù trắng tuyết vẫn cúi gằm xuống, không dám nhìn Thương Mặc Uyên ra, thực sự là không

dám nhúc nhích nữa.

Nhìn thấy phản ứng của tuyết hồ, trong mắt Thương Mặc Uyên xẹt ra ý nghĩ quả nhiên là như vậy, phân phó hạ nhân ở ngoài mang thức ăn đã chuẩn bị xong dọn ra, lúc này mới cẩn thận ôm Lương Mộ Hi đến bên cạnh bàn.

“Không biết người muốn ăn cái gì, tùy ý để đầu bếp chuẩn bị vài món, người thích gì thì ăn đó!” lần đầu kiểm tra, tuyết hồ nghe hiểu, nhưng lần thứ hai thì sao đây?

Thương Mặc Uyên vẫn luôn cảm thấy tuyết hồ trước mắt này không bình thường.

Lương Mộ Hi nhìn nhìn mỹ thực trên bàn, mắt cũng trừng lớn, làm gì còn chú ý đến chuyện gì.

Đối với thức ăn đầy trên bàn không ngừng gật đầu, Lương Mộ Hi thò ra móng vuốt nhỏ bé, muốn cầm lấy cái đùi gà lớn trong đó.

Có lẽ là do liên quan đến việc trở thành động vật, Lương Mộ Hi đặc biệt thích ăn thịt, nhất là hải sản các loại, có thể nói là món yêu thích nhất của nàng a!

Một năm sinh sống trên Thiên Sơn đầy trời tuyết trắng xóa, Lương Mộ Hi thân là loài thú, không có cách nào tự mình nấu nướng thức ăn, mỗi lần nhìn thấy những con chim bay trên trời, hoặc cá đều muốn ăn, nhưng khó mà nuốt được, phải biết rằng, nàng đã một năm không khai trai* rồi.

*khai trai: ở đây là người ăn chay bắt đầu ăn mặn trở lại. (tránh để một vài bạn hiểu lầm he he he)

Thức ăn nóng hổi a, nàng rất lâu không được ăn rồi!

Thế là, Lương Mộ Hi mắt sáng rực nhìn thức ăn trước mặt, cảm thấy có ăn hết toàn bộ cũng không thành vấn đề.

Đùi gà, đùi gà thơm ngon, nàng tới đây!

Nhảy chồm lên, Lương Mộ Hi có thể xem là kiểu diễn hình của việc vết thương lành liền quên đi chỗ đau, chân vẫn còn đang bị thương đấy, nhưng nhìn thấy thức ăn trước mặt, nàng đã quên luôn chuyện này đi rồi.

Nhưng nhảy loi choi cả buổi mới phát hiện mình vẫn còn ở nguyên chỗ cũ, Lương Mộ Hi không khỏi phần hận nhìn chằm chằm vào người đang giữ lấy mình, giống hệt như đang nhìn kẻ thù vậy.

Nàng rất đói a, rất đói a, có thể cho nàng ăn được không?

Thương Mặc Uyên nhìn thấy Lương Mộ Hi nhảy loi choi, cẩn thận bảo vệ nàng, chỉ sợ chân của nàng gặp nguy hiểm, nhưng không nghĩ đến lại nhận được ánh mắt oán giận như vậy từ đối phương, cảm thấy có chút bất đắc dĩ, “muốn ăn gì thì nói với ta, ta giúp người gấp!”

Lương Mộ Hi luôn tuân thủ nguyên tắc tự mình động tay com no áo ấm, không muốn Thương Mặc Uyên trợ giúp, vẫn tiếp tục nhảy chồm tới.

Người cản trở sự nghiệp ăn uống của nàng đều là kẻ thù số một của nàng.

“Không muốn chân của người nữa sao?” xem bộ dạng không hiểu lòng tốt của người khác của Lương Mộ Hi, Thương Mặc Uyên đưa tay thon dài ra nắm lấy chân Lương Mộ Hi, cái nắm này lực vừa đủ không làm bị thương nàng nhưng có thể cho nàng một bài học.

Con đau đột nhiên đến khiến Lương Mộ Hi dùng giấy dựa, lúc này mới ý thức được mình đang là người bị thương tật, ngoan ngoãn ngồi xuống không động đậy nữa.

Ô ô, ức hiếp động vật!

“Biết ngoan rồi sao?” Thấy Lương Mộ Hi đã bình tĩnh lại, bộ dạng uất ức, Thương Mặc Uyên càng cảm thấy con tuyết hồ trước mắt này rất có tính người, nhẹ nhàng sờ sờ chân nhỏ của nó, tựa như đang an ủi nó.

Gật gật đầu, thái độ nhận sai của Lương Mộ Hi cũng không tệ.

“Về sau phải nghe lời, biết chưa hả?” tuyết hồ có nhân tính, Thương Mặc Uyên càng yêu thích, sủng vật nhà mình, hiển nhiên phải dạy dỗ thật tốt rồi.

Gật gật đầu, Lương Mộ Hi biết với thân thể ốm yếu hiện nay của mình muốn làm gì cũng không được.

“Muốn ăn cái gì nào, ta giúp người!” tuyết hồ bây giờ rất yếu, còn đang tuổi lớn, chân bị thương nghiêm trọng, dù hần đã dùng Thiên Sơn Tuyết Liên, nhưng nếu không điều dưỡng tốt, có thể sẽ lưu lại di chứng.

Hần không muốn sủng vật của mình là một con vật tàn tật.

“chi chi...” yếu ớt thò móng trước ra, Lương Mộ hi chỉ vào cái đùi gà to to kia, bộ mặt thèm thuồng.

“ừ.” Ta nhả gấp lấy đùi gà bỏ trong bát của mình, Thương Mặc Uyên nhìn đôi mắt tỏa sáng của Lương Mộ Hi, không nhanh không chậm tách đùi gà ra

thành từng miếng nhỏ, tách xong, hấn mới từ từ gấp lên một miếng thịt đùi gà đưa đến bên cạnh miệng tuyệt hồ.

Thịt còn chưa tới được bên miệng Lương Mộ Hi, nàng đã vội vàng thè cái lưỡi nhỏ ra đem miếng thịt gà thơm ngon nuốt xuống.

Mùi vị tuyệt vời đã lâu chưa nếm a!

Một năm rồi!

Khó khăn lắm mới được ăn món ăn cho người ăn a, Lương Mộ Hi thỏa mãn liếm liếm mép, như còn muốn tận hưởng dư vị lâu năm không nếm đó, tiếp đó hai con mắt sáng rực ánh sáng khác vọng nhìn chăm chú Thương Mặc Uyên, chờ đợi miếng thịt gà khác đưa tới nữa.

Trông thấy điệu bộ đói khát như thế của Lương Mộ Hi, Thương Mặc Uyên lắc đầu, tiếp tục gấp cho nó một miếng thịt gà, ngắm nhìn dáng vẻ thỏa mãn ăn từng miếng thịt của nó, hấn không khỏi nghi ngờ.

Thứ này, ăn ngon vậy sao?

Nghĩ vậy, Thương Mặc Uyên gấp một miếng thịt gà, không phải đưa cho Lương Mộ Hi mà là cho bản thân ăn.

Trên môi đọng lại hương thơm, độ mềm vừa khéo, xác thực là mùi vị không tệ.

Lại ăn một miếng, lần đầu tiên Thương Mặc Uyên phát hiện, thì ra thế gian này cũng có mỹ vị a, đang định ăn thêm một miếng, kết quả mỡ hồ nào đó đã kháng nghị.

Hai chân trước sống chết níu chặt vạt áo của Thương Mặc Uyên, Lương Mộ Hi nhìn thấy thịt trong chén càng lúc càng ít đi, nàng quỳnh lên a!

“Đúng là không thể thiếu của người mà!” Thương Mặc Uyên hứng thú với cái gì cũng không nhiều, từ nhỏ đã uống thuốc, vị giác của hấn đã sớm đạt tới cảnh giới chết lặng, ăn gì cũng được, đây là lần đầu tiên hấn cảm thấy thức ăn ngon, nguyên nhân lại là vì tuyệt hồ trong lòng.

Con tuyệt hồ này, là do ông trời phái tới cứu vớt hấn sao?

Cứu vớt linh hồn cô đơn tịch mịch của hấn?

Lại gấp một miếng thịt đưa cho Lương Mộ Hi, nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn đáng yêu của nó, Thương Mặc Uyên đột nhiên cảm thấy rất hài lòng, rất thỏa mãn.

Nếu như sau này có tuyệt hồ làm bạn, cuộc sống của hấn, có phải sẽ thay đổi không?

“Ta cứu người rồi, lại còn nuôi người nữa, sau này, người đều là của ta, biết không?” vừa dứt Lương Mộ Hi ăn, vừa vuốt ve bộ lông mềm mại, Thương Mặc Uyên cảm thấy sự mềm mại đi sâu vào tận đáy lòng, giống như rung động dây đàn trong lòng hấn, khiến cho hấn cảm thấy có cái gì đó, không giống như trước nữa.

Đáng tiếc là Lương Mộ Hi đang đắm chìm trong mỹ thực lại hoàn toàn không nghe thấy lời của Thương Mặc Uyên, chỉ biết không ngừng gặm đầu, dù sao thì chỉ cần gặm đầu liền có thức ăn ngon, không lỗ vốn!

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đút ăn

“Ta sẽ đối xử với người thật tốt!” cho rằng tuyệt hồ đồng ý, Thương Mặc Uyên khó có được cười cười, tươi cười như vậy, khiến cho hạ nhân xung quanh thiếu chút nữa đều ngã sắp xuống.

Thương thiên a, Vương gia của bọn họ hôm nay sao thế này?

Sao lại cung chiêu một con hồ li không biết từ đâu đến như thế?

Tự mình đút nó ăn cũng thôi đi, thậm chí còn chăm sóc chu đáo?

Phải biết rằng, ngay cả thánh thượng còn không được đãi ngộ như vậy đâu.

Càng huống chi là vương gia cười, phải biết, bọn họ từ trước đến nay không hề nhìn thấy qua nụ cười của vương gia nha!

Lương Mộ Hi làm sao biết được nàng đã đem đến cho hạ nhân trong Cảnh Vương phủ này bao nhiêu chấn động, nàng chỉ biết, bữa cơm này làm nàng

rất thỏa mãn, lúc này, nàng đang sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, lưu luyến nhìn chăm chăm rất nhiều thức ăn vẫn còn chưa đụng tới trên bàn, rất muốn ăn, nhưng lại bất lực rồi.

Ai, đôi cái thân thể này, dạ dày bé thế kia, thật quá ép buộc rồi, nếu đổi lại là nàng của kiếp trước, cái bàn này, khẳng định chỉ là chuyện nhỏ!

Tiệc hận nhìn đồ ăn trên bàn, một năm rồi, Lương Mộ Hi chưa được ăn ngon bữa nào, bây giờ, thật là không nỡ a, hận không thể gói lại đem cất, sau đó mỗi ngày ăn một ít, từ từ ăn.

Dường như nhìn ra được nỗi lòng của Lương Mộ Hi, Thương Mặc Uyên sờ sờ cái bụng căng tròn của nó, “ngày mai cũng có, đừng nóng vội!”

Thương Mặc Uyên càng nhìn càng phát hiện con tuyết hồ này có tính cách rất giống con người, có thể nghe hiểu lời hắn nói, mấy lần kiểm tra trước đó, khiến hắn chắc chắn đến tám phần, đến giờ mỗi lần nói chuyện với nó, đều từ từ tiêu trừ đi hai phần nghi hoặc còn lại.

“chi chi...” như là đánh máu gà*, Lương Mộ Hi dùng vuốt của mình níu lấy vạt áo của Thương Mặc Uyên, đôi mắt tỏa sáng dán lên Thương Mặc Uyên, giống như Thương Mặc Uyên chính là thức ăn ngon, như đùi gà vậy, Hận không thể nuốt đôi phượng vào bụng.

“Thật vậy sao? Thật vậy sao? Thật sự về sau cũng có thể ăn ngon hả?” Miệng không ngừng kêu “chi chi”, Lương Mộ Hi rất muốn biểu đạt ý nghĩ của mình lúc này, chỉ ngại người thú khác biệt, ngôn ngữ của cô, đoán chừng cũng chỉ có vài người hiểu.

Nhưng Thương Mặc Uyên tựa hồ lại là người đặc biệt đó, bởi vì hắn hiểu được.

“Sẽ có, chỉ cần ngươi ở lại bên cạnh ta, ngoan ngoãn nghe lời, ngươi muốn ăn gì đều được cả!” đem cái chân không ngừng động đậy của Lương Mộ Hi thả xuống, Thương Mặc Uyên nhìn bộ dáng đáng yêu của tuyết hồ, tâm tình dường như đặc biệt tốt.

Có lẽ, tuyết hồ trước mắt này, là cứu rỗi hắn đi?

Đôi mắt thuần khiết kia, bất kể lúc nào hắn nhìn đến đều chỉ mang theo nét ngây thơ, khiến cho hắn nhịn không được muốn bảo vệ.

“chi chi, chi chi...” liên tục gật đầu, dù sao nàng cũng chưa báo ân nha, hiện tại chắc chắn phải ở lại, có thức ăn ngon, có sao lại không ở chứ?

Nhưng mà, hình như mõ hồ đã hiểu lầm ý của Thương Mặc Uyên rồi, thế cho nên, rất lâu rất lâu về sau, nàng thật hối hận chết đi được!

“ừ, ta lại giúp ngươi thoa thuốc!” thời gian qua lâu như vậy rồi, nhân lúc Lương Mộ Hi buồn ngủ, nhanh thoa thuốc cho nó mới được.

“chi chi, chi chi...” gật gật đầu, cũng không biết có phải là ảo giác của Thương Mặc Uyên hay không, hắn nhìn thấy đôi mắt to tròn như quả nho của tuyết hồ lại biến thành hai vầng trăng lưỡi liềm, giống như đang cười, đáng yêu tới nỗi không thành lời.

“Dọn dẹp mấy thứ này đi!” khuôn mặt ôn hòa khi chuyển sang nhìn người khác lại trở lại vẻ lạnh lùng, ánh mắt đậm đặc xa cách, khiến người ta cảm thấy nam tử trước mắt giống như ánh trăng trên trời, mãi không với tới được.

Rất nhanh thức ăn đã được dọn đi, trong phòng lại trở lại vẻ tĩnh lặng lúc đầu, Thương Mặc Uyên mở hộp gỗ đàn hương ra lần nữa, Lương Mộ Hi cảm nhận ra một làn gió lạnh, thuận theo đó nhìn đến, chỉ thấy một đóa hoa trắng như tuyết, đẹp vô cùng.

Đây là hoa gì?

Tại sao nàng cảm thấy chỉ cần mình đến gần bông hoa này, toàn thân sẽ cảm thấy khoan khoái nói không nên lời?

“Đây là Thiên Sơn Tuyết Liên, chân của ngươi có thể khôi phục như vậy, đều là nhờ vào nó.” Nhìn đến Lương Mộ Hi đang nhìn chăm chú vào Tuyết Liên, dáng vẻ như vô cùng hứng thú với tuyết liên, Thương Mặc Uyên giải thích: “Nếu như không có nó, chân của ngươi có lẽ không thể khôi phục hoàn toàn được.”

Bệnh lâu thành thầy*, với y thuật hiện nay của Thương Mặc Uyên sợ là không tới vài người sánh kịp.

*Bệnh lâu thành thầy: 久病成医 ý nói người bị bệnh thời gian dài sẽ có sự quen thuộc hiểu biết về y lý. Mở rộng ra là một người trải nghiệm một phương diện nào đó quá lâu sẽ thành thạo về phương diện đó.

Nếu như là chân của người bình thường thì còn dễ nói, đằng này lại là chân của một con hồ ly con nhỏ bé, non nớt đang trong thời kì phát triển thì bị thương nặng. Nếu không được hắn cứu, e rằng đôi này của tuyết hồ đáng yêu sẽ không trôi qua thuận lợi đi?

“chi chi...” Thật sao? Lương Mộ Hi vô cùng sùng bái nhìn đóa hoa tuyết liên nở rộ kia, lại đầy cảm kích nhìn Thương Mặc Uyên, trong lòng càng thêm quyết tâm phải báo ân thật tốt.

Ân nhân a, nếu như không có người, sau này nàng chính là một con hồ ly thọt rồi, ô ô...

“Được rồi, ngoan ngoãn không được nhúc nhích, ta thoa thuốc cho ngươi!” Thực ra những việc này có thể giao cho hạ nhân làm, dù sao thì Thương Mặc Uyên cũng không phải là một chủ nhân có trái tim tràn đầy sự đồng cảm, ngược lại, Thương Mặc Uyên bình thường đều ở cảnh giới lạnh nhạt, hờ hững như vô tình, đến nỗi cho dù có người chết trước mặt hắn cũng sẽ không thêm liếc đến một cái.

Nhưng không biết vì sao, từ lần đầu tiên Thương Mặc Uyên nhìn thấy Lương Mộ Hi, nhìn thấy đôi mắt tràn đầy sự khao khát, đấu tranh đó, trong lòng liền giống như bị khuấy động, luôn luôn không tự chủ được mà đối tốt với Lương Mộ Hi, cứ thế, từ một người trước nay luôn không thích người lạ đến gần lại hết lòng quan tâm chăm sóc một con tuyết hồ vừa được cứu như vậy, điều này khiến cho Thương Mặc Uyên tự cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Ngón tay thon dài xinh đẹp dưới ánh đèn mờ ảo như ánh trăng ửng lên tăng sáng nhu hòa ấm áp, nhẹ nhàng đôi đôi cánh hoa tuyết liên khác cho Lương Mộ Hi, trước khi Lương Mộ Hi thiếp đi, khi cánh hoa dính lên chân nàng, linh khí toàn thân đột nhiên tập trung lại ở chân, khiến miệng vết thương của nàng tốt hơn rất nhiều.

“Ừ, tốt lên nhiều rồi.” trong mắt lóe lên chút dị sắc, Thương Mặc Uyên biết hiệu quả chữa trị của tuyết liên, nhưng điều ở trước mắt...

Tốc độ này, có phải hơi nhanh rồi không?

Kiểm lại nghi ngờ trong lòng, Thương Mặc Uyên bình tĩnh băng bó vết thương cho Lương Mộ Hi, nhìn thấy quả cầu tuyết trước mặt, trong mắt có chút phức tạp.

“chi chi...” đây là âm thanh vui vẻ, bởi vì Lương Mộ Hi phát hiện ra linh khí của bản thân bỗng nhiên tăng lên rất nhiều.

Có phải điều này giải thích rằng, con đường để nàng thành người lại tiến thêm một bước nữa hay không?

Nghĩ đến bản thân có thể sớm thoát khỏi thân xác động vật này, Lương Mộ Hi liền vui mừng tới nói không nên lời.

Nàng phải cố gắng!

Không hiểu tuyết hồ đang vui mừng cái gì, Thương Mặc Uyên đột nhiên cảm thấy khó chịu, ôm tuyết hồ lên, đặt nó vào cái ổ nhỏ đã chuẩn bị cho nó, cũng không quay đầu lại liền nằm trên giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nước quá sâu rồi

Lương Mộ Hi mở to đôi mắt đen láy nhìn Thương Mặc Uyên bay lên trên giường, kinh ngạc vô cùng.

Trời ạ, người này còn là võ lâm cao thủ a!

Chợt trong lúc đó, Thương Mộ Hi cảm thấy nam tử trước mắt này thật là cực kì thần bí.

Hai chân tàn tật, lại nhận được sủng ái bao la của hoàng đế. Thoạt nhìn thì có vẻ ôn nhu yếu nhược lại không ngờ rằng võ công cao cường như vậy.

Đây, tâm tư rốt cuộc phải kín đáo đến mức nào mới có thể ẩn nhẫn như vậy? Và mưu lược như thế nào mới có thể che giấu đến vậy?

Hoàng gia, quả nhiên là một hồ nước sâu, nàng vẫn nên nhanh chóng báo ân rồi rời đi thôi, bằng không dính líu quá nhiều, sau này kết thúc không rõ ràng sẽ rất lộn xộn!

Nghĩ như vậy, Lương Mộ Hi liền bắt đầu cảnh giác, nghĩ đến mình hành động hôm nay của mình, một chút cũng không biết che giấu, không khỏi rất khinh thường bản thân mình.

Ai, biểu hiện hôm nay của nàng có nhân tính như vậy, rõ ràng đã thu hút sự chú ý của người nào đó bên kia, nếu không hẳn sẽ không đối xử với mình tốt như thế.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Nàng bây giờ chỉ là một con thú bốn chân, không phải người a, đâu không lại đối phương!

Không đúng, cho dù nàng có là người cũng đâu không lại đối phương!

Ai bảo đây là cổ đại không có nhân quyền đây?

Xem ra nàng không thể tiếp tục phách lối rồi!

Kết quả là, Lương Mộ Hi phản ứng bằng cách đưa ra một quyết định muộn màng, cũng không biết tất cả có kịp nữa hay không.

Rối rắm tới hơn nửa đêm, cuối cùng Lương Mộ Hi cũng không thu hoạch được gì mà ngủ thiếp đi, ai bảo bây giờ nàng quá yếu ớt, thân thể không chịu

nổi nữa rồi.

Ngày thứ hai...

Mặt trời đã lên ba sào, ánh nắng rực rỡ, chim hót hoa thơm, hình như Lương Mộ Hi có một giấc mơ, mơ thấy mình được ăn rất nhiều thứ, trong mộng còn chảy cả nước miếng.

Nhưng mà bỗng nhiên thức ăn đều mất hết, Lương Mộ Hi sợ hãi ngồi dậy, nhìn thấy cảnh vật xa lạ xung quanh, trong đầu có chút mơ màng chưa tỉnh hẳn.

Eh, đây là đâu?

Thiên Sơn nói nàng ở đây sao?

Cái nơi mà quanh năm toàn là tuyết, khắp nơi đều trắng xóa?

Sao đột nhiên giống như có thêm nhiều màu sắc vậy?

Nghĩ cả buổi trời, Lương Mộ Hi mới nhớ đến hiềm cảnh ngày hôm qua: bởi vì ở Thiên Sơn thật buồn tẻ, hơn nữa nàng đã có linh lực cơ bản, cho nên có thể rời Thiên Sơn sinh sống, bèn ra ngoài giải buồn tiện thể đổi gió, nói sao thì đồ ăn ở Thiên Sơn không nhiều, nàng cũng ăn tới ngán rồi.

Nhưng mà sau khi rời đi chưa được bao lâu, thì đã gặp phải hoàng tử đi săn, sau đó nàng bị bắt bị trọng thương, sau nữa được một mỹ nam thần tiên cứu, sau đó nữa...

Trong đầu nhớ lại từng mảnh ký ức ngày hôm qua, bây giờ Lương Mộ Hi vẫn còn nghĩ đến mà sợ.

Muốn vỗ về trái tim đang nhảy loạn, lại phát hiện cái chân trắng trắng ở trước mắt, đầu Lương Mộ Hi liền cúi xuống, hai cái tai lông nhưng trắng tuyết cũng sụp xuống theo.

Một năm rồi, mỗi một lần tỉnh lại, vẫn không cách nào đối mặt với sự thật mình đã thành một con hồ li a.

Thật hy vọng một ngày nào đó tỉnh lại liền thấy mình đã quay về hiện đại, làm một con người bình thường, mà không phải là bộ dạng như bây giờ, người là đao thớt, ta là cá thịt*.

* người là đao thớt, ta là cá thịt: 人为刀俎, 我为鱼肉 (hán việt: nhân vi đao trở, ngã vi ngư nhục), ý nói quyền sống chết của mình nằm trong tay kẻ khác, mặc kẻ khác định đoạt, như cá nằm trên thớt.

“Thức dậy rồi?” đang lúc Lương Mộ Hi tinh thần buồn bã, một giọng nói thanh lạnh truyền đến, nàng rung mình một cái.

Ngay sau âm thanh đó, Lương Mộ Hi nghe được tiếng bánh xe chuyển động, tiếp đến liền xuất hiện trước mắt một bóng dáng nguyệt sắc.

Người này hình như rất thích màu trắng thuần khiết không nhiễm tạp sắc, nhưng nhìn kĩ, Lương Mộ Hi có thể nhìn thấy tay áo và vạt áo đều có thêu hoa tuyết mai tinh tế, ngoài ra cổ tay áo, cổ áo và vạt áo đều được viền tơ vàng, trong thanh nhã toát lên sự sang trọng, giống như người nam nhân trước mắt này, dù mặt mày lạnh nhạt ngồi đó trông giống như một pho tượng vô hồn, nhưng lại khiến người khác không thể lờ đi cảm giác có người tồn tại đó.

Nhất là đôi mắt trầm thâm thúy, rất giống một cái hồ đen, có thể thu hút hết vạn vật, nhưng lúc nhìn người, lại mang đến cho người cảm giác như đang nhìn người lại như không phải đang nhìn người, khiến người ta cảm thấy sự tồn tại của mình sao mà nhỏ bé đến thế!

Tay dài bạch ngọc nhẹ nhàng đưa ra, Thương Mặc Uyên ôm lấy Lương Mộ Hi vào lòng, Lương Mộ Hi cảm thấy một nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo, không ý thức được rung lên một cái.

Người này, thật lạnh a!

Bàn tay lạnh lạnh vuốt ve nhẹ nhàng lên lông của Lương Mộ Hi, Thương Mặc Uyên ngắm nhìn quả cầu tuyết trước mắt, hỏi: “đã đói chưa?”

Đột dò xét hôm qua đã để Thương Mặc Uyên phát hiện ra chỗ khác lạ của con tuyết hồ này, cho nên bây giờ hẳn chính là xem tuyết hồ như một người bình thường.

Nhưng lần này Lương Mộ Hi không có điều bộ gật đầu như Thương Mặc Uyên tưởng, mà vẫn không nhúc nhích bám trên đùi hắn, thoạt nhìn có chút ngốc nghếch, không hề linh động như trước.

Nhíu nhíu mày đẹp, Thương Mặc Uyên bế tuyết hồ lên trước mặt, “sao lại không phản ứng? Lẽ nào không đói?” Bây giờ mặt trời đã lên cao, theo lí thì tuyết hồ nên đói từ lâu rồi, nhưng mà sao lại?

Trong lòng có chút hoài nghi, Thương Mặc Uyên thấy quả cầu tuyết nhỏ vẫn không có chút phản ứng nào trên tay mình, không hiểu được, ngón tay dài vuốt vuốt lông tuyết hồ, đôi mắt đen như ngọc nhìn chăm chăm tuyết hồ, muốn tìm ra nguyên nhân do đâu.

Bị cặp mắt sáng quá đáng nhìn mình, Lương Mộ Hi có cảm thấy như mình đang bị lột da ra cho người xem xét, có một loại cảm giác vô phương che

giấu.

Nhưng nhớ đến bây giờ mình chỉ là một con tuyết hồ bình thường, hơn nữa nàng biết công dụng của thân thể này rất nhiều, vì vậy để bảo vệ mạng sống, nàng cần phải tự kiểm chế, lại kiểm chế xuống, kiểm chế đến mức không ai có thể phát hiện ra nàng thực sự hiểu tính người mới được.

Thế là, mặc cho bị nhìn tới sờn gai ốc, Lương Mộ Hi vẫn ám thị mình hết lần này tới lần khác rằng nàng chỉ là một con tuyết hồ bình thường, chỉ là một con tuyết hồ cái gì cũng không biết. Cho nên, dù bụng đã ca bài “vườn không nhà trống”, Lương Mộ Hi vẫn một bộ ngốc ngốc nghếch nghếch, hoàn toàn không phản ứng, tùy ý Thương Mặc Uyên nhìn nàng, cũng tùy ý đôi tay kia vuốt ve lông của mình, còn là vẻ mặt rất “hưởng thụ”.

Vì cái mạng nhỏ của mình, nàng nhìn, ai bảo bây giờ nàng là loài thú chưa có phát triển về văn hóa đây?

Thương Mặc Uyên nhìn thấy Lương Mộ Hi vẫn không có phản ứng gì, cảm thấy có chút kì quái.

Sao lại giống như, không có sinh khí giống hôm qua, hơn nữa, còn giống như không có linh động như hôm qua?

Lẽ nào đây chỉ là một con tuyết hồ rất bình thường, chỉ là một cái ngoài ý muốn?

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ta giả bộ

Cũng không thể trách vì sao Thương Mặc Uyên nghi ngờ, vốn dĩ động vật biết tính người đã rất hiếm, có thể nghe hiểu tiếng người lại càng hiếm hơn. Hôm qua Thương Mặc Uyên đã mấy lần kiểm tra và quan sát, không dễ gì mới đưa ra quyết định rằng Lương Mộ Hi thật sự có thể nghe hiểu tiếng người, nhưng mà bây giờ Lương Mộ Hi lại là bộ dạng cái gì cũng không biết, Thương Mặc Uyên cũng khó mà nắm bắt kịp.

Trong lòng có hoài nghi, Thương Mặc Uyên cũng không tiếp tục nói chuyện với Lương Mộ Hi nữa, mà là ôm lấy tuyết hồ đi ra ngoài ăn cơm.

Hôm qua ăn ở trong phòng, hôm nay Thương Mặc Uyên đưa nàng ra ngoài, Lương Mộ Hi nhìn thấy mọi vật ở bên ngoài, mắt đều đờ ra.

Đây một nhà trúc xây ở giữa hồ, xung quanh đều là hồ nước, trên hồ trồng toàn là hoa sen, có điều vẫn chưa tới mùa hoa nở rộ, bây giờ chỉ có từng mảng lá sen xanh mát trải dày đặc, nhìn thoáng qua tràn trề sắc xuân, làm người ta nhìn thấy liền cảm giác trong lòng rất khoan khoái.

Bên hồ để một cái bè trúc, đều dùng trúc tía quý hiếm làm thành, cách đó không xa còn có một con thuyền nhỏ cập ở bên bờ, xem ra chủ nhân của nhà trúc này là một người rất biết hưởng thụ.

Giữa hồ có một đình nghỉ mát, xung quanh đình bao vây bởi những vòng hoa trắng, cho người ta một loại cảm giác như lạc giữa biển hoa, thư thái vô cùng.

Lúc này, nơi đó đang bày thức ăn sáng cho hai người họ, Lương Mộ Hi ngồi trên chân của Thương Mặc Uyên, nhìn chiếc xe lăn từ từ đi trên con đường trúc dài, ngửi thấy mùi thơm phảng phất trong gió, bụng không ngừng kêu gào, mặc dù rất muốn lập tức chạy đến, nhưng hiện Lương Mộ Hi phải che giấu, chỉ có thể nghe âm thanh bình thản của chiếc xe đang từ từ đi đến. Đợi a đợi a, đến lúc lòng nhân nại của Lương Mộ Hi sắp cạn, bánh xe cuối cùng tiến vào trong đình, Lương Mộ Hi cuối cùng cũng nhìn thấy thức ăn ngon vẫn luôn mê hoặc nàng.

Đùi gà tẩm hương thơm, cá chép to to, còn có rất nhiều thức ăn tinh tế khác, toàn bộ đều là thứ Lương Mộ Hi thích nha!

Rất muốn tiến lên ăn, nhưng nhớ đến thân phận mình lúc này, đành phải cố gắng nhắc nhở bản thân không thể làm như vậy. Lương Mộ Hi chỉ có thể che giấu khát vọng trong mắt xuống, cố gắng hết sức để đôi mắt đang sáng rực của mình không nhìn đến đồ ăn kia, tránh cho bị người khác nhìn ra manh mối.

Nào ngờ, chính vì bộ dạng quá dỗi cánh ghen của nàng, càng làm cho Thương Mặc Uyên nghi ngờ.

Nếu như là thú vật chưa có khai hóa (có có phát triển tới độ có văn hóa), ngửi thấy mùi thơm nhất định sẽ lập tức bỏ nhào tới, nhưng mà tuyết hồ ở trong lòng lại không hề làm như vậy, đó rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Con mắt thâm thúy phức tạp nhìn nhìn tuyết hồ trong lòng, Thương Mặc Uyên có chút khó hiểu làm sao chỉ trong vòng một đêm con hồ li này thay đổi nhiều như vậy.

Lẽ nào là do không thoải mái?

Nghĩ đến điều này rất có khả năng, Thương Mặc Uyên kiểm tra Lương Mộ Hi một chút, lại không hề phát hiện ra chỗ nào không ổn, lo lắng trong lòng càng lớn hơn.

Ôm lấy tuyết hồ đến bên bàn, Thương Mặc Uyên bắt đầu ăn đồ ăn sáng, cũng không nhìn đến Lương Mộ Hi nữa.

Trong mũi toàn là mùi thơm, bụng cũng kêu gào, nhưng nam tử trước mặt vẫn chẳng mấy chú ý người bị thương nặng cần được chăm sóc như nàng a, không cho nàng ăn a!

Nếu Lương Mộ Hi không ngửi thấy mùi thơm còn đỡ, nàng còn có thể chịu đựng được, nhưng mà thứ trước mắt lại là mỹ thực sắc hương đủ cả, còn nàng bây giờ bụng đói cồn cào, làm sao chống lại sự hấp dẫn này đây?

Lương Mộ Hi cố gắng cảnh cáo mình không được nhìn, không được nghĩ đến nữa, nhắm lại hai mắt, làm lơ đi tất cả cảm giác của mình. Nhưng mà dù đã nhắm chặt mắt, Lương Mộ Hi vẫn có thể phác họa ra trong đầu bức tranh về toàn bộ mỹ thực, nhất là cái đùi gà lớn đó, còn có con cá kho tàu kia nữa.....

Tí tách, chỉ mới tưởng tượng thôi cũng đủ làm người ta chảy nước miếng rồi a!

Mất thấy thời gian từng chút một trôi qua, Lương Mộ Hi đoán cũng có thể đoán ra thức ăn ngon trên bàn ngay lập tức sẽ hết, lí trí và dạ dày bắt đầu chiến tranh kịch liệt, cuối cùng, Lương Mộ Hi thấy chết không còn, “từ từ” nhẩy lên bàn một cái, dùng hai vuốt trước không bị thương bắt lấy con cá chép to lớn kia cắn nuốt ngấu nghiến!

Trong lòng cố gắng nói với bản thân nàng là thú, là thú thì không có văn hóa, cho nên muốn làm gì thì làm, muốn ăn gì thì ăn, cứ an ủi bản thân như thế, Lương Mộ Hi một bộ như quý đầu thai, ăn bất chấp hình tượng, cả người lông mao trắng tuyết giờ đây bị dầu mỡ tạp nham dính đầy, trông giống như một con mèo hoa lớn.

Nhìn thấy cách ăn như sói như hổ của thể kia của Lương Mộ Hi, trong mắt Thương Mặc Uyên xẹt qua một tia kinh ngạc, cuối cùng dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve lông trắng của nàng, “ăn chậm thôi, không có ai giành với ngươi đâu!”

Nói xong còn cảm thấy lời của mình có chút dư thừa, có chút bất đắc dĩ mà cười cười.

Có lẽ hẳn thật sự quá cô đơn rồi, cho nên nhìn một con tuyết hồ, lại cho rằng đối phương có thể nghe hiểu lời của mình, nhưng mà, đây..... có thể sao?

Có chút chán nản vì phán hòm qua của mình, Thương Mặc Uyên nhìn tuyết hồ ăn bất chấp hình tượng, mặc dù đã làm cho cái bàn rất dơ, rất lộn xộn, nhưng hẳn vẫn không cảm thấy không ổn chút nào, ngược lại còn cảm thấy tuyết hồ trước mắt thật đáng yêu.

Nhưng mà hạ nhân nhìn thấy, biết Thương Mặc Uyên có bệnh sạch sẽ, nghĩ muốn đem Lương Mộ Hi đi, tránh làm Thương Mặc Uyên không vui, nhưng đều bị ánh mắt của hắn cản lại.

Mọi người lại lần nữa trốn to hai mắt nhìn điều kì tích này, nhìn thấy Cảnh vương điện hạ của bọn họ hoàn toàn không để ý đến sự dơ bẩn lộn xộn trên bàn, lại còn ngồi bất động như Thái sơn, người ở xung quanh đây thật sự quá kinh ngạc rồi.

Bản lĩnh của con tuyết hồ này cũng không khỏi lớn quá rồi đi?

Những nguyên tắc bền vững nhiều năm nay của Cảnh Vương điện hạ bọn họ, sao con tuyết hồ này vừa tới liền bị thay đổi toàn bộ thể này?

Ăn sạch con cá rồi, Lương Mộ Hi mặc dù rất muốn ăn món khác, thế nhưng khẩu vị của cái thân thể này chỉ lớn đến đó mà thôi, đáng thương nhìn ngắm mỹ thực muốn ăn vào bụng nhưng lại lực bất tòng tâm kia, Lương Mộ Hi ợ lên vài cái, vuốt nhỏ sờ sờ cái bụng căng tròn của mình, biểu tình trên khuôn mặt ẩn sau bộ lông rậm kia là tràn đầy mãn ý, đôi mắt đen láy như ngọc thạch cũng híp lại thành một đường, đáng yêu cực kì.

Cuối cùng, Lương Mộ Hi tâm nguyện chưa dứt liếm liếm thịt cá còn lưu lại trên móng trước, mắt nhỏ vẫn híp lại, Thương Mặc Uyên nhìn thấy, khóe miệng lơ đãng cong cong lên, rút cuộc phản phó hạ nhân đem đến một cái khăn lụa, Thương Mặc Uyên cầm khăn ôm lấy Lương Mộ Hi, phản phó: “chuẩn bị chút nước ấm!”

“Vâng!” rất nhanh đã có người bưng đến một chậu nước ấm, mặt trên còn rắc cánh hoa.

Cẩn thận đặt tuyết hồ vào trong nước. Lương Mộ Hi bỗng nhiên tiếp xúc với nước, có chút vùng vẫy, nhưng bị Thương Mặc Uyên kềm lại, “trên người đều là vết bẩn, nếu không tắm rửa sạch sẽ, hôm nay đừng nghĩ đến chuyện ngủ trong nha!”

Dù biết tuyết hồ chỉ là một tuyết hồ bình thường, nhưng Thương Mặc Uyên vẫn theo thói quen nói với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trong lòng nói xin lỗi

Lương Mộ Hi vốn còn muốn vùng vẫy, thế nhưng nghe thấy lời nói của Thương Mặc Uyên, sợ rằng mình sẽ phải ngủ ngoài gió lạnh, chỉ đành ngoan

ngoãn để cho Thương Mặc Uyên tắm cho nàng.

“Vương gia, này, vẫn là để nô tài làm đi!” nhìn thấy Thương Mặc Uyên định tự mình tắm cho Lương Mộ Hi, hạ nhân đứng hậu hạ bên cạnh có chút kinh sợ.

Vương gia của bọn họ là thân thể ngàn vàng, sao có thể làm những chuyện này được?

“Không cần!” ngăn lại hạ nhân trước mặt, Thương Mặc Uyên không hề nghĩ sẽ đem chuyện gì của Lương Mộ Hi giao vào tay hạ nhân.

“Này...” Đường đường là vương gia của một nước lại đi phục vụ cho một con hồ li, thế nào cũng không hợp với thân phận nha?

“Lui xuống, không có sự cho phép của bốn vương, không được đến gần đình nghỉ!” Thương Mặc Uyên ở Thương Quốc có tiếng là người lạ chớ gần, hạ nhân trong vương phủ bình thường đều phải cách hẳn ít nhất năm bước chân, cũng chỉ có Tịch Viên mới có thể hậu hạ bên người.

“Vâng!” nhìn thấy tia sáng lạnh trong mắt Thương Mặc Uyên, người hậu có chút sợ hãi, biết mình đã vượt phép tắc, cúi thấp đầu, vâng dạ trở về vị trí của mình.

Không có người tới quấy nhiễu, Thương Mặc Uyên đem mảnh lụa băng bó Lương Mộ Hi để sang một bên, từ đây có thể nói rõ vận mệnh của mảnh lụa quý đó đến lúc này đã chấm hết.

Bàn tay xinh đẹp, nhẹ nhàng vốc nước đổ lên người tuyết hồ, Thương Mặc Uyên chăm chú tắm rửa(cho tuyết hồ), cũng rất dịu dàng, giống như đang đối đãi với trân bảo vậy, không, có lẽ còn quý hơn trân bảo nữa, bởi vì hẳn đối với bảo vật trên thế gian này, cũng chỉ có một mặt hồ hững.

Dường như cảm nhận được sự yêu thương của Thương Mặc Uyên, Lương Mộ Hi rất chi là hưởng thụ cái đãi ngộ cao cấp này, đôi mắt híp lại thể hiện vẻ mặt vô cùng hài lòng tùy ý Thương Mặc Uyên phục vụ mình.

Có lẽ vì là động vật, Lương Mộ Hi lúc này toàn thân đều được Thương Mặc Uyên vuốt ve qua, tuy rằng trong lòng có chút không quen, nhưng thân thể lại cực kì thoải mái, cho nên hai cái này mâu thuẫn chống đối nhau a, Lương Mộ Hi vẫn là rất cố gắng xem nhẹ đi sự sượng sùng trong lòng, hảo hảo hưởng thụ đãi ngộ mà đến hoàng đế cũng không có.

Thật dễ chịu a...

Đem tất cả biểu hiện của tuyết hồ xem xét, Thương Mặc Uyên vẫn cảm thấy con tuyết hồ trước mặt này hình như có linh tính hơn nhiều so với những loài động vật bình thường khác, nhìn biểu tình đó xem, rất nhiều điểm giống với con người.

Tuyết hồ này, rốt cuộc có bao nhiêu nhân tính?

Biểu tình của tuyết hồ trước và sau có chút xíu khác biệt nhỏ, nhưng Thương Mặc Uyên vẫn có thể phát hiện là linh khí của nó, nhưng là không rõ vì sao đột nhiên lại như vậy, do đó chỉ có thể từ từ quan sát.

Tắm rửa sạch sẽ cho tuyết hồ xong, sai người cầm đến một cái khăn sạch, Thương Mặc Uyên cẩn thận lau chùi thân thể nó.

Bởi vì dính nước, lông của tuyết hồ đều dính sát vào người, thậm chí lộ ra lớp da hồng hồng bên trong, điều này làm cho người như Lương Mộ Hi cảm thấy ngại ngùng giống như thoát y vậy, cũng không thèm nghĩ nhiều, trực tiếp dùng vuốt kéo lấy khăn trên tay Thương Mặc Uyên trùm lên người của mình, một bộ dạng thẹn thùng xấu hổ.

“Người xấu hổ rồi?” nhìn thấy động tác của tuyết hồ, Thương Mặc Uyên sờ sờ đầu nó, có chút buồn cười.

Lương Mộ Hi nghe thấy lời này, vội vàng mở khăn ra, không được tự nhiên cảm thấy xấu hổ khi bản thật bị lột sạch, cái mặt nho nhỏ ửng hồng, hơi nóng lên.

Ai, sao nàng lại quên mất rồi?

Nàng bây giờ là thú, sao có thể biết xấu hổ chứ?

Nhưng mà thế này, thật rất không thoải mái nha!

“...” nhìn thấy phản ứng của Lương Mộ Hi, rõ ràng là nghe hiểu lời mình nói, lại giống như đang cực lực che giấu gì đó, liên hệ tất cả từ hôm qua đến hôm nay, Thương Mặc Uyên nghĩ nghĩ, cuối cùng dường như đã hiểu rõ rồi, cũng không nói gì nữa, chỉ ôm lấy tuyết hồ vào người, định trở về phòng.

“Vương gia, ngài còn chưa dùng bữa!”, Tịch Viên nhìn thấy Thương Mặc Uyên chuẩn bị bỏ đi, hơi gấp lên.

Lúc này vương gia ăn rất ít, chính là bởi vì tuyết hồ làm bẩn cái bàn nên không ăn nữa, điều này sao được chứ?

“Bảo nhà bếp làm một chút đồ, đợi mang vào phòng!” để lại một câu, Thương Mặc Uyên đẩy xe lăn trở về phòng.

Lương Mộ Hi nằm trên chân Thương Mặc Uyên, nghe lời vừa rồi, trong lòng hơi áy náy.

Nàng lúc này, hình như đã làm hỏng hết thức ăn trên bàn rồi, đây...

Nhớ lại bộ dạng mình lúc này như quỷ đói đầu thai, Lương Mộ Hi nhất thời cảm thấy rất 囧.

Nàng rõ ràng chỉ muốn ăn một con cá, lại bởi vì qua kích động, kết quả là đã làm lãng phí cả một bàn thức ăn!

Nghĩ đến đồng hồ loạn trên bàn kia, Lương Mộ Hi liền vô cùng áy náy.

Nàng không cố ý mà!

Rất muốn nói xin lỗi, Lương Mộ Hi với với vuốt trắng tuyết của mình muốn bắt lấy vạt áo của Thương Mặc Uyên, nhưng nhớ đến cái gì đó, Lương Mộ Hi lại làm rùa đen rụt trở lại.

Không được, nàng bây giờ chỉ là một con tuyết hồ bình thường, nàng báo ân xong sẽ phải đi, để tránh cho mình sau này chết quá thảm, nàng cần phải che giấu, lại ăn giấu, kiên quyết không thể để phát hiện ra chỗ khác lạ của nàng!

Cho nên, Lương Mộ Hi chỉ có thể ở trong lòng âm thầm nói xin lỗi với Thương Mặc Uyên!

Về đến phòng, Thương Mặc Uyên đem băng ở chân sau của tuyết hồ từ từ mở ra, nhìn thấy vết thương đã kết vảy, trong mắt Thương Mặc Uyên hơi phức tạp.

Sao có thể?

Mặc dù hiệu quả trị liệu của tuyết liên rất tốt, nhưng chỉ mới qua một đêm, thật sự thân kì đến vậy sao?

Lương Mộ Hi lại không chú ý đến sự phức tạp trong mắt Thương Mặc Uyên, nhìn thấy miệng vết thương của mình đã kết vảy, không tự chủ được động đậy một cái, phát hiện không còn đau như trước nữa, Lương Mộ Hi vui quá trời luôn.

Hôm qua nàng còn cảm thấy linh lực của bản thân đột nhiên tăng lên rất nhiều, buổi tối dùng linh lực thử trị liệu vết thương, không ngờ lại tốt lên nhanh như vậy.

Xem ra, đi ra ngoài thật sự là một lựa chọn sáng suốt, Thiên Sơn quanh năm là tuyết, tuy rằng là một nơi thích hợp để tu luyện, nhưng mà nàng vừa mới ra ngoài thì linh lực liền tăng lên, điều này nên nói là như thế nào?

Tuy là xuất môn bất lợi, vừa ra ngoài liền đối mặt với mạng sống bị đe dọa, nhưng trong họa có phúc, linh lực của mình tăng cao, cách mức tu luyện thành người lại gần thêm một bước, Lương Mộ Hi làm sao lại không vui cơ chứ?

Lẽ nào đây chính là “đại nạn không chết ác có hậu phúc” trong truyền thuyết?

Tư tưởng của hai người hoàn toàn không giống nhau, Thương Mặc Uyên kiểm tra miệng vết thương cho Lương Mộ Hi một lát, phát hiện chỉ cần vài ngày như thế thì có thể khỏi hẳn. Bảo Tích Viên đem đóa tuyết liên ngày hôm qua đến, tiếp tục nghiền nát rồi đắp lên cho Lương Mộ Hi. Tuyết liên vừa tiếp xúc với Lương Mộ Hi, nàng lập tức cảm thấy toàn thân khoan khoái, đột nhiên hiểu thông suốt cái gì rồi, Lương Mộ Hi mắt sáng rực nhìn đóa hoa tuyết liên còn lại mấy cánh đó, trong mắt có một tia tham lam.

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lại bị thương

Về đến phòng, Thương Mặc Uyên đem băng ở chân sau của tuyết hồ từ từ mở ra, nhìn thấy vết thương đã kết vảy, trong mắt Thương Mặc Uyên hơi phức tạp.

Sao có thể?

Mặc dù hiệu quả trị liệu của tuyết liên rất tốt, nhưng chỉ mới qua một đêm, thật sự thân kì đến vậy sao?

Lương Mộ Hi lại không chú ý đến sự phức tạp trong mắt Thương Mặc Uyên, nhìn thấy miệng vết thương của mình đã kết vảy, không tự chủ được động đậy một cái, phát hiện không còn đau như trước nữa, Lương Mộ Hi vui quá trời luôn.

Hôm qua nàng còn cảm thấy linh lực của bản thân đột nhiên tăng lên rất nhiều, buổi tối dùng linh lực thử trị liệu vết thương, không ngờ lại tốt lên nhanh như vậy.

Xem ra, đi ra ngoài thật sự là một lựa chọn sáng suốt, Thiên Sơn quanh năm là tuyết, tuy rằng là một nơi thích hợp để tu luyện, nhưng mà nàng vừa mới

ra ngoài thì linh lực liền tăng lên, điều này nên nói là như thế nào?

Tuy là xuất môn bất lợi, vừa ra ngoài liền đối mặt với mạng sống bị đe dọa, nhưng trong họa có phúc, linh lực của mình tăng cao, cách mức tu luyện thành người lại gần thêm một bước, Lương Mộ Hi làm sao lại không vui cơ chứ?

Lẽ nào đây chính là “đại nạn không chết ắc có hậu phúc” trong truyền thuyết?

Tư tưởng của hai người hoàn toàn không giống nhau, Thương Mặc Uyên kiểm tra miệng vết thương cho Lương Mộ Hi một lát, phát hiện chỉ cần vài ngày như thế thì có thể khỏi hẳn. Bảo Tịch Viên đem đóa tuyết liên ngày hôm qua đến, tiếp tục nghiền nát rồi đắp lên cho Lương Mộ Hi. Tuyết liên vừa tiếp xúc với Lương Mộ Hi, năng lập tức cảm thấy toàn thân khoan khoái, đột nhiên hiểu thông suốt cái gì rồi, Lương Mộ Hi mắt sáng rực nhìn đóa hoa tuyết liên còn lại mấy cánh đó, trong mắt có một tia tham lam.

Lẽ nào chính là do vật này khiến cho linh lực của mình tăng lên?

Dục vọng muốn trở thành người quá mãnh liệt, Lương Mộ Hi cũng không kịp nghĩ đến hậu quả, không nói hai lời liền bỏ nhào đến cắn lấy tuyết liên, muốn lấy làm của riêng.

Tịch Viên đứng một bên nhìn thấy, có chút gấp gáp, cũng không khống chế được lực đào, phất tay một cái liền hất Lương Mộ Hi qua một bên.

Mất thấy tuyết liên sắp ở trong tay, Lương Mộ Hi còn chưa kịp vui mừng, kết quả đã bị một chưởng của người kia hất ngã rồi, Lương Mộ Hi cảm thấy toàn thân mình như bị vỡ ra, ngực đau rất, “phốc” một tiếng nôn ra một ngụm máu tươi, Lương Mộ Hi liền mất hết tri giác.

“Tịch Viên, ngươi làm gì đó?”

Sự việc diễn ra quá nhanh, Thương Mặc Uyên không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lương Mộ Hi bị Tịch Viên đập văng qua một bên, nhìn thấy Lương Mộ Hi ói ra máu, Thương Mặc Uyên bỗng cảm thấy tim nhói nhói, hai tay vừa vung lên, một sợi chỉ bạc bay ra, chỉ trong nháy mắt đã đem tuyết hồ đến bên người.

Sốt ruột kiểm tra Lương Mộ Hi, phát hiện tuyết hồ hơi thở mong manh, Thương Mặc Uyên không chút do dự lấy từ trong ngực ra một cái bình, đổ ra một viên thuốc chuẩn bị dứt cho Lương Mộ Hi uống.

“Vương gia, không được, đây là thuốc thánh thượng đưa cho người để giữ mệnh a! Dù biết rằng bản thân phạm sai lầm, nhưng Tịch Viên không thể đứng nhìn Thương Mặc Uyên vì cứu một con hồ li nho nhỏ mà đặt bản thân vào trong nguy hiểm.

Thiên Sơn tuyết liên còn được, mười năm vẫn có thể có mười mấy cây như thế, nếu như gấp gáp thì còn có thể thúc giục Tuyết Quốc sớm ngày đem đến, nhưng mà Vô Cực Hoàn này thì không giống vậy a, trên thấy gian này cũng chỉ có ba viên, có thể khởi tử hồi sinh, làm cho người ta thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt á), nội lực tăng cao, đây là thuốc mà Thương Kinh Thiên đã phải bỏ ra cái giá rất cao mới tìm được Thiên Cơ Tử nhờ luyện thành, tập trung tất cả những dược liệu quý hiếm nhất trên thế gian này, làm sao có thể cho một con hồ li uống thế này?

“Vương gia, người không được hồ đồ a!” Nắm chặt lấy tay của Thương Mặc Uyên, Tịch Viên nhìn thấy Thương Mặc Uyên để ý đến tuyết hồ này như vậy, cũng biết bản thân mình phạm lỗi không thể bỏ qua, nhưng mà... hẳn không cho phép tính mạng của Thương Mặc Uyên bị đe dọa được.

Vô Cực Hoàn chỉ có ba viên, bệ hạ đã dặn chỉ vào lúc nguy cấp nhất mới được dùng để giữ mạng, như vậy sao có thể?

“Tịch Viên, ngươi vượt quá rồi đó!” ánh mắt lạnh nhạt nhìn cánh tay đang bị nắm chặt của mình, Thương Mặc Uyên nhũn mảy, trong mắt là một màn sương lạnh băng.

“Vương gia, thuộc hạ không thể trơ mắt nhìn người không màng đến an nguy của bản thân được! Người muốn phạt thuộc hạ cũng được, thuộc hạ không thể để người làm như thế!” Ánh mắt của Thương Mặc Uyên rơi xuống tay của hắn khiến cho Tịch Viên cảm thấy tay của mình giống như băng đá đập vào vậy, cực kì cứng rắn, đau đớn vô cùng. Nhưng hắn vẫn không chịu lùi lại.

“Buông tay!” vốn không thích người khác đến gần, Thương Mặc Uyên lúc này đã nổi giận rồi.

“Xin thứ lỗi cho thuộc hạ không thể!” lời còn chưa nói hết, Tịch Viên chỉ cảm thấy một luồng lực đạo xông đến y, trong nháy mắt y đã bị đánh văng vào vách tường, chấn động quá lớn khiến cho ngũ tạng của y đều bị thương tổn, che lấy ngực mình, Tịch Viên chỉ thấy miệng có vị tanh ngọt, Tịch Viên về mặt không thể tin được nhìn Thương Mặc Uyên, mở to mắt nhìn Thương Mặc Uyên không nói hai lời đem một viên Vô Cực Hoàn đưa vào trong miệng Lương Mộ Hi, trơ mắt nhìn Thương Mặc Uyên dùng nội lực nghiền nát toàn bộ thân dưới của tuyết liên, sau đó đặt lên bụng tuyết hồ, dùng nội lực ép toàn bộ tuyết liên ngấm vào trong, Tịch Viên nhìn đến mắt đều tròn tròn.

Vương gia hắn, lúc nào họ được vô công? Hơn nữa còn cao như thế? Sao hắn (Tịch Viên) lại không biết?

Bị tất cả những gì diễn ra trước mắt dọa cho ngốc lẫn, Tịch Viên quên luôn cả vết thương rất nghiêm trọng trên thân thể mình, cho đến khi phun ra một ngụm máu tươi, hắn mới mau chóng điều tức, tránh cho chân khí của mình chạy toán loạn mà tẩu hỏa nhập ma.

Đợi đến lúc Tịch Viên điều tức xong, Thương Mặc Uyên bên kia cũng đã kết thúc, ngón tay đang dò xét mạch đập của Lương Mộ Hi, Thương Mặc Uyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn tốt, may mà cứu kịp.

Mặc dù không biết mình vì sao đột nhiên lòng tràn ngập sự đồng tình, nhưng Thương Mặc Uyên thực sự không thể nhẫn tâm trơ mắt nhìn Lương Mộ Hi chết như vậy.

Tại sao nhỉ? Rõ ràng là vừa cứu sống một con hồ li nho nhỏ mà thôi, hần vậy mà lại luyến tiếc nó?

Ảnh mắt có chút phức tạp nhìn thân thể yếu ớt của Lương Mộ Hi, Thương Mặc Uyên cảm thấy trong lòng hơi đau nhói, giống như là bị kim đâm vậy.

Hần đây là làm sao?

“Vương gia...” tất cả đều đã không đề thu lại, Tịch Viên hơi tức giận nhìn tuyệt hồ đang ngủ, luôn cảm thấy con hồ li này mang đến không ít phiền toái cho vương gia nhà mình.

“Tịch Viên, tự mình đi Thận Hành Tự chịu phạt đi, không có sự cho phép của bốn vương, không được ra ngoài!” Thận Hành Tự là nơi vương phủ chuyên thẩm vấn phạm nhân, người đến nơi đó thẩm vấn, đều thú nhận tất cả mọi việc, từ đó có thể thấy, hình phạt ở đó, có bao nhiêu tàn khốc!

Nếu như không phải nhìn ở tấm lòng của Tịch Viên, phỏng chừng Thương Mặc Uyên đã ban cho hần cái chết.

Nhưng mà, do hần chống cự như vậy, thương hại đến tuyệt hồ, thì nên nhận đại giới.

“Vâng, vương gia, thuộc hạ đã biết!” vẫn biết mặc dù Thương Mặc Uyên nhìn có vẻ cái gì cũng không để ý, nhưng việc gì đã quyết định, cho dù là đương kim hoàng thượng cũng không thể thay đổi được, lúc này, thật là hần quá phẫn rồi!

Hần làm sao có thể thao túng vương gia chứ?

“Chuyện hôm nay, bốn vương không muốn người thứ ba biết!” chuyện lúc này do tình thế cấp bách mà để lộ bản thân biết võ công, Thương Mặc nhìn Tịch Viên, cuối cùng lựa chọn tin tưởng người đàn ông này.

“Thuộc hạ hiểu rõ, những chuyện này nếu như bị người thứ ba biết được, thuộc hạ sẽ tự sát tạ tội!”

“Được rồi, lui xuống đi!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Mặc dù bị phạt đi Thận Hành Tự, Tịch Viên cũng không có một chút bất mãn nào, hần là người Thương Vương phái đến chuyên trách bảo vệ cho Thương Mặc Uyên, từ nhỏ hần đã biết mình phải thế sống chết bảo vệ một người.

----- Lời ngoài truyện ----

Ô ô, sao lại không có ai để lại lời nhắn thế này? Các bạn thân mến có ý kiến gì xin cứ nói ra, như vậy mình mới sớm sửa chữa chứ, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Uy hiếp

Toàn thân đau ră rồi, Lương Mộ Hi vốn cho chuyện lần này đảm chắc chết tươi rồi, kết quả lúc tỉnh lại, vẫn là nhìn thấy căn phòng tử trúc này, nhìn đến tất cả mọi thứ vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ này, Lương Mộ Hi cảm thấy nàng thật là bị kịch a.

Ai, sớm biết vậy, nàng sẽ không tham lam như thế, nàng nên nghĩ cách trốn đi, mà không phải là gan lớn hết biết như thế xông đến ăn, đó không phải là tự tìm chết hay sao?

Ai ya, thật đau, cả người đều đau, chỗ nào cũng đau...

Toàn thân đều không thoải mái, Lương Mộ Hi sau khi tỉnh lại luôn ở đó rên rỉ, thân thể cũng vì khó chịu mà động đậy lung tung, nhưng mà càng động càng không dễ chịu, càng động Lương Mộ Hi lại càng khó chịu, càng khó chịu thì lại càng động đậy (Hy Hy: =_=), kết quả Lương Mộ Hi thực sự bị thương a.

Ai, tự tạo nghiệt, không thể sống mà, lúc đó sao nàng lại một phút nào tàn mà động kinh thể nhỉ?

Động nha động, Lương Mộ Hi thực sự khó chịu chết được, cả đời này chưa bao giờ khó chịu đến vậy, vậy mà mấy ngày nay lại liên tục lăn quăn bên bờ vực sinh tử a, Lương Mộ Hi đột nhiên thực hối hận.

Sớm biết thế nàng đã ngoan ngoãn ở trong Thiên Sơn, mặc dù nơi đó nhàm chán, không có thức ăn ngon, hơi bị cô đơn, hơi lạnh một tí, nhưng ít ra nơi đó không nguy hiểm a, hơn nữa còn là một nơi tu luyện lí tưởng nữa, linh khí bức người, nàng sao lại nghĩ đến việc rời khỏi nơi đó như vậy chứ?

Một năm nay ở trong Thiên Sơn bình an vô sự, Lương Mộ Hi cũng không nghĩ đến thế giới bên ngoài phức tạp như thế nào, bây giờ nghĩ lại, Lương Mộ Hi thật là hối hận muốn chết.

Ô ô, nàng muốn quay về, nàng muốn thật nhanh, lập tức về nhà, nàng không muốn ra ngoài nữa đâu, nàng còn chưa muốn làm một con vật không có tôn nghiêm mà chết đi a!

Một mình ở đó ăn năn hối hận, Lương Mộ Hi cũng không biết động tĩnh bên này đã dẫn đến sự chú ý của Thương Mặc Uyên.

Ba ngày rồi, tuyết hồ hôn mê hết ba ngày, ba ngày này Thương Mặc Uyên canh giữ nó như hình với bóng, chỉ sợ tuyết hồ không xong.

Hôm nay cuối cùng nghe được động tĩnh, Thương Mặc Uyên đang chuẩn bị đi ngủ vội đẩy xe lăn đi đến.

Kiểm tra tuyết hồ, phát hiện không có gì đáng ngại, chỉ là cần phải tịnh dưỡng thật tốt, tháng này e rằng phải nằm trên giường rồi.

“Uống hết thuốc đi!” đem bát thuốc đã sắc xong đưa đến bên miệng Lương Mộ Hi, Lương Mộ Hi ngửi thấy mùi này, nhần nhần long mảy, né tránh.

Nàng mới không muốn uống thuốc bắc, rất đắng!

“Nghe lời, ngươi không muốn mạng nữa sao?” nhìn thấy Lương Mộ Hi cau kinh, giọng điệu của Thương Mặc Uyên cũng không tốt lắm, hơi thô lỗ xoay đầu Lương Mộ Hi lại, để cho Lương Mộ Hi không thể không đối mặt với chén thuốc đen sì kia, “không muốn chết thì uống cho ta!”

Y tốn nhiều công sức như thế, thậm chí đến Vô Cực Hoàn của phụ hoàng ban cho cũng dùng luôn, y sao có thể để Lương Mộ Hi có chuyện gì được!

“Chi chi...” Ta không uống, rất đắng! Lương Mộ Hi uể oải nhìn chén thuốc kia, kiếp trước bởi vì một lần bị bệnh mà phải uống một năm thuốc bắc, Lương Mộ Hi uống đến muốn nôn, lúc đó đã thề tuyệt không bao giờ uống thứ đắng nghét như thế nữa.

Dù cho hiện tại dở sống dở chết, cũng không biết có để lại di chứng gì hay không, cũng không biết chết đi như thế này, nói không chừng còn có thể đổi qua một cơ thể khác, sống lại làm người nha!

Loài thú khổ thế này, đánh chết nàng cũng không muốn làm nữa đâu, quá không tôn nghiêm, quá không nhân quyền rồi!

Không phải chỉ ăn một đóa tuyết liên thôi sao?

Sao phải ác đến vậy chứ?

Nàng cũng chỉ là quá muốn làm người mà thôi a!

Tâm tình rất không tốt, Lương Mộ Hi vò mề không sợ rót*, cứng đầu không chịu uống!

* vò đã mề không sợ rót: 破罐子破摔 chỉ việc hoặc người làm sai gì đó thì cho sai luôn, không muốn sửa lại.

Chết rồi thì thôi, những ngày không có nhân quyền như thế này, nàng không muốn sống nữa!

“Ngươi uống hay không?” nhìn thấy Lương Mộ Hi tỏ ra cau kinh cứng đầu không chịu uống, trong mắt Thương Mặc Uyên có chút nóng vội.

Tuyết hồ đã mấy ngày không ăn gì rồi, những ngày này đều là y dùng thuốc viên tự chế cầm cự, nếu còn tiếp tục như thế này, cho dù hấn còn hai viên Vô Cực Hoàn thì cũng vô dụng a!

“Chi chi...” không uống là không uống, cuộc sống tui thân như vậy nàng chịu đủ rồi, bây giờ cả người đều không thoải mái, toàn thân đều đau, nàng còn không bằng chết như vậy còn tốt hơn, chết rồi thì không đau, vận khí tốt nói không chừng còn có thể thành người đấy!

Nàng không uống đó!

Lương Mộ Hi lúc này đang đấu tranh với Thương Mặc Uyên, mặc dù nam nhân trước mắt này đối với nàng cũng không tệ, nhưng không phải nàng bị thị vệ của người trước mắt này đánh bị thương hay sao, nàng đây là giận chó đánh mèo rồi!

“Ngươi không uống đúng không?” Không ngờ Lương Mộ Hi lại bướng bỉnh như vậy, Thương Mặc Uyên cuối cùng đành phải ra đòn sát thủ, “nghe nói máu của tuyết hồ có thể giải bách độc, kéo dài tuổi thọ, lỏng có thể làm thành áo lông tốt nhất, thân thể này của ngươi mặc dù hơi nhỏ, nhưng làm thành một cái khăn choàng cổ cũng không tệ, đại thọ của phụ hoàng sắp đến rồi, ông ấy tuổi tác cũng cao, ngươi đã không muốn sống, vậy bắt đầu từ hôm nay, ta mỗi ngày sẽ lấy đi của ngươi một chén máu dâng lên cho phụ hoàng dưỡng thân đi, như vậy cũng miễn cho việc lãng phí món thuốc bổ như thế! Đợi đến khi máu ngươi đã cạn, ta lại lấy lông của ngươi làm khăn choàng cổ cho phụ hoàng!”

Nói xong những lời khiến cho Lương Mộ Hi xôn cả tóc gáy, Thương Mặc Uyên đặt chén thuốc xuống, lấy ra một cái chén sạch khác, sau đó lấy ra một con dao găm, từ từ đến gần Lương Mộ Hi, làm như muốn rút máu của nàng vậy!

Nhìn nhìn con dao găm khủng bố kia, Lương Mộ Hi nghĩ đến mình chảy máu đến chết, thân thể rung lên một trận, nhìn thấy dao găm kia từ từ đến gần vuốt của nàng, Lương Mộ Hi sợ đến dùng hết khí lực muốn đẩy con dao của Thương Mặc Uyên cách ra. Thương Mặc Uyên lo Lương Mộ Hi sẽ bị

thương, liền đem dao đi, thế là vuốt của Lương Mộ Hi liền đẩy luôn cái chén xuống đất.

“Loảng xoảng!” âm thanh bẽ vỡ vang lên, người ngoài cửa nghe thấy liền đi vào.

“Vương gia, xảy ra chuyện gì?” hoảng hốt mở miệng, nhìn thấy vương gia nhà

mình đang cầm dao găm, mà tuyết hồ trên giường đáng vẻ run rẩy, hạ nhân mắt đều tròn tròng lên, khuôn mặt mờ mịt.

Đây là tình huống gì?

Sao vương gia nhà mình..., nhìn như hung thủ giết người thế này?

Này?

Lẽ nào vương gia muốn giết tuyết hồ sao?

“Không có gì, dọn sạch những mảnh vỡ đi!” đặt lại dao găm lên bàn, Thương Mặc Uyên thần sắc bình tĩnh, giống như cái gì cũng không có xảy ra, đợi đến khi hạ nhân dọn sạch mảnh vỡ lui ra, Thương Mặc Uyên lúc này mới chỉnh thân thể đã thu lại thành một đoàn đang run rẩy của tuyết hồ ngay ngắn lại.

Nhìn thấy đôi mắt đèn lầy như ngọc trai tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng kia, Thương Mặc Uyên thở ra một hơi, trong mắt có chút không nỡ, “ngươi là muốn làm thuốc bổ, hài cốt không còn à? Hay là ngoan ngoãn uống thuốc? Tiếp tục sống tốt?”

Lúc này y cũng là tức giận, mới uy hiếp Lương Mộ Hi như vậy, ai bảo tuyết hồ không nghe lời như thế chứ?

Nhưng bây giờ xem ra, hình như làm hơi quá rồi, đùa dọa sợ nó rồi.

“Chi chi...” cố gắng chỉ chỉ chén thuốc trên bàn, Lương Mộ Hi thật sự sợ rồi, nàng mới không muốn chết oan ức vậy đâu, nàng muốn sống tiếp, sống thật tốt, như vậy mới có này thành người, mới có ngày mở mày mở mặt a!

“Như vậy từ đầu thì tốt rồi!” một lần nữa đem chén thuốc đến, lần này Thương Mặc Uyên không cần nói gì, Lương Mộ Hi đã ngoan ngoãn từng hớp to uống hết.

Mặc dù thuốc rất đắng, rất khó nuốt, nhưng đều không so được với nỗi sợ chết của Lương Mộ Hi, nàng cố sức uống, sợ mình uống chậm, Thương Mặc Uyên thật sẽ lấy máu của nàng.

Nam nhân này không phải nói mình không phải là tuyết hồ sao?

Sao, sao hần biết bí mật của mình?

Vậy nàng phải làm sao đây?

Lương Mộ Hi lúc này, trong lòng tràn ngập sợ hãi, cực kì sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cầu tình

“Chi...” do uống quá cố sức uống, lại quá gấp, Lương Mộ Hi hoa hoa lệ lệ mà sặc rồi, trong mũi, trong cổ họng đều là mùi thuốc, vô cùng khó chịu.

Hai chi trước bắt lực che miệng và cổ họng của mình, nàng thực sự cảm thấy ủy khuất cực kì, đôi mắt nhiễm một tầng hơi nước, nếu không phải nàng đủ kiên cường thì nước mắt đã sớm chảy ra rồi.

Nàng đây đã trêu ai chọc ai cơ chứ?

Tại sao nàng phải chịu tội như thế này?

Nàng tự nhận kiếp trước mình cũng không làm ra chuyện gì thiếu đạo đức nha!

Mỗi ngày đều luyện võ, đi học, nàng không có làm gì thương thiên hại lĩ!

Tại sao kiếp này phải chịu tội thế này?

Túi thân co người lại thành một đoàn, vùi đầu mình vào hai chi trước, trắng muốt thật giống như một quả cầu tuyết, nhưng cái thân thể nhỏ nhỏ đang run rẩy đó lại khiến cho người ta thương tiếc đến nỗi không thành lời.

Nhìn thấy sự thay đổi của Lương Mộ Hi, trong mắt Thương Mặc Uyên có chút xót xa, biết lời của mình lúc này đã dọa sợ tuyết hồ rồi, nghĩ muốn ôm lấy tuyết hồ, nhưng chính là tuyết hồ không để y ôm!

Nàng cũng biết giận nha, không phải loại dễ ức hiếp đó đâu!

Phản kháng không thành, nàng lặng lẽ chống đối!

Thương Mặc Uyên nhìn Lương Mộ Hi từ chối sự thân cận của y, cũng không muốn tổn thương đến nàng, cuối cùng đành phải để mặc nàng.

“Người nghỉ ngơi cho tốt đi, đói thì gọi!” bây giờ, Thương Mặc Uyên có thể trăm phần trăm xác định tuyết hồ trước mắt này có thể nghe hiểu ý của y rồi, nếu không lúc này uy hiếp của y cũng sẽ không có tác dụng.

Đẩy xe rồi đi, biết tuyết hồ hiện tại phòng chừng rất giận y đi, Thương Mặc Uyên cũng sẽ không tự tìm mất mặt.

Nhìn Thương Mặc Uyên không đến dỗ ngọt nàng, mà là để nàng ở lại một mình trong này, Lương Mộ Hi chẳng những không cảm thấy vui vẻ, ngược lại cảm thấy càng tủi thân.

Nàng là con gái a, mặc dù xuyên thành một con thú nhỏ, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là một con cái đó chứ? Không biết nói vài lời dỗ dành nàng sao? Phải biết rằng bây giờ nàng toàn thân đều đau nha, hơn nữa trong miệng đều là vị đắng, rất khó chịu đó biết không?

Nhưng mà, có lẽ là do tác dụng an thần của thuốc, Lương Mộ Hi buồn bực không lâu liền ngủ khi, vừa ngủ liền ngủ vô cùng ngon, lúc tỉnh lại lần nữa vẫn bị rót cho một chén thuốc, Lương Mộ Hi nhăn nhau, rất khó chịu, uống xong thuốc liền ôm lấy đầu tiếp tục ngủ.

“Người không đói sao?” tuyết hồ đã ngủ ba ngày rồi, hôm nay lại ngủ cả một ngủ, tổng cộng là bốn ngày, lẽ nào không đói chút nào?

Thương Mặc Uyên vẫn là lo tuyết hồ trước mắt nghĩ không thông.

Đói, sao lại không đói? Nàng đã đói bụng dán sát vào lưng rồi, nhưng mà nàng cũng có cốt khí nha, nàng không ăn!

Tiếp tục ôm lấy đầu ngủ, bởi vì chỉ cần ngủ rồi mới sẽ không cảm thấy đói bụng.

Nhìn Lương Mộ Hi vẫn cứ ngủ như thế, Thương Mặc Uyên lo lắng nàng sẽ đói chết mất, “người đến, chưng một con cá mang đến đây!”

Không đến một lúc, Lương Mộ Hi chỉ thấy một người bung một mâm cá đến, là chưng cách thủy, đem tất cả mỹ vị của cá hoa vàng (thực ra tên tiếng việt là cá đuối nhưng mình thấy dễ vậy hay hơn) đều lưu lại, hương vị thuần túy nhất, cộng thêm kỹ thuật nấu thượng hạng, để cho con sâu tham ăn trong bụng Lương Mộ Hi đã sớm kêu gào phát cuồng lên. Nhưng mà lí trí vẫn còn, Lương Mộ Hi kiên quyết không chịu thua, tiếp tục ôm đầu ngủ!

Cẩn thận đem cá chia ra thành từng miếng nhỏ, Thương Mặc Uyên lúc này mới cầm đĩa nhỏ đựng đầy thịt cá đưa đến trước mặt Lương Mộ Hi. “Ăn một ít đi, người như thể này sẽ chịu không nổi đâu!”

Ngửi khí ôn nhu đến chảy nước, giống như dụ dỗ lừa gạt trẻ nhỏ, Lương Mộ Hi nghe được xém chút đã buông vũ khí đầu hàng rồi!

Thấy Lương Mộ Hi không phản ứng, Thương Mặc Uyên cũng không tức giận, chỉ lại đến đĩa đến gần hơn chút, “Đây là cá hoa vàng mà Giang Nam mới tiến cống, bình thường không thể ăn được, người nếm thử xem, mùi vị rất ngon đó!”

Thật thơm a, ngửi thấy đều là mỹ vị a!

Lương Mộ Hi cố gắng ngưng thở, chính là không ăn!

“Lúc trước Tịch Viên cũng không phải cố ý, người tập võ lực đạo có chút nặng, cũng không nghĩ đến tình trạng của người. Ta đã nghiêm phạt hắn, nếu như người vẫn không tha thứ cho hắn, ta sai người kéo hắn ra ngoài chém là được, điều này có được không?” thảo luận chuyện sống chết của một người, Thương Mặc Uyên lại tựa như đang thảo luận chuyện thời tiết vậy, Lương Mộ Hi nghe đến nhất thời không dám lại cáu kỉnh nữa.

Đây không phải là xã hội pháp luật bình đẳng của thế kỉ 21, nơi này là xã hội hoàng quyền tối cao, bây giờ nàng là đang làm gì?

Nếu như một người bởi vì nàng mà chết, vậy sau này nàng chắc chắn sẽ nhận lấy quả báo như vậy!

Kiếp trước nhìn thấy không ít sách tu tiên, Lương Mộ Hi biết rõ người tu tiên coi trọng nhất là nhân quả báo ứng, nhân quả tuần hoàn, trong quá trình tu luyện của họ có làm sai việc gì, thì lúc tu luyện sau này, phần phệ sẽ càng lớn.

Mặc dù Lương Mộ Hi bắt nạt Tịch Viên đánh bị thương nàng, nhưng nàng cũng không biết nàng có sai trước không, trong lòng có chút xiu oán hận, nàng sẽ dùng cách riêng của mình giải quyết, nhưng tuyệt sẽ không hại đến mạng người!

Lo lắng Thương Mặc Uyên thật sự sẽ giết Tịch Viên, Lương Mộ Hi cũng không dám tức giận nữa, ngoan ngoãn bắt đầu ăn, từng miếng từng miếng ăn hết cá hoa vàng nhỏ, Lương Mộ Hi cảm thấy cá này so với thịt cá lúc trước còn mềm, càng tươi hơn, cũng khiến cho vị đắng chát của thuốc còn tồn lại

trong miệng nàng giảm đi rất nhiều, vì thế Lương Mộ Hi ăn đến rất vui vẻ.

Nhìn thấy Lương Mộ Hi đã chịu ăn, Thương Mặc Uyên thở ra một hơi, cẩn thận dứt nàng, nhìn đến bên mép tuyết hồ bị bẩn, thậm chí còn lấy khăn tay của mình lau chùi sạch sẽ, cho nên cả bữa ăn này, minh thú của Lương Mộ Hi đều sạch sẽ, không có nhếch nhác như trước đây.

Ăn no rồi, Lương Mộ Hi có chút lo lắng cho Tịch Viên, lúc này cũng biết thiên phú diễn trò của mình không đủ, đã sớm bị Thương Mặc Uyên nhìn thấu, cũng không tiếp tục giả bộ nữa, vươn ra hai vuốt túm lấy vạt áo của Thương Mặc Uyên, một móng vuốt phối hợp với khuôn mặt nhỏ của mình cố gắng miêu tả Tịch Viên, đồng thời chỉ chỉ bên cạnh Thương Mặc Uyên, ý bảo Tịch Viên sao không ở đây.

“Người không trách Tịch Viên?” Nhìn cặp mắt trong suốt của Lương Mộ Hi, trong đó chỉ có lo lắng, không có trách móc, Thương Mặc Uyên có chút không hiểu.

“chi chi...” lắc lắc đầu, Lương Mộ Hi biết nàng sai trước, người kia chỉ là sốt ruột hộ chủ mà thôi.

“Người còn thật rộng lượng!” cũng không biết là nói tuyết hồ trước mắt này ngốc đây, hay là làm sao, Thương Mặc Uyên là người trước giờ đều không dễ dàng tha thứ cho người khác.

“chi chi...” không phải nàng rộng lượng, mà là sợ mình sau này chịu tội, hơn nữa người đến từ hiện đại luôn bị tư tưởng bình đẳng ảnh hưởng như nàng, khiến nàng không cách nào đứng nhìn người khác vì mình mà mất mạng như thế.

“người muốn cầu ta tha cho hắn?” mặc dù lời nói của tuyết hồ y nghe không hiểu, nhưng y từ trong đôi mắt trong veo kia, có thể nhìn ra tâm ý của tuyết hồ.

Thật là một con vật nhỏ đơn thuần!

“chi chi...” gật gật đầu, dù sao thì hiện giờ nàng không phải là không có việc gì sao?

“Vậy người có biết hay không vừa rồi người chịu một chương của Tịch Viên, xem chút thì chết rồi, nếu không phải ta có Vô Cực Hoàn, thì hiện tại người phỏng chừng đã thành tro bụi rồi!” mặc dù cũng không định lấy mạng Tịch Viên, nhưng Thương Mặc Uyên thích nói chuyện như vậy với tuyết hồ, mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ của đối phương, nhưng tiếng “chi chi” kia khiến y rất vui vẻ.

“chi...” Nghe thấy lời của Thương Mặc Uyên, Lương Mộ Hi rung mình một cái, có chút sợ hãi, lại không hề vì như vậy mà muốn mạng Tịch Viên.

Lúc trước nhìn thấy đóa hoa trắng trắng kia, e là tuyết liên đi? Nàng có thể cảm nhận được hương tuyết liên thoang thoang trên người nam nhân trước mắt này, nói vậy người này từ nhỏ đã ăn không ít tuyết liên rồi, e là tuyết liên đối với người trước mắt này, rất là quan trọng chăng?

Cho nên, hành vi của Tịch Viên, Lương Mộ Hi có thể hiểu được, trung tâm hộ chủ, hướng chỉ nàng chi là một con hồ li đây? Làm sao có thể so sánh với vị vương giả tôn quý trước mắt này được?

Nghĩ đến điểm trái ngược to lớn này, Lương Mộ Hi cúi thấp đầu, tâm tình, lại bắt đầu phiền muộn.

Hiểu là một chuyện, tiếp nhận lại là một chuyện khác a. Nếu như nàng là một con tuyết hồ cái gì cũng không biết còn miễn được, đằng này kiếp trước nàng đã làm người mười mấy năm, còn là người tiếp nhận nền giáo dục cao cấp, điều này khiến nàng thế nào có thể tiếp nhận được sự chênh lệch như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Khẩn cấp

Nhìn thấy Lương Mộ Hi cúi gằm cái đầu trắng trắng của mình, Thương Mặc Uyên cho rằng nàng vẫn đang lo lắng cho Tịch Viên, trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không đành lòng để cho Lương Mộ Hi tiếp tục lo lắng như thế.

“Yên tâm, hắn không sao, chỉ là làm sai chuyện nên phải chịu trừng phạt, đợi đến lúc chịu phạt đủ, hắn sẽ đi ra.” Chi là không biết ngày đó bao giờ mới đến.

“...” nếu đã không có việc gì, Lương Mộ Hi cũng không lo nữa, dù sao tình trạng bản thân nàng bây giờ còn không xong đây.

“Được rồi, ngủ đi, hiện giờ người cũng không thể cử động!” hai người ở chung không lâu, Thương Mặc Uyên cũng không phải là thần, có thể biết được tất cả ý nghĩ của Lương Mộ Hi.

.....

Ngày hôm sau, vẫn là ăn cơm, uống thuốc, sau đó đi ngủ, hiện giờ Lương Mộ Hi cũng không bài xích uống thuốc nữa, bởi vì nàng biết cứ tiếp tục yếu ớt thế này, tương lai thật sự là một chút năng lực bảo vệ bản thân cũng không có.

Dù cho thuốc uống rất đắng, nhưng mỗi lần uống thuốc Lương Mộ Hi đều uống sạch, Thương Mặc Uyên đã quan sát mấy lần, phát hiện mỗi lần tuyết hồ uống thuốc xong đều như hết sức sống cả nửa ngày, hôm này cuối cùng cũng nghĩ ra được gì đó.

“xì xụp...” lại một lần nữa uống thuốc xong, Lương Mộ Hi cảm thấy bản thân cứ tiếp tục uống như thế này, phỏng chừng vị giác cũng sẽ mất luôn. Đúng lúc này, chỉ thấy một bàn tay xinh đẹp đưa ra trước mặt mình, bàn tay so với bạch ngọc còn mịn màng hơn, mềm mại hơn, giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy, đẹp vô cùng.

Điều quan trọng là, bàn tay đó đang cầm một viên kẹo mút nho nhỏ trong suốt óng ánh, Lương Mộ Hi nhìn đến mắt phát sáng.

“Ăn đi!” Thương Mặc Uyên vừa nói dứt lời, Lương Mộ Hi đã vội vàng ngậm lấy viên kẹo mút, trong màn tràn ngập vị ngọt, vị đắng chát trong miệng cuối cùng cũng tan đi không ít.

“Ồ đây vẫn còn!” từng viên từng viên đút vào miệng Lương Mộ Hi. Nhìn tuyết hồ vẻ mặt thỏa mãn, Thương Mặc Uyên cảm thấy trong lòng cũng thỏa mãn theo.

Chàng nên sớm nghĩ ra, lần đầu tiên tuyết hồ bài xích uống thuốc...

“Được rồi, hôm nay ăn nhiều đây thôi!” mặc dù Lương Mộ Hi ăn rất thỏa mãn, nhưng mà vật này ăn nhiều không tốt.

“Chi chi...” Rất lâu không được ăn kẹo mút rồi, Lương Mộ Hi rất nhớ mùi vị này.

“Ăn nhiều không tốt, lần sau uống xong thuốc lại cho người!” dù sao cũng là thú, hơn nữa mới chỉ một tuổi, ăn nhiều kẹo mút, đối với dạ dày không tốt.

“chi chi...” nhưng nàng muốn ăn a! Hương vị này khiến nàng rất hoài niệm a, luôn cảm thấy cứ như đã trở lại hiện đại vậy.

“Ngoan, ngoan ngoan nằm xuống!” dắt chấn cho Lương Mộ Hi xong, Thương Mặc Uyên đáng vẻ không thương lượng. Tiếp xúc nhiều ngày, Lương Mộ Hi cũng biết tính cách nói một là một của y, rất biết điều không tiếp tục lộn xộn nữa.

.....

Dưới sự chiếu cố của Thương Mặc Uyên, sau một tháng, Lương Mộ Hi cuối cùng cũng cảm thấy đau đớn toàn thân đã biến mất, thân thể khỏe rồi, chân cũng khỏe rồi, Lương Mộ Hi mới cảm nhận được linh lực bản thân đã tăng lên rất nhiều, có loại cảm giác thoát thai hoá cốt a.

Đây là chuyện gì?

Sao đột nhiên lại thế này?.....

Một ngày nào đó thức dậy sớm, Lương Mộ Hi chống bốn chân nhảy ra khỏi ổ nhỏ, một tháng kia vẫn luôn nằm trong ổ, Lương Mộ Hi cảm thấy mình nổi mồm luôn rồi.

Duỗi thẳng bốn chân, Lương Mộ Hi xoay xoay đầu nhỏ, trái dầm dẫm phải dầm dẫm, thấy bốn chân mình lạnh lặn, không có chân bị lệch chút nào, tâm tình vô cùng tốt.

Hít thở sâu vào một hơi, cảm thấy toàn thân đều được linh khí vây quanh, trong mắt Lương Mộ Hi đều là kính ngạc.

Nếu như cứ theo tốc độ thế này, vậy chẳng phải trong vòng mười năm nàng có thể thành người rồi?

Tuy rằng không mang theo võ học ở kiếp trước, nhưng Lương Mộ Hi lại đem theo kỹ thuật tu luyện, đương nhiên là làm ít công to, tu luyện cũng nhanh hơn nhiều so với những động vật khác.

Hơn nữa nàng vốn là Thiên Sơn tuyết hồ, thông minh lanh lợi, từ khi sinh ra đã sống ở Thiên Sơn, nơi đó bao phủ bởi tuyết trắng, quanh năm không một bóng người, cũng không có ngoại vật cảm nhiễm, còn là nơi tụ hợp linh khí, rất nhiều kì trân dị bảo đều có thể tìm thấy ở đây, sinh sống ở đó một năm, tốc độ tu luyện của Lương Mộ Hi đã sớm vượt xa các loài tu luyện cùng tuổi khác, nên mới có thể nội trong một năm ngắn ngủi khắc phục được đặc tính chỉ sống ở nơi cực hàn của tuyết hồ mà rời khỏi Tuyết sơn.

Nay lại có được hai loại trân phẩm thể gian là Thiên Sơn Tuyết Liên và Vô Cực Hoàn, đương nhiên linh lực tăng mạnh, chỉ là Lương Mộ Hi không hề hay biết mà thôi.

Biết được hiện giờ bản thân đã có năng lực tự bảo vệ, Lương Mộ Hi rung rung thân thể trắng muốt đặc ý, không ngừng đi loang quanh khắp nơi, vừa đi vừa quan sát nơi mình đã ở một tháng, cứ như là chủ nhân đi tuần vậy, cái đầu nhỏ ngẩng cao, có bao nhiêu là khí thế.

Liếc nhìn xung quanh một chút, Lương Mộ Hi cảm thấy căn phòng này bao quanh một tầng linh khí, cũng khó tránh nàng mới đến có một tháng ngắn ngủi, lại tiếng bộ nhiều như thế.

Chỉ là, tại sao nơi này lại có linh khí nhiều thế?

Người nam nhân đó, rốt cuộc có thân phận gì?

Một vương gia mà thôi, sao lại cho nàng cảm giác không phải chỉ đơn giản như vậy?

Đang lúc suy nghĩ đến vấn đề này, một âm thanh lành lạnh lại lần nữa truyền đến, khiến cho Lương Mộ Hi cảm thấy mình đang là kẻ trộm vậy, ngoan ngoãn ôm lấy thân mình, co lại thành một khối cầu, giống như thế này mới không dễ cho bản thân bị người khác nhìn thấy.

“Sao rồi, vừa mới tốt lên, đã gấp rút muốn đi lại như vậy à?” tiếng đẩy xe lăn trượt đến gần, Lương Mộ Hi không hề bất ngờ bị đôi tay xinh đẹp lành lạnh ôm lấy, mặc dù đã quen với nhiệt độ của đôi phương, nhưng Lương Mộ Hi vẫn cảm thấy lạnh.

Người này, sao lại lạnh như vậy?

Những ngón tay thon dài xinh đẹp vuốt về lớp lông mềm mại của Lương Mộ Hi. Sáng sớm hôm nay đã nhìn thấy tuyết hồ thần thái phần chân như thế, tâm tình của Thương Mặc Uyên cũng không tệ.

Một tháng rồi, nhìn thấy tuyết hồ mỗi ngày đều buồn bã ỉu xìu nằm trên giường, thực ra tâm tình của y cũng rất khó chịu. Mỗi lần nhìn thấy tuyết hồ không thoải mái, tâm của y cũng đau theo. Thương Mặc Uyên rất không hiểu, vì sao đối với cái gì cũng dừng dừng, cũng không để ý như hần, chỉ riêng đối với tuyết hồ trong lòng này, lại luôn dễ dàng đau lòng như vậy chứ?

“Chi chi...” một tháng này, sự chăm sóc của Thương Mặc Uyên, Lương Mộ Hi đều để trong lòng, mặc dù lúc trước tức giận sự uy hiếp của y, nhưng Lương Mộ Hi cũng hiểu, đôi phương là muốn tốt cho nàng, cho nên mồ hồ rất dễ dàng bị mua chuộc nào đó đã hoàn toàn quên hết những sợ hãi và tính toán lúc trước, bộ dạng như hiền vật quý mùa mấy bốn chân linh hoạt của mình với Thương Mặc Uyên, thậm chí còn lăn qua lăn lại mấy vòng trên chân của Thương Mặc Uyên, tỏ ý mình đã không sao rồi.

Người nam nhân này đối với mình thật sự rất tốt, ha ha...

Nhưng mà hí hửng đắc ý như thế, Lương Mộ Hi quên mất đây chỉ là một đôi chân, mà không phải là mặt bàn, thế là lăn quá mức, trong chớp mắt Lương Mộ Hi đã lăn đến sát bên ngoài chân của Thương Mặc Uyên, do quán tính mà dừng không được, cảm thấy bản thân đột nhiên mất đi trọng lực sẽ rơi xuống đất, trong lòng Lương Mộ Hi đều là ai thần a!

Ai, sao lại xui thế này?

Bởi vì quá gấp rút, Lương Mộ Hi cũng quên luôn bản thân có thể dùng linh lực hộ thể, trái lại ngốc nghếch nhắm chặt mắt chờ đợi cơn đau sắp đến. Nhưng đợi cả buổi vẫn không thấy, trái lại bị một sợi tơ vàng kéo trở về.

“Ngươi đó, sao lại không cẩn thận như vậy?” kèm theo một tiếng cười nhẹ truyền đến, tiếng cười trong trẻo như tiếng nước suối trong chảy ở khe núi, nghe đến tim Lương Mộ Hi cảm thấy như đang tấu nhạc, cực kì vui vẻ.

Nam nhân này, rất ít cười, nhưng khi cười lộ lên, thật rất đẹp nha!

Thế giới này sao lại có nam tử dễ nhìn như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Du hồ (1)

Nhìn thấy Lương Mộ Hi nhìn mình chăm chú, đổi lại nếu như là người khác, đoán chừng đã phải chịu phạt rồi, nhưng Lương Mộ Hi luôn có thể phá vỡ nguyên tắc của Thương Mặc Uyên.

Bình thường không thích bị người khác nhìn như vậy, thậm chí là chán ghét, nhưng xem tuyết hồ nhìn chăm chăm mình như thế, Thương Mặc Uyên lại cảm thấy tâm tình vô cùng tốt, vuốt vuốt cái đầu nhỏ trắng như tuyết, nhìn vào đôi mắt trong suốt long lanh như thạch anh của tuyết hồ, tâm trạng cũng vui vẻ (thật ra chỗ này là tâm trạng vô cùng tốt, nhưng cảm thấy nó lặp quá nên mạo muội chỉnh lại, >< xin lỗi tác giả)

“Ở trong phòng cả tháng rồi, ra ngoài tản bộ đi!”

Thương Mặc Uyên vừa nói xong, hai mắt của Lương Mộ Hi đã tỏa sáng, “chi chi...”

Nằm ỉ ra cả tháng rồi, nếu còn không cho ra ngoài phơi nắng, nàng có lẽ sẽ nổi mốc mắt thôi!

“Đừng của động nữa, vừa mới khỏe lại, cẩn thận kéo lại bị thương!” thân hình nhỏ bé lại còn non yếu thế kia, Thương Mặc Uyên phải rất tỷ mỉ chăm sóc.

“chi chi...” biết rồi!

Lương Mộ Hi ngoan ngoãn nằm trên chân Thương Mặc Uyên, tùy ý để cho những ngón tay lạnh lạnh của y vuốt ve bộ lông của mình. Thói quen từ không quen trước đây cho đến quen dần, bây giờ Lương Mộ Hi đã cảm thấy rất dễ chịu.

Hương tuyết liên nhàn nhàn bên mũi, trên thân là sự tiếp xúc lạnh lạnh, ra khỏi phòng trúc, vẫn là mặt trời ấm áp, gió thổi mát mẻ... còn có gì thích hơn thế nữa chứ?

Một tháng cơ hồ chỉ ăn uống sinh hoạt trong phòng, hôm nay nhìn thấy mọi thứ bên ngoài, Lương Mộ Hi bỗng có cảm giác như tù nhân bị nhốt lâu ngày được thả!

Tự do a, chữ này mới tuyệt diệu biết bao!

Mặt trời, ấm áp dễ chịu biết bao!

Đôi mắt nhỏ nhỏ híp lại thành một đường, cảm nhận ánh nắng bao phủ thân mình và gió mát hiu hiu thổi qua, Lương Mộ Hi cảm giác từ trong ra ngoài khoan khoái vô cùng.

Nhìn tuyết hồ biểu tình thích ý như vậy, Thương Mặc Uyên cũng có thể nghĩ ra được quả cầu lông trắng kia giờ phút này chắc hẳn là mặt đầy thư thái, chỉ là lớp lông quá dày, y nhìn không thấy mà thôi.

“Muốn đi chèo thuyền không?” chỉ chiếc thuyền đang cập bên bờ, biết rõ tuyết hồ đã quá lâu không ra ngoài rồi, Thương Mặc Uyên cũng định sẽ đưa nó ra ngoài tản bộ thật tốt.

“chi chi...” cái đầu gật lấy gật để, lúc còn ở hiện đại, nàng vẫn luôn muốn đi chèo thuyền, nhưng lại không có quan niệm nghệ thuật, cũng không có nơi cảnh đẹp như thế này.

Cả hồ nước xanh biếc, trên mặt hồ che phủ bởi lá sen xanh mát, chung quanh còn có nhiều dương liễu thế kia...

Cầu nhỏ, dòng nước, người...

Cảnh đây ý thơ, nơi này vừa hay thật tuyệt, Lương Mộ Hi thích đến vội lên!

Thấy đôi mắt tuyết hồ sáng ngời, Thương Mặc Uyên cảm nhận rất rõ ràng sự kích động của tuyết hồ đang ôm trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve trán an nã, “Đừng gấp!”

Phân phó hạ nhân chèo thuyền qua, đồng thời chuẩn bị vài cái đệm mềm và thức ăn xong, Thương Mặc Uyên mới lên thuyền.

“Vương gia...” nhìn xe lăn của Thương Mặc Uyên, người hầu nghĩ muốn tiến lên giúp, lại không dám lỗ mãng.

Lúc bình thường có Tịch Viên, chuyện này liền giao cho Tịch Viên làm, nhưng giờ Tịch hộ vệ đang chịu phạt rồi!

Gật đầu, trước mặt người khác, Thương Mặc Uyên chỉ là một vương gia ốm yếu tàn phế mà thôi, dù không thích người khác đến gần, lại cũng không thể không cho phép.

Vết thương của tuyết hồ đã tốt lên khá nhiều, Tịch Viên cũng nên trở lại thôi!

Nhận được sự của phép của Thương Mặc Uyên, người hầu ôm lấy y lên thuyền trúc (bè trúc), tiếp đó đứng ở xa xa trên thuyền trúc chèo thuyền, mặt không cảm xúc nhìn Lương Mộ Hi gây cười.

Mấy người này, cũng thật là dễ thương quá đi, chỉ là, bọn họ đều sẽ không cười sao?

Nghĩ nghĩ, Lương Mộ Hi hình như thật sự rất ít thấy họ cười.

Lẽ nào đều bị ảnh hưởng bởi chủ nhân, bởi vì chủ nhân nơi này hình như cũng không thích cười nha!

“Nghĩ gì thế?” Sờ sờ đầu Lương Mộ Hi, thấy tuyết hồ nhìn chăm chú thị vệ của mình, Thương Mặc Uyên có chút không vui.

Muốn nhìn, cũng phải là nhìn y này!

Lắc lắc đầu, lời này khó mà nói được, Lương Mộ Hi cũng lười động tay chân.

“Còn ba tháng nữa là hoa liên nở rồi, đến lúc đó lại mang người đi chèo thuyền!” bây giờ chỉ có lá mà thôi, nhưng qua ba tháng nữa, xung quanh sẽ nở đầy hoa sen, nơi đây lại càng đẹp hơn.

“Chi chi...” nàng muốn xem, nàng muốn xem!

“Ngươi con hồ li nhỏ này, sao lại luôn vội vàng như vậy?” tâm vội vàng như vậy, tính tình này, xem ra cần phải dạy dỗ cho tốt mới được, nếu không sau này thường ở cạnh y, sẽ hay gặp rắc rối.

Nàng mới không gấp a!

Quay người qua không để ý đến Thương Mặc Uyên nữa. Nguyên một năm này, thứ nàng nhìn thấy trừ núi ra thì chính là núi, trừ núi tuyết ra thì chính là núi tuyết, trừ sông băng ra, vẫn là sông băng. Mỗi ngày nhìn thấy đều là màu trắng, bây giờ khó khăn lắm mới nhìn thấy màu sắc khác, nàng đây không phải là hiếu kì sao?

Ngươi mỗi năm đều có thể nhìn thấy, nào có hiểu được tâm tình của ta chứ?

Thấy tuyết hồ cầu kinh, Thương Mặc Uyên cũng không giận, chính thân thể của tuyết hồ lại, bùng đến một đĩa thịt khô, “ăn chút đồ đi!”

Thịt hong khô, bên trên cho một ít ớt, hương thơm bay đến mê người, đã sớm làm thức tỉnh con sâu tham ăn mà mấy tháng nay chỉ được ăn thức ăn thanh đạm - Lương Mộ Hi.

Thò ra hai vuốt trước muốn với lấy một miếng, tuy rằng Lương Mộ Hi đã làm thú một năm, nhưng nàng không hề nghĩ mình sẽ giống những con thú khác cúi đầu ăn, không dùng tay ăn thức ăn!

Cho nên, dù cho móng của mình sẽ bị dơ, nhưng trong cách nhìn của nàng thì cũng tốt hơn so với việc cúi đầu trực tiếp ăn.

Hai cái vuốt nhỏ vẫn còn chưa linh hoạt lắm, lóng cọng cả buổi đều không cầm được miếng thịt nào. Thương Mặc Uyên nhìn thấy rất buồn cười, cầm đĩa lên gấp qua cho Lương Mộ Hi.

Bức tranh trước mắt khiến cho thị vệ chèo thuyền bên cạnh trì hoãn, mặc dù đã quen với việc điện hạ sủng ai con hồ li này, nhưng mỗi lần nhìn thấy điện hạ nhà mình không câu nệ thân phận dứt cho hồ li ăn, năng lực chấp nhận của mọi người vẫn còn rất giới hạn.

Ai bảo, đãi ngộ thế này đến cả đương kim thánh thượng cũng chưa từng có đây?

Con hồ li này thật là tích phúc tám đời rồi!

Nhưng Lương Mộ Hi chẳng mấy may cảm nhận được đề cho đường đường là một vương gia phục vụ nàng ăn cơm là có gì to tát, rất an tâm thoải mái tiếp nhận đãi ngộ dành cho khách quý này, đôi mắt sáng long lanh vẫn luôn híp lại, xem ra được nàng rất hưởng thụ.

Mà hình như Thương Mặc Uyên cũng rất hưởng thụ quá trình dứt ăn này, nhìn tuyết hồ thỏa mãn như vậy, y cảm thấy tâm tình vô cùng tốt, ngũ quan tuần dật dưới ánh sáng chang hòa của mặt trời dường như cũng bớt đi vài phần khí chất lạnh lùng, nụ cười làm băng tan chảy kia dường như từ sau khi gặp Lương Mộ Hi cũng càng ngày càng nhiều.

Sinh ra đã khiếm khuyết, luôn phải đối mặt với quá nhiều nguy hiểm, hơi không chú ý liền sẽ rước họa vào thân ngay. Từ nhỏ, Thương Mặc Uyên đã quen tỏ thái độ thờ ơ.

Mặc dù chỉ mới mười hai tuổi, nhưng cá tính quá mức thâm trầm nội liễm, luôn làm cho người khác dễ dàng lãng quên đây thật ra chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Chính Lương Mộ Hi cũng là như vậy, không hề phát giác ra người chăm sóc cho nàng gần đây nhất thật ra vẫn còn là một đứa trẻ, một đứa trẻ mà ở thời đại của nàng vẫn còn học tiểu học, xem truyện tranh, vô lo vô nghĩ mà thôi.

Đối với Thương Mặc Uyên, Lương Mộ Hi luôn có một nỗi sợ trong lòng, hoàn toàn không hề nghĩ đến thực ra số tuổi của đời trước của nàng còn là chị của người ta nhà!

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Du hồ (2)

Tận hưởng mỹ thực và đãi ngộ của khách quý, mỗi tuyết hồ nào đó chẳng hề cảm thấy có chỗ nào không ổn thỏa, đôi mắt từ đầu đến cuối đều nhắm híp lại, bộ dạng thật thà khiến cho Thương Mặc Uyên không nhịn được cười khẽ.

“Sau này ngươi chính là sủng vật của ta, nên có một cái tên!” như vậy thì sau này cũng thuận tiện để y gọi.

“Chi chi...” Ta có tên! Không cần đặt thêm!

Lương Mộ Hi không hề mong muốn bản thân sẽ bị đặt cho một cái tên rất có “niềm vui” gì đâu!

Đó là sự si nhục đối với linh hồn con người của nàng, si nhục tuyệt đối.

Thế nhưng lần này dường như Thương Mặc Uyên không thể nghe thấy tiếng hô hoán trong nội tâm của Lương Mộ Hi, hơn nữa còn rất nghiêm túc suy nghĩ.

“Người luôn thích tự ôm người thành một khối, xin từ xa còn tưởng là một quả cầu tuyết, liền gọi người là Bánh Bao đi, người thấy thế nào?” hỏi chính là hỏi Lương Mộ Hi, nhưng người ta có nổi khổ không thể nói a, có thể từ chối sao?

“Chi, chi...” không hay, không hay, một chút cũng không hay, nàng một chút cũng không thích!

Có đánh chết Lương Mộ Hi cũng không muốn gọi là Bánh Bao!

Đây là cái tên gì chứ?

Thật khó nghe!

Nàng tên Lương Mộ Hi, có được không hả?

“Không thích sao? Vậy gọi Bánh Bao Tuyết đi? Lần này nghe thấy tiếng hô hoán của tuyết hồ, Thương Mặc Uyên thêm vào một chữ nữa!

“Chi chi...” không hay, càng khó nghe hơn, sao cứ nghe như con sùng vật nào đó!

Làm một linh hồn con người của thế kỉ 21 xuyên về đây, nàng kiên quyết tẩy chay cái tên này!

“ừ, đúng, cái tên này không có tính sáng tạo gì cả, vậy vẫn là gọi Bánh Bao Thịt đi, cái này cũng không tệ!” sửa đi sửa lại cũng chỉ là thêm một cái tên, Lương Mộ Hi đưa vuốt dính dính mỡ đầu của mình ra cố chết túm lấy vạt áo của Thương Mặc Uyên, chỉ sợ Thương Mặc Uyên thật sự sẽ đặt cho nàng cái tên khó nghe như thế.

“Vẫn còn không thích? Cái tên này vừa nghe liền cảm thấy thèm ăn đó, ta cảm thấy không tồi, hơn nữa người vốn nhìn như một cục thịt trắng còn gì!” Gãi gãi cái bụng của tuyết hồ, một mảnh trắng tuyết, thật sự rất giống thịt!

“Chi chi...” tiếng kêu càng lúc càng lớn, Lương Mộ Hi mới không muốn làm Bánh Bao Thịt, rất mất mặt đó có được không?

Nàng lại không phải là thức ăn!

“Được rồi, liền gọi tên này đi, Bánh Bao Thịt, rất hay!” Nhìn thấy bộ dạng tuyết hồ muốn nổi điên bỏ chạy, Thương Mặc Uyên giống như nhìn thấy một đứa trẻ đang phát cáu vậy, nhưng không hề có dự tính sửa đổi lại.

Nên có một cái tên, nếu không sau này biết gọi như thế nào đây?

“Bánh Bao Thịt, nó sau này chính là tên của người, biết chưa hả?” gậy gậy cái đuôi của Lương Mộ Hi, nhìn thấy đôi tai nhỏ xinh kia, Thương Mặc Uyên cực kì vui vẻ.

Sinh ra đáng vẻ tinh xảo như vậy, không hồ là tuyết hồ, toàn thân tuyết trắng, không một chút tạp màu, đặc biệt là đôi mắt kia, sạch sẽ như tuyết, khiến cho người ta tự thấy hồ thẹn.

Biết rằng chuyện tên gọi đã được định xuống, Lương Mộ Hi xoay người đi không thèm nhìn Thương Mặc Uyên, dùng sự trầm mặc để bày tỏ tâm tình của mình, vĩnh viễn với Thương Mặc Uyên, trong đôi mắt tràn ngập lửa giận, nhưng mà bây giờ lực lượng giữa ta và địch cách xa nhau một trời một vực, nàng cũng không có cách, chỉ đành khó chịu một mình.

Này thì Bánh bao thịt, bánh ú thịt, nàng là người, không phải thức ăn!

“...” nhìn thấy tuyết hồ không để ý đến mình, Thương Mặc Uyên cũng không nói gì, chỉ xoay người qua nói với hộ vệ đứng ở một bên, “tuyết hồ mệt rồi, ôm nó trở về đi!”

“vâng!” hộ vệ nghe xong, liền chuẩn bị khom người ôm lấy tuyết hồ, Lương Mộ Hi nhìn đến, vội vàng chạy lên chân của Thương Mặc Uyên, dùng vuốt của mình cố chết túm lấy Thương Mặc Uyên!

Nàng không về, nàng còn chưa chơi đủ đâu!

Khó khăn lắm mới được ra ngoài đổi gió, nàng mới không muốn lại trở về nằm ngay đơ trong căn phòng đó!

“Vương gia, này...!” thấy tuyết hồ sống chết níu lấy quần áo của Thương Mặc Uyên, hộ vệ không dám tiến lên, đành phải khó xử mà nhìn Thương Mặc Uyên, chờ đợi mệnh lệnh của y.

“Không phải người không thèm để ý đến bốn vương hay sao? Sao lại chạy sang đây?” lần đầu tiên dùng hai chữ “bốn vương” với Lương Mộ Hi, Lương Mộ Hi bỗng cảm thấy cả người phát run, lúc này mới sợ hãi quyền lực chí cao vô thượng của nam nhân ở thời đại này.

Đầu óc nàng sao lại hồ đồ nữa rồi?

Bộ không biết nếu làm cho đối phương tức giận, thì nàng sẽ bị đem đi làm thuốc bổ lấy máu tới chết sao?

Nghĩ đến khả năng này, cả người Lương Mộ Hi run lên, tội nghiệp đáng thương mà nhìn Thương Mặc Uyên, không ngừng kêu “chi chi chi...”

Lúc này không phải nàng cố ý đâu, nàng thật sự không có ý đó, vương gia à, ngài muốn nàng làm cái gì cũng được, thật đó!

Chỉ cần không lấy máu của nàng là được!

Nhìn thấy nỗi sợ hãi bên trong đôi mắt sáng long lanh kia, Thương Mặc Uyên biết được tuyết hồ đã bị dọa rồi, nhưng vẫn cần phải để cho đối phương ngoan một chút, nếu không cứ hay thích giận lẫy như thế này, nhân nãi của y cũng không có nhiều đến vậy đâu.

“Thế có thích cái tên này không?” tên do hắn đặt, hơn nữa hắn thấy rất thích hợp, chắc chắn sẽ không đổi.

“chi chi...” gật đầu liên tục, gật đầu, lại gật đầu, Lương Mộ Hi cái cổ của mình đã mỏi như cả rồi, thế sống chết bày tỏ quyết tâm vô cùng yêu thích của mình.

“Thích là được.” cuối cùng thò tay nhẹ nhàng vỗ vỗ tuyết hồ, tuy rằng dọa sợ đến tuyết hồ không phải là ý muốn của y, nhưng nếu như vậy có thể làm cho tuyết hồ nghe lời, thì y cũng không để ý, thỉnh thoảng dùng cũng tốt.

“Được rồi, tiếp tục chèo thuyền đi!” những người hầu hạ ở nhà trúc tím đều là người Thương Mặc Uyên có thể tin tưởng được, cho nên y không lo những dị thường của tuyết hồ sẽ bị người khác biết.

“Vâng, vương gia!” dù trong lòng hoài nghi những khác lạ của con hồ li này, thị vệ vẫn luôn cảm thấy dường như tuyết hồ có thể hiểu hết mọi mọi thứ, nhưng rất thức thời không hỏi.

Hắn chỉ là người phụ trách chèo thuyền, thế nên, ngoài chèo thuyền ra, cái gì hắn cũng không biết.

.....

Cuối cùng rồi thì mưa qua trời lại sáng, cảm nhận được ngón tay lạnh lạnh đang vuốt ve trên bộ lông của mình, Lương Mộ Hi biết rằng bản thân đã an toàn rồi, thở ra một hơi, chân hơi mềm nhũn, liền yếu ớt nằm sấp trên chân Thương mặc Uyên.

“Bánh Bao Thịt!”

Đội nàng trở lại bình thường đã, ban này thật là kinh hãi mà.

“Bánh Bao Thịt!”

Ai vậy, cứ gọi mãi thế?

“Bánh Bao Thịt?”

Gọi ai chứ? Sao còn không lên tiếng đi chứ?

“Sao, không nghe lời?” gọi cả buổi cũng không thấy tuyết hồ phản ứng, Thương Mặc Uyên cũng hết kiên nhẫn, nâng tuyết hồ lên, “ta gọi ngươi không nghe thấy sao?”

Lẽ nào là do không thích cái tên này?

Vậy thì không được!

“chi chi...” Hóa ra người bị gọi là mình. Cũng đừng trách Lương Mộ Hi không biết, kinh hoàng lúc này còn chưa hết, cộng thêm Lương Mộ Hi không để tên này vào mắt, làm sao nàng nhớ được.

“Về sau nhớ kĩ cái tên này, lần kế ta không hy vọng phải gọi ngươi đến tiếng thứ hai!” Nhìn thấy bộ dạng mơ hồ của tuyết hồ liền biết ngay rằng nó đã quên rồi, Thương Mặc Uyên cũng không trách, đặt tuyết hồ xuống.

“chi chi...” khoa tay múa chân biểu đạt mình đã nhớ, Lương Mộ Hi biết bản thân hiện nay là cá, người ta là dao thớt, không có cách a!

“Ừ, lên bờ, đi dạo hoa viên một lát!” Du hồ cũng khá lâu rồi, nên để tuyết hồ nhìn ngó nơi mình đang sống, cũng tiện làm quen với hoàn cảnh ở đây.

“Vâng, vương gia!” cạp bè trúc vào bên bờ, thị vệ lại bế Thương Mặc Uyên về lại xe lãng, Thương Mặc Uyên ôm tuyết hồ trở về trên xe, “cứ đợi ở đây đi!” tiếp sau đó là thời gian y và tuyết hồ cùng nhau một mình, Thương Mặc Uyên không muốn có người quấy rầy.

“Vâng, vương gia!” Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, hơn nữa xung quanh đều có ám vệ, tuyết đối an toàn, thị vệ nhận được phân phó, tự nhiên sẽ

không đi.

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chơi đùa

“Về sau người đều sống ở Cảnh Vương Phủ, hôm nay dẫn người đi làm quen với hoàn cảnh một chút!” đẩy xe lăn chuyển động, Thương Mặc Uyên định hôm nay mang tuyết hồ đi dạo hoa viên.

“chi chi...” chỉ cần là ra ngoài, Lương Mộ Hi liền vui vẻ, lúc này đôi mắt ngắm nhìn cỏ cây trong vương phủ đến không biết chat, trong đầu Lương Mộ Hi đột nhiên nghĩ đến vườn Đại Quan trong Hồng Lâu Mộng, lại cảm thấy nếu so sánh với vương phủ thì ảm đạm thất sắc hơn nhiều.

Nam nhân này, không phải là có tiền bình thường đâu, nhìn những hoa hoa cỏ cỏ này xem, đều lộ ra sự hoa mỹ vô cùng, nhìn kĩ bố cục bày trí đều có thể nhìn ra những thứ này đã được dày công trang bị, tùy ý dòi đi vị trí nào đều sẽ cảm thấy không thích hợp ngay.

Xem ra người này quả thực rất có quyền lực ở triều đại này, như vậy, chỉ cần nàng bám theo tên lấm tiền này, có phải cuộc sống sau này liền không lo về sau nữa không?

Nghĩ đến đây, Lương Mộ Hi nịnh nọt dùng vuốt của mình gãi gãi vào lòng bàn tay của Thương Mặc Uyên, gãi a gãi, một bộ dạng vô cùng nịnh hót.

Cha mẹ com áo, bảo hiểm sinh mạng oi, sau này đều dựa vào người đó!

“Đây là vườn hoa trong vương phủ, sau này người muốn đến có thể nói với ta, ta sẽ đưa người đi!” Nhìn dáng vẻ của tuyết hồ liền biết ngay rằng rất thích nơi đây, Thương Mặc Uyên đẩy xe lăn, cả hai cùng đi vào.

Thật có thể so với cảnh đẹp của Ngự hoa viên, khắp nơi đều đủ loại hoa thơm cỏ lạ, làm Lương Mộ Hi nhìn đến hoa cả mắt.

Linh khí nơi đây cũng rất nhiều, không kém gì so với ở nhà từ trúc.

Xem ra sau này có thể đến đây nhiều chút, tụ tập linh khí trời đất, như vậy khẳng định công lực sẽ tăng lên nhanh chóng!

.....

Đã là tháng ba đầu xuân rồi, hoa mai trong vườn đều đã nở rộ, một cơn gió nhẹ thổi qua, hoa rơi là tả, rất lâu rồi không thấy cảnh đẹp như thế này, Lương Mộ Hi nhất thời hưng phấn, nhảy xuống mất đất, nhìn thấy hoa mai đầy đất, Lương Mộ Hi cực kì vui vẻ, lập tức lăn lộn vài vòng trên đất.

Thật thơm a, hoa mai thật xinh đẹp, nàng rất thích!

Lăn một vòng, nhìn ngắm hoa mai rơi xuống, Lương Mộ Hi há miệng, xem từng đóa hoa mai đều bị mình nuốt xuống.

Trông thật giống như một đứa trẻ đang nghịch ngợm, Lương Mộ Hi tràn đầy sức sống, cái đầu nhỏ luôn trong tư thế ngẩng lên, không ngừng ăn hoa mai, không đến một lát, nàng không giữ nổi nữa, mới nằm xuống đệm hoa mai mềm mại, duỗi hai chi trước ra xoa xoa cái bụng căng tròn của mình.

No quá à!

“Người đó, sao lại ham ăn như vậy?” nâng tuyết hồ lên. Một màn tuyết hồ chơi đùa dưới cánh hoa khiến Thương Mặc Uyên xem đến ngây người.

Tuyết hồ vui vẻ đến vậy, vẫn là lần đầu tiên y thấy.

Xem ra, sau này phải đưa nó đến đây nhiều hơn.

Chỉ là, tại sao tuyết hồ biết ăn cánh hoa mai?

Đa số hồ li không phải đều là động vật ăn thịt sao?

Sao con tuyết hồ này lại không giống như vậy?

“ợ...” ợ một cái, một mùi hoa mai thơm liền xông lên mũi, Lương Mộ hi có hơi ngại ngùng che miệng mình lại.

Chú ý hình tượng nha, dù hiện tại là một con hồ li, nhưng vẫn sẽ có một ngày trở lại thành người, nàng không hề muốn đến lúc đó nghĩ về hoàn cảnh bây giờ, rất mất mặt nha.

“Sau này muốn ăn ta sẽ cho người mang đến nhà tử trúc, người nhìn người xem, đã no đến vậy rồi.” Vuốt vuốt cái bụng căng tròn của tuyết hồ, Thương Mặc Uyên không thể không nói, đây là một con tuyết hồ ham ăn.

Nhưng mà rất đáng yêu.

“chi chi...” thật vậy sao? Lương Mộ Hi nghe thấy, liền hai mắt sáng rực.

Động vật tu luyện đều phải hấp thụ linh khí trời đất, cho nên không thể ăn thịt mãi. Lúc Lương Mộ Hi còn ở Thiên Sơn vẫn luôn ăn thực vật ở nơi đó, cái gì cũng ăn, cho nên mới có thể trong thời gian ngắn như vậy phá bỏ tính miễn cảm của bản thân đối với môi trường mà ra khỏi Thiên Sơn.

Mùi vị của hoa mai này không tệ, hơn nữa quan trọng nhất là, mảnh đất này hình như linh khí bức người, tất cả những gì trồng ra đều có thể so với thức ăn có linh khí, điểm này, Lương Mộ Hi vẫn không thể hiểu được vì sao.

“được rồi, trở về thôi, hiện tại người vẫn chưa thể cử động quá nhiều!” vừa rồi tuyết hồ cũng đã chạy nhảy khá lâu rồi, thân thể vừa mới hồi phục thì không thể để quá mệt mỏi, Thương Mặc Uyên không muốn tuyết hồ giữ lại mầm bệnh.

“chi chi...” rất không muốn, nàng mới ra được một lát mà!

“Lần sau lại mang người đến, nghe lời!”

“...” Được thôi, bản thân bây giờ là con vật, là động vật thì không có nhân quyền, người ta nói cái gì thì chính là cái đó.

Ai...

“Hiện giờ người mới hồi phục, thân thể còn hơi yếu, không thể quá mệt, nếu không sau này sẽ để lại di chứng!” không nỡ nhìn bộ dạng mất tinh thần của tuyết hồ, Thương Mặc Uyên phá lệ đi giải thích.

“chi chi...” vì sức khỏe của mình, vậy được thôi, trở về!

“ừ, đi!”

Đi đến bên bờ hồ, Thương Mặc Uyên nhìn tuyết hồ: “người muốn ngồi thuyền trúc hay đi từ cây cầu trúc bên kia qua?” vừa nãy trông tuyết hồ vui vẻ ngồi thuyền trúc, Thương Mặc Uyên vì vậy mà trung cầu ý kiến của tuyết hồ.

“chi chi...” chỉ chỉ cầu trúc ở xa xa, lúc đến ngồi thuyền trúc đã đủ rồi, bây giờ trải nghiệm cảm giác đi cầu một chút cũng không tệ.

Tất cả những sinh thái nguyên sơ ở đây, còn nhiều hơn so với những thứ nhân tạo trong công viên của thế kỉ 21.

“ừ” ra hiệu cho thị vệ đứng đợi rồi đi, Thương Mặc Uyên tự mình đẩy xe lên cầu.

Vẫn là cầu trúc làm từ trúc tím, hình vòm hơi cong cong, rất đẹp

Lương Mộ Hi rất hiếu kì, trúc tím nơi này nhiều vậy sao?

Nàng nhớ trúc tím ở hiện đại vô cùng hiếm có, cũng rất quý giá, nhưng nam nhân này lại dùng trúc tím làm nhà, bắt cầu, còn xây đình nữa...

Đây, để ở hiện đại, chính là giá trên trời nha!

Làm một cái cũng không quá, chắc chắn lời to!

.....

Vừa trở lại phòng, liền có thị vệ bưng thuốc đến, Lương Mộ Hi nhìn thuốc đó, cả người như quả bóng xì hơi, không còn khí lực.

Còn phải uống sao?

Nghĩ đến vị đắng nghét kia, Lương Mộ Hi thật sự không muốn uống.

“còn phải uống vài ngày nữa, người còn chưa khỏi hẳn!” Thấy bộ dạng tuyết hồ liền biết đối phương không muốn uống, nhưng thuốc này, cần phải uống.

“Không đắng đâu, nghe lời, thuốc này đã qua xử lí rồi!” biết tuyết hồ sợ đắng, Thương Mặc Uyên đặc biệt cho thêm chút dược liệu, công dụng giảm bớt vị đắng của tuyết hồ.

“chi chi...” mặc dù là không quá đắng, nhưng nàng không thích uống nha!

Ai, sau này nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, thuốc đông y thật sự không phải để người uống mà.

Uống hết thuốc, bên miệng liền có một viên mứt quả, Lương Mộ Hi vội vàng nuốt vào, lúc này mới cảm thấy miệng mình không còn đắng như thế nữa.

“Đem thức ăn lên đây!” thân thể tuyết hồ tốt lên rồi, Thương Mặc Uyên cũng tùy ý nó ngồi trên bàn ăn, mặc dù luôn sẽ có một mớ hỗn độn, nhưng y không hề có chút ghét bỏ, ngược lại còn luôn giúp nó làm sạch bộ lông dính dơ.

Ăn com xong, nghỉ ngơi một lát, Thương Mặc Uyên đẩy xe lăn mang theo tuyết hồ ra từ phía sau nhà trúc ra ngoài.

Lương Mộ Hi cảm thấy có hơi kì quái, nơi này nàng vẫn chưa đến qua.

Đây là nơi nào?

Cảm thấy trong không khí đang dần dần ấm lên. Lúc Lương Mộ Hi nhìn thấy hơi nóng của ôn tuyền trước mắt, con mắt đều tròn to!

Trời ạ, rốt cuộc còn có thứ gì mà vương phủ này không có hay không?

Ôn tuyền lớn như vậy?

Hoàng đế này cũng quá yêu vị hoàng tử này rồi đi?

Hết chương 16

Giới thiệu chương 17:

Lương Mộ Hi ngơ ngác nhìn một màn này, kết quả chỉ cảm thấy mũi mình nóng nóng, có một dòng nóng ấm chảy ra, sau đó liền nghe thấy âm thanh hứng thú đùa giỡn của Thương Mặc Uyên.

“Nhìn không ra, còn là một con sắc hồ li!” nói xong, véo Lương Mộ Hi một cái rồi nhảy vào hồ nước nóng.

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sắc hồ Li

“Ừm!” tiếng vật rơi xuống nước, Thương Mặc Uyên chỉ nhìn thấy tuyết hồ trong lòng rơi thẳng xuống hồ, nước văng tung tóe, dính ướt cả áo của y.

“khục khục...” vì không quen với cách rơi xuống nước của thân thể động vật cộng với việc nhất thời hưng phấn nên đã quên điều chỉnh cho tốt hô hấp, kết quả là Lương Mộ Hi hoa hoa lệ lệ mà sặc.

Thương Mặc Uyên thấy thế, vội vung chỉ bạc trên tay ra, cuốn lấy tuyết hồ trở lại, nhìn bộ dạng sắc súa của nó đến hô hấp cũng không thông, vội vàng vỗ vỗ lên bụng để tuyết hồ nôn hết nước ra, lúc đó mới tốt lên nhiều.

“Ngươi đó, sao lại luôn láo ta láo táo như vậy?” nhẹ nhàng vuốt ve bụng tuyết hồ, giúp nó thuận khí, trong mắt Thương Mặc Uyên có chút bất lực.

“chi chi...” tội nghiệp đáng thương mà kêu lên vài tiếng, Lương Mộ Hi vừa rồi cũng chỉ là quá kích động quên cả nín thở, kết quả là uống một một ngụm nước nóng, chuyện xảy ra quá nhanh không kịp trở tay. “Được rồi, đi theo ta!” Bởi vì không thích có người đến gần, nên trong phòng tắm không có bất kì ai khác, Thương Mặc Uyên đặt Lương Mộ Hi xuống trước, sau đó khua tay một cái, quần áo liền trực tiếp tuột xuống...

Da thịt trắng nõn như bạch ngọc lộ ra, lúc mặc y phục trông có vẻ gầy gò, nhưng khi cởi hết quần áo ra thì đáng người đó lại cực kì tiêu chuẩn, nhiều hơn một chút thì dư, ít đi một chút lại thiếu, thật sự là khừ kì tao khang, lưu kỳ tinh hoa*, hoàn mĩ đến khiến người ta cảm thấy như môđo là một bức họa. Là tác phẩm người vẽ ra để YY, không hề có thật.

*其糟糠留其精华: tạm dịch hán việt: khừ kì tao khang, lưu kỳ tinh hoa. Ý nói sau khi lột che đây không đẹp để mất đi, thì thứ còn lại sau lột vỏ lại tốt đẹp. Câu đó lấy hình ảnh hạt thóc với lớp vỏ trấu bên ngoài xấu xí, nhưng khi tách vỏ ra thì còn lại hạt gạo trắng tinh bên trong. (bạn nào có câu thành ngữ hay tục ngữ nào của việt nam mà tương tự vậy thì góp ý cho mình nha)

Có điều cái quần kia vẫn chưa bị cởi bỏ, Lương Mộ Hi cảm thấy hơi đáng tiếc, không thể nhìn thấy đôi chân đẹp rồi.

Lương Mộ Hi ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, kết quả là cảm thấy mũi mình nóng nóng, có một dòng gì đó chảy xuống, sau đó liền nghe thấy thanh âm của Thương Mặc Uyên.

“Nhìn không ra, ngươi còn là một con sắc hồ li!” nói xong kéo tuyết một nhảy vào hồ nước nóng.

“ừm!” một cái, Lương Mộ Hi đã học được khôn, nín thở, cũng không bị sặc nữa.

“lau máu mũi nào!” ngón tay thon dài mang theo nước ấm cẩn thận lau chùi cho Lương Mộ Hi, miệng vẫn giương cao, biểu lộ tâm tình của người này đang rất tốt.

“Lần sau đừng để mắt mặt như vậy nữa.” Nhớ đến gì đó, Thương Mặc Uyên nâng chân của Lương Mộ Hi lên, cẩn thận nhìn phần bụng của nàng, lúc này mới như ngộ ra chân lí, “thì ra là thế, khó trách!”

“chỉ chi” Lương Mộ Hi rất muốn nói, nàng không phải sắc hồ li, nàng là một con hồ li rất trong sáng, là một con người rất thuần khiết nha!

Nàng mới không sắc đâu!

Nhưng mũi chảy máu cam là sự thật, Lương Mộ Hi giờ phút này thực sự là có miệng mà không thể nói ra, hận không thể chôn sống mình luôn đi, nhất là việc Thương Mặc Uyên dờ bốn chân của nàng lên để xem bụng, cho dù đã có một lớp lông dày che phủ, nhưng bị người khác nhìn chăm chăm chỗ kín của mình như vậy, thật sự là mất mặt vô cùng mà!

Mất mặt quá đi!

Nhìn thấy bộ dạng bưng bít đại ngộ của Thương Mặc Uyên khi nhìn chỗ nào đó của mình kia, đầu Lương Mộ Hi bỗng chớp lên tia sáng, sau đó, lớp da bị dưới bộ lông kia ngay lập tức ửng hồng.

A a a a, thật xấu hổ quá!

Lương Mộ Hi không còn mặt mũi gặp người lại bắt đầu làm đà điều cò người lại, cố chết giấu đầu của mình vào giữa hai vuốt trước, rúc sát vào Thương Mặc Uyên, giữ yên lặng tuyệt đối, bởi vì nàng muốn giảm đi cảm giác tồn tại của mình đến mức thấp nhất, tránh bị nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của nàng.

Thật sự là mất hết mặt mũi rồi, ô ô ô...

“Có gì mà phải tránh, chảy máu mũi cũng phải là chuyện mất mặt gì.” Kéo đầu của tuyết hồ ra, nhìn nó nhắm tịt mắt, Thương Mặc Uyên búng nhẹ vào cái đầu nhỏ của nó, “được rồi, đừng trốn nữa, dù sao nhìn cũng đã nhìn rồi, máu mũi chảy cũng đã chảy ra rồi, ngươi còn để bụng làm gì?”

Lão huynh à, nếu như có thể, tôi cũng không thèm nhìn đâu, có biết không?

Thân hình của ngài, thật là quá rung động rồi!

Tôi cũng chịu không nổi a!

“Đưa hai chân ra đây, ta rửa cho ngươi, lúc này dính không ít dầu mỡ đâu!” cả người tuyết hồ cuộn tròn thành thế này, Thương Mặc Uyên cũng không thể hành động được, đành phải để tuyết hồ thò hai chân ra ngoài, cẩn thận chà rửa.

Lúc này Lương Mộ Hi rất ngoan ngoãn để cho Thương Mặc Uyên rửa, cố gắng để cho đầu óc của mình trống rỗng, miễn cho mình lại thất thố.

Thấy tuyết hồ phối hợp như vậy, Thương Mặc Uyên cũng không quấy rối về tránh né của nó nữa, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ cho nó, sau đó cũng tắm cho mình. Lúc này mới sử dụng khinh công, bay đến cái giường nhỏ êm ái bên cạnh. Nhìn bộ dạng nhắm mắt phi lễ chó nhìn của tuyết hồ, Thương Mặc Uyên thật sự cảm thấy nó đáng yêu chết được.

“Được rồi, Bánh bao thịt, ta mặc đồ xong rồi!” Bởi vì lập tức sẽ phải đi ngủ, Thương Mặc Uyên chỉ mặc một bộ nội y màu trắng làm bằng tơ lụa hơi trong suốt, làm cho Lương Mộ Hi vừa mở mắt ra lập tức cảm thấy khí huyết của mình lại dâng trào lần nữa.

“Qua đây, ta lau người cho ngươi!” lúc này cả người Lương Mộ Hi ướt nhẹp, lông đều dính sát vào da, lộ ra lớp da bên trong hồng ửng, thấy rõ là đang xấu hổ.

“Chi chi...” Ta tự làm! Cẩn lấy cái khăn trên tay Thương Mặc Uyên, Lương Mộ Hi trả ra trên đất rồi lần lên, nàng không muốn bị mất mặt nữa đâu.

Nhưng lần rất lâu đến người cũng phát nóng, mặt lừ mà lông vẫn ướt ướt, Lương Mộ Hi thất bại dùng vuốt ném khăn đi.

Hừ, phí sức!

Nàng để tự khô vậy!

“Ngươi lại đây nào!” buồn cười nhìn tuyết hồ lần qua lần lại, sau đó giờ tỉnh trẻ con tức giận quần khăn đi, Thương Mặc Uyên lắc đầu, dùng sợi tơ kéo tuyết hồ vào lòng, lại lấy ra một cái khăn khô khác lau người cho nó.

Cẩn thận dịu dàng như đang đối đãi với một con búp bê sứ, giống như là đang vuốt ve vậy, khiến cho Lương Mộ Hi cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Cho nên dù lúc bắt đầu có kháng cự, nhưng sau đó Lương Mộ Hi không thể cưỡng lại được cảm giác khoan khoái đó, dứt khoát nhắm mắt hưởng thụ.

Có thể là do quá dễ chịu, Lương Mộ Hi ngủ từ lúc nào không biết.

Sau khi Thương Mặc Uyên Lau xong nhìn thấy tuyết hồ đã ngủ rồi, thử nhúc nhích, phát hiện vẫn không có phản ứng nào liền cười cười, ôm lấy tuyết hồ

trở về xe lăn, đẩy x era ngoài.

Trở về phòng, cẩn thận đặt Lương Mộ Hi vào trong ổ nhỏ, Thương Mặc Uyên mới trở về giường, ngủ.

Một đêm không mộng

Ngày thứ hai, nắng vẫn ấm áp, Lương Mộ Hi là bị một mùi thơm dễ tính, ngửi thấy hương thơm, Lương Mộ Hi nhảy khỏi ổ, cũng không hề mở mắt ra, chỉ dựa vào cảm quan của mình mà đi theo mùi thơm đó, một đường nghiêng ngả mà đi, nhưng vẫn chưa thấy tỉnh, hạ nhân nhìn thấy đều không khỏi tức cười.

Thảo nào vương gia lại yêu thương con yêu li đó như thế, thật là đáng yêu!

Lương Mộ Hi không hề có ý thức rằng mình đã trở thành đối tượng được mọi người chú ý, một lòng chỉ nghĩ đến ăn, một lòng hướng về nơi có mùi thơm mà đi. May trên đường cũng coi như may mắn, không đụng phải thứ gì, vận khí của Lương Mộ Hi cũng không phải tốt bình thường nha.

Ngửi thấy mùi thơm ngày càng gần, bước chân của Lương Mộ Hi cũng nhanh hơn chút, kết quả “boong”, đụng phải một vật nặng nào đó, nàng liền ngã dến chổng bốn chân lên trời, đầu cũng tỉnh hẳn luôn.

Ai you, cái gì thế này?

Hết chương 17.

Giới thiệu chương 18:

“Vương gia, năm nay đại thọ 50 của hoàng thượng, rất mong ngài có thể tham gia, ngài có thể thử suy nghĩ lại?” Dù là nô tài cũng không đành lòng nhìn vua của một nước thất vọng như vậy, sinh thần mỗi năm đều có tiệc nuôi.

“Không cần phải suy nghĩ, người cứ về bẩm lại với phụ hoàng như vậy đi! Nói hết câu, Thương Mặc Uyên liền đẩy xe lăn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Từ chối của hắn

Do bốn chân chổng lên trời nên Lương Mộ Hi hơi khó khăn giữa, phải một lúc lâu sau mới lật người lại được, muốn tìm xem thứ đụng mình lúc nãy để tính sổ. Nhưng vẫn còn chưa đi tìm đã nghe thấy tiếng nói trong trẻo như nước của Thương Mặc Uyên:

“Ngủ tỉnh chưa?” giọng mang theo ý cười vui vẻ, lúc nãy nhìn mỡ hồ kia như quỷ say bước đi lao đảo, Thương Mặc Uyên cảm thấy cực kì thú vị.

Con tuyệt hồ này, thật là một bảo vật mà! Luôn có thể khiến cho hắn vui vẻ!

“Chi chi...” tỉnh rồi tỉnh rồi. Nhìn kỹ thực trên bàn, Lương Mộ Hi liền ị ạch bò lên bàn, cái nhìn đầu tiên đã bị đĩa mai hoa cao kia hấp dẫn. Oa, đây không phải là hoa mai mà hôm qua nàng ăn sao? Nhìn hình dáng trông thật là ngon!

Muốn ăn quá! Lương Mộ Hi tâm động không bằng hành động*, trực tiếp nhào qua, giờ hai vuốt trước lên khó khăn ôm lấy một khối bánh, ăn lấy ăn để.

Ăn ngon, ăn ngon, ăn ngon quá!

“Từ từ thôi, đừng để bị nghẹn!” tuyệt hồ thích, Thương Mặc Uyên cũng vui vẻ, chuẩn bị lệnh cho đầu bếp mỗi bữa sau này đều chuẩn bị một ít.

“Chi...” lúc này chuyện tốt không linh chuyện xấu thì linh, mỡ hồ thật sự đã bị nghẹn, thật tốt chết được!

“uống miếng nước đi, người đó!” Vội rót một chén nước đưa đến, xem tuyệt hồ uống như chết khát, Thương Mặc Uyên đau lòng vuốt ve lông của nó.

.....

“Vương gia, Trương tổng quản đến!” lúc hạ nhân tiến vào liền nhìn thấy nụ cười sáng chói như nhật nguyệt của vương gia nhà mình, ánh mắt nhu hòa nhìn tuyệt hồ trên cái bàn khá bừa bộn kia, tay còn nhẹ nhàng vuốt ve nó. Dù cho những ngày qua đã nhìn thấy không ít, nhưng theo như vẻ lạnh nhạt trầm tĩnh nhiều năm của Thương Mặc Uyên thì đây vẫn có chút khó mà thích ứng được.

“Để hắn đợi một lát!” Trương Đức Tài là thái giám thiếp thân của Thương Vương, phụ trách các sự vụ trong cung, lại là người Thương Vương tin cậy. Nếu đổi thành các Vương gia khác e rằng đã sớm phái người ra nghênh đón rồi. Chỉ là Thương Mặc Uyên trước đây chưa hề nghĩ đến những điều này, hắn chỉ biết tuyệt hồ đói rồi, nên việc quan trọng nhất bây giờ chính là để cho tuyệt hồ ăn sáng.

“Lui xuống đi!” tiếp tục nhìn tuyết hồ ăn, Thương Mặc Uyên cũng ăn, chỉ là ăn không nhiều, có thể thấy sức ăn của hắn trước giờ đều rất ít.

Qua một lúc lâu, thấy tuyết hồ no nê ợ một cái, vuốt vuốt cái bụng nhỏ căng tròn của mình, bộ dạng thỏa mãn.

Trải qua khoảng thời gian tìm hiểu này, Thương Mặc Uyên biết rằng tuyết hồ đã ăn no rồi.

“Ăn no rồi sao?”

“Chi chi...” thỏa mãn gật đầu, Lương Mộ Hi cảm thấy cuộc sống như thế này thật sự không tệ, chỉ là áo com không lo, nhưng nghĩ đến các loại âm mưu trong hoàng cung, Thương Mộ Hi vẫn có chút xoắn xuýt.

“Ăn no rồi thì cùng ta đi gặp một người!” ôm lấy tuyết hồ, Thương Mặc Uyên cảm nhận được trọng lượng tang lên không ít, rất hài lòng.

Đẩy xe ra ngoài, nhìn đến Trương Đức Tài đợi ở cổng, không hề mất kiên nhẫn, thậm chí lúc nhìn thấy hắn còn vội đến chào. Nếu đổi thành những vương gia khác, e là đã tự mình tiến lên chào hỏi. Nhưng Thương Mặc Uyên chỉ dùng ánh mắt ngăn chặn đối phương, mong đối phương đừng đến quá gần mình!

“Nô tài ra mắt Cảnh vương gia!” Trương Đức Tài vẫn luôn là người có tầm nhìn xa. Cho dù Thương Mặc Uyên luôn đối đãi không lạnh không nhạt với hắn, hắn vẫn luôn lấy mặt nóng của mình dán vào móng lạnh của người ta, bởi vì hắn biết người trước mắt này không thể đắc tội được.

“Có chuyện gì sao?” Gật đầu, ý nói đã biết, Thương Mặc Uyên không gọi Trương Đức Tài đứng lên, mặc cho đối phương khom người, cứ như người lúc này Trương Đức Tài hành lễ không phải là mình, không chút để ý nào.

“Vương gia, ba ngày sau chính là sinh nhật của bệ hạ, bệ hạ phái nô tài đến hỏi, vương gia ngài năm nay sẽ tham gia chứ?” Nói thật ra, yến tiệc mỗi năm của Thương Mặc Uyên đều vắng mặt, đáp án Trương Đức Tài nhận được của mấy năm nay đều như nhau. Nhưng Thương Vương vẫn kiên trì, cho dù biết rõ Thương Mặc Uyên sẽ không đi.

“Bỏn vương thích thanh tịnh, sẽ không đi đâu!” đáp án hệt như năm trước, không nhiều hơn một chữ, không ít hơn một chữ. Trương Đức Tài một lần liền nhớ.

“Vương gia, đại thọ 50 năm nay của hoàng thượng, rất mong ngài có thể tham gia, ngài có cần thử suy nghĩ lại không?” dù là nô tài cũng không đành lòng nhìn thấy vua của một nước thất vọng như vậy, sinh thần mỗi năm đều có nuôi tiếc.

“Không cần suy nghĩ, người cứ về bẩm lại với phụ hoàng như vậy đi!” nói dứt câu, Thương Mặc Uyên liền đẩy xe lăn quay về.

“Vương gia, này...” Vẫn còn muốn thuyết phục, nhưng đành bất lực vì bị ngăn lại.

“Trương tổng quản, ngài nên biết tính khí của vương gia, ta tiễn ngài đi!” ra hiệu phía cổng, đẩy rõ rang là đuổi người mà.

“ai, tạp gia không thể thuyết phục được vương gia, tạp gia cũng không còn mặt mũi trở về nhìn hoàng thượng rồi!” mỗi năm đến, mỗi năm đều như vậy, người không có con cháu như Trương Đức Tài cũng thấy lòng chua xót!

Vương gia hà tất phải như vậy?

Hoàng thượng thật ra cũng rất đau khổ mà.

“Đi thôi, tổng quản, nếu không vương gia lại phạt ta!”

“Được rồi, ta đi đây!” thở dài một tiếng, Trương Đức Tài lại một lần nữa vô công mà về.

Về đến hoàng cung, đến ngự thư phòng, Trương Đức Tài lại hổ thẹn, vội vàng quỳ xuống, “hoàng thượng, nô tài vô năng, không mời được Cảnh vương điện hạ!”

“Uyên Nhi vẫn không muốn đến sao?” Nhìn thấy Trương Đức Tài quỳ xuống, trong mắt Thương Vương hiện lên mắt mác sâu sắc.

“Nô tài vô năng, xin hoàng thượng thứ tội!”

“Đây cũng không thể trách người, Uyên Nhi nó nói thế nào?” tuy rằng mấy năm nay đều như vậy, nhưng Thương vương vẫn hi vọng điều khác biệt.

“Cảnh vương điện hạ nói ngài ấy thích thanh tịnh, không đến đâu.” Trước đây lúc Thương Mặc Uyên còn chưa xuất cung, cũng mượn cớ như vậy không tham gia bất cứ yến hội nào, nay xuất cung rồi, càng là đến một bước cũng không muốn bước vào.

Lần trước nếu không phải Thương vương cực lực yêu cầu Thương Mặc Uyên đi đến bãi săn, e là đôi phụ tử này một năm cũng không có một lần gặp mặt đi?

“Nô tài có tội, vẫn mong hoàng thượng trách phạt!” làm một nô tài không thể hoàn thành mệnh lệnh của chủ tử, Trương Đức Tài cảm thấy bản thân rất thất bại!

“Đây không phải lỗi của ngươi, ngươi lui xuống đi, trẫm một yên tĩnh một mình!” xoa xoa huyết thái dương của mình, Thương vương đối với đứa con này, thật rất đau đầu.

Uyên nhi à, con không muốn có bất cứ dính dấp gì tới hoàng cung này đến thế sao, đến cả phụ hoàng cũng không cần nữa ư?

Có chút chán chường ngồi trên long ỷ, nghĩ đến ánh mắt nhìn mình như nhìn người xa lạ của nhi tử mình thương yêu nhất, tim của Thương vương tràn đầy đau đớn.

“Ám vệ!”

“Vâng!”

“Chúng cứ đến nay thu thập như thế nào rồi?”

“Bẩm hoàng thượng, người kia cực kì giao hoạt, thuộc hạ vô năng, chúng cứ trong tay không đủ để lật ngã hắn!”

“Tiếp tục điều tra!”

“vâng!”

“Lui xuống đi!”

“Thuộc hạ cáo lui!”

Ám vệ lặng yên không tiếng động đến, lại lặng yên không tiếng động rời đi, đôi mắt luôn hiện nét lạnh liệt của Thương Kinh Thiên lúc này đây lại đầy đau thương.

Uyên nhi à, phụ hoàng sẽ để cho những người đó tổn thương đến con lần nữa đâu, con yên tâm, phụ hoàng rất nhanh sẽ giải quyết tất cả, trả lại cho con cuộc sống an ổn bình yên.

Hết chương 18

Giới thiệu chương 19:

“Đàn không phải để đánh như vậy!” cây cỏ cảm này nhưng là chế thành từ gỗ cây nghìn năm, giá cả không rẻ, nếu như cứ tiếp tục gãy như thế này, e rằng sẽ hư mất.

“chi chi...” nàng thích gãy như vậy, thì sao chứ?

Lương Mộ Hi hoàn toàn không để ý đến lời nói của Thương Mặc Uyên, tiếp tục đánh đàn, hai chân dùng lực cũng tăng lên mấy phần, giống như cố ý giận dỗi.

Hừ, lúc này không để ý đến ta, giờ lại oán ta?

Bản tiêu thư đây tức giận rồi, mới mặc kệ ngươi!

“Tăng!”

“Đương”

“Tinh!”

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Dây đàn đứt

“Chi chi...” lúc này sau khi Thương Mặc Uyên trở về vẫn luôn ngồi ở cửa sổ nhìn ra ngoài, cũng không biết là đang nghĩ gì, Lương Mộ Hi có chút lo lắng.

Hắn giống như là trong lòng không vui.

Đây là làm sao rồi?

Xét đến Thương Mặc Uyên là cha mẹ áo com của mình, Lương Mộ Hi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là chạy như điên đến, nhảy lên chân của Thương Mặc Uyên, giờ ra hai cái vuốt nhỏ kéo kéo y phục của y, muốn y kéo mình lên.

Dáng vẻ tuyệt thế vừa cô độc vừa tịch mịch đó, Lương Mộ Hi xem đến trong lòng cũng cảm thấy buồn bực, rất khó chịu.

Vui vẻ lên nào, đừng có buồn như vậy nữa!

Nàng xuyên không trở thành một con tuyết hồ cũng đã tiếp nhận sự thật này, mỗi ngày đều tự mình an ủi mình, người trước mắt này nói thế nào cũng là vương gia một nước nhà, ép buộc mình đến tình trạng hiện này cũng thật là quá rồi!

“chi chi...” dừng nhìn nữa, hoa sen bên ngoài còn chưa có nở đâu, chỉ toàn là lá xanh thôi, có gì đẹp để nhìn đâu?

Wei, wei, người nói một tiếng đi, đừng xem ta như không khí thế chứ!

Vẫn kéo lấy y phục của Thương Mặc Uyên, bộ thiên tà ti thượng hạng kia cũng bị móng vuốt của Lương Mộ Hi dày vò không còn hình dạng rồi.

“Đừng nháo nữa!” lấy móng vuốt của Lương Mộ Hi ra, Thương Mặc Uyên dùng tay giữ chặt vuốt của nàng, nhìn thấy y phục của mình đã nhăn nhúm hết, còn có mấy vết quào, hơi nhủu mảy lại, đẩy xe lăn vào phòng trong, rất nhanh trên người đã thay đổi bộ quần áo khác trở ra.

“...” Lương Mộ Hi có chút vô ngôn nhìn Thương Mặc Uyên lập tức thay áo, trợn trắng mắt, có cần phải vậy không?

“Đi ra ngoài dạo đi!” ôm tuyết hồ lên, Thương Mặc Uyên mang theo Lương Mộ Hi ra ngoài.

Trên đường đi chỉ yên lặng đẩy xe, ngoài trừ thỉnh thoảng vỗ về lông của tuyết hồ, cũng không có làm chuyện gì khác.

Lương Mộ Hi cảm thấy Thương Mặc Uyên có chút kì quái, bộ dáng giống như có rất nhiều tâm sự.

Người cổ đại này sao lại kì quái như vậy?

Buổi sáng hãy còn rất tốt nha, vậy mà chỉ trong chốc lát liền trở nên như vậy rồi?

...

Một đường bởi vì liên quan đến Thương Mặc Uyên, Lương Mộ Hi cũng không lên sao High lên nổi, muốn tung tăng chạy nhảy, nhưng cảm thấy áp suất thấp xung quanh, nàng thực sự là động không được, cũng không còn cảm xúc kích động nữa.

“Két...” trên đường đi Lương Mộ Hi cũng rất an tĩnh, nằm trên chân của Thương Mặc Uyên, nghe tiếng cọt kẹt của xe lăn hoạt động, rất vô vị mà đếm số hoa mình nhìn thấy, một đóa, hai đóa, ba đóa...

Vương phủ rất lớn, Thương Mặc Uyên ngồi trên xe lăn đi xung quanh, Lương Mộ Hi mỗi lần đến một nơi đều mang về bà ngoại Lưu vào Đại Quan Viên*, cực kì kinh ngạc.

- Bà Lưu là một nhân vật dễ gây cười trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng. Ở đây ý chỉ giống như câu nói của người Việt mình là “nhà quê lên tỉnh”.

Trời ạ, nơi này lẽ nào chính là là hoàng cung cổ đại sao?

Sao mỗi một nơi nàng đều không biết thế này?

Thương Mặc Uyên vẫn không nói lời nào, chỉ là mang theo tuyết hồ đi dạo khắp nơi, cuối cùng vẫn là đến hoa viên.

Đi sâu vào trong, đến sâu trong rừng mai, Lương Mộ Hi chỉ nhìn thấy một cây cỏ cầm, còn có một cái bàn đá, bình trà...

Ý, sao hôm qua lúc đến đây không nhìn thấy nhỉ?

Thì ra trong này còn có nơi hóng mát tốt như vậy?

Thế thì mấy ngày kể vui rồi, đến chỗ này nấu trà, nghe đàn cũng là một sự lựa chọn không tồi nha!

Lương Mộ Hi vẫn còn đang nghĩ đến vấn đề sau này, chỉ nhìn thấy Thương Mặc Uyên đẩy xe đến bên đàn, ngón tay như bạch ngọc nhẹ động lên dây đàn, gảy ra vài âm thanh, tiếp theo liền là một khúc nhạc hay vờn quanh người Lương Mộ Hi.

Tuy rằng chưa từng nghe qua khúc nhạc như vậy, nhưng Lương Mộ Hi vẫn có thể cảm nhận được sự giãy dụa bất lực trong nội tâm của người đánh đàn, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt đẹp đẽ luôn luôn lạnh nhạt vô ba kia, phát hiện lông mày của người đó đang nhíu chặt, giống như không vui.

Hắn rốt cuộc sao vậy nhỉ?

Đường như lúc này sau khi thái giám kia đến liền vẫn cứ quái quái như vậy?

Lẽ nào có ả tình sao?

Trước đây Lương Mộ Hi còn rất lo lắng Thương Mặc Uyên sẽ đi yến hội, bởi vì nàng giờ phút nào cũng luôn nhớ lời đe dọa của Thương Mặc Uyên.

Nàng không muốn nghĩ đến lúc mình trở về vật, chết thảm như vậy, chết còn không có da, bị làm khăn choàng cổ!

Lúc này Thương Mặc Uyên từ chối làm nàng rất vui mừng, ít nhất hiện tại không nguy hiểm, nhưng nhìn thấy khí sắc này của y, Lương Mộ Hi đột nhiên khó chịu.

Xem ra không phải hắn không muốn đi như lời nói lúc này nhỉ?

Nếu không cũng đã không do dự giãy dụa thế này.

Người hoàng gia thật khó hiểu, không hiểu a, không hiểu a!

...

Trong lúc Lương Mộ Hi đang mơ hồ đủ kiểu, tiếng đàn đã dừng lại. Lương Mộ Hi bất mãn kêu la với Thương Mặc Uyên, nàng còn chưa nghe đủ mà, lại một khúc nữa đi!

Nhưng mà Thương Mặc Uyên chỉ yên tĩnh ngồi đó, không hề quan tâm đến Lương Mộ Hi.

Mấy ngày nay được Thương Mặc Uyên cưng chiều, gan của Lương Mộ Hi cũng ngày càng to ra, bây giờ nhìn thấy Thương Mặc Uyên không để ý đến mình, trong lòng rất khó chịu, giống như đứa trẻ từ được yêu thương đột nhiên không được yêu thương nữa, trong lòng rất buồn bực.

Thấy Thương Mặc Uyên không quản mình, Lương Mộ Hi tự nhảy lên bàn, đưa hai vuốt trước ra quậy đàn.

Chưa từng tiếp xúc với cổ cầm, Lương Mộ Hi chỉ thuần túy là đánh loạn xạ, móng kéo dây này một cái, lại kéo dây kia một cái, đủ loại âm thanh xen lẫn nhau, hoàn toàn không có giai điệu gì.

Nhưng Lương Mộ Hi lại chơi đến không biết trời đất gì nữa.

Kha kha, chơi vui quá!

Lúc đầu là một móng, Lương Mộ Hi lúc này dứt khoát để luôn hai vuốt trước lên dây đàn, dùng mấy cái móng dài của mình khua động dây đàn, càng phá càng thấy vui.

“Tăng tăng tăng...”

“Tung tung tung...”

...

Đường đường là một cây cổ cầm thượng hạng, kết quả cứ thế bị Lương Mộ Hi chơi đùa đến không thành cái gì, Thương Mặc Uyên vốn muốn xem xem tuyệt hồ muốn làm gì, kết quả nhìn thấy nó đang gây đàn trông rất tức cười, tuy rằng không ra điệu gì, thậm chí còn rất khó nghe, nhưng hắn cũng không ngăn lại.

Khuôn mặt phủ tạng khinh thị cũng nhu hòa đi không ít. Thương Mặc Uyên nhìn tuyệt hồ dùng vuốt trước học theo bộ dạng đánh đàn, hai chân sau dùng sức đứng vững, động tác rất phí công, xem rất tức cười, tâm tình vốn dĩ âm u ngay tức khắc như vén lên mây mù, tốt hơn nhiều.

“Đàn không phải để đánh như vậy!” cây cổ cầm này nhưng là chế thành từ gỗ cây nghìn năm, giá cả không rẻ, nếu như cứ tiếp tục gây như thế này, e rằng sẽ hư mất.

“chi chi...” nàng thích gây như vậy, thì sao chứ?

Lương Mộ Hi hoàn toàn không để ý đến lời nói của Thương Mặc Uyên, tiếp tục đánh đàn, hai chân dùng lực cũng tăng lên mấy phần, giống như cố ý giận dỗi.

Hừ, lúc này không để ý đến ta, giờ lại quản ta?

Bản tiểu thư đây tức giận rồi, mới mặc kệ người!

“Tăng!”

“Đương”

“ Tỉnh!”

....

Vô số âm thanh. Cuối cùng Lương Mộ Hi dứt khoát cả người đều nhảy lên trên cổ cầm, dùng cả bốn chân của mình gây lung tung, móng trong vuốt đã mọc ra rất dài, cộng thêm một trận gây loạn xạ của Lương Mộ Hi, hoàn toàn không để ý đến lực đánh, kết quả...

“Pực!” một tiếng, cây cổ cầm tía liên thành này cuối cùng cũng không chịu nổi sức tàn phá của Lương Mộ Hi, dây đứt rồi.

“chi...” có chút ngốc lãng ra nhìn dây đàn bị đứt dưới móng vuốt của mình, Lương Mộ Hi lúc này mới biết bản thân gây họa rồi.

Bộ dạng đáng thương vô cùng vội vàng nhìn Thương Mặc Uyên, nhanh chóng nhảy khỏi cây đàn, ngoan ngoãn nằm trên bàn, hai chân trước ôm chặt lấy cái đầu nhỏ của mình, đôi mắt to đen láy như hai quả nho chớp chớp, một bộ ta biết lỗi rồi, đừng trừng phạt ta, chộc người trêu mến không thôi!

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ưc hiếp tuyết hồ

Nhìn tuyết hồ giả bộ đáng thương, đôi mắt long lanh ngậm nước, khiến y thật không nỡ trách mắng. Thực ra Thương Mặc Uyên cũng không định trách phạt gì nó, chỉ muốn dọa sợ tuyết hồ là được rồi, để tránh cho đối phương trở nên vô pháp vô thiên.

“Người có biết cây cầm này giá trị bao nhiêu không?”

“chi chi...” lắc lắc đầu. Lương Mộ Hi đương nhiên không biết, nhưng cây cầm này tỏa ra một mùi hương thanh nhạt, hơn nữa theo như những gì nàng biết thì gỗ dùng để làm ra cây đàn này nhất định rất lâu rất lâu năm, ít nhất thì cũng phải 100 năm rồi, giá trị chắc chắn là không tầm thường.

Càng khỏi phải nói đến đồ trong vương phủ này có vật nào là không phải chính phẩm cực tốt chứ?

Cứ cho là nàng không có mắt, nhìn không ra giá trị của cây đàn, cũng có thể dựa theo những đồ vật khác trong này mà đoán ra được cây cầm này chắc chắn không rẻ.

Thôi xong rồi, phạm đại tội rồi.

Thương Mặc Uyên sẽ không rút gân, lột da, rút cạn máu của nàng chứ?

Thương Mộ Hi vừa nghĩ thử liền thấy thật khủng bố!

“Cây đàn này chính là được chế tạo từ Huyền Mộc ngàn năm, là cống phẩm 300 năm trước của Lam Quốc, lúc đó cũng chỉ làm được duy nhất một cây cầm này, còn có một số vật khác trong Ngự Thư phòng, dây đàn cũng là dùng Băng Tâm Ti thượng hạng tạo thành, Băng tâm cực kì quý giá, rất khó nuôi dưỡng, tơ băng tâm một năm chỉ dệt được 10 cuộn vải, giá trị liên thành, mà cây đàn này hao hết tơ mà băng tâm sản xuất ra cả một năm. Lúc này người làm đứt một sợi dây đàn, người nên biết, dây đàn này khó sửa chữa như thế nào! Còn có vừa rồi người nhảy nhót lung tung trên thân đàn, để lại những vết vết cào trên thân nó, người xem đi, nên làm thế nào mới tốt đây...”

Rất bình tĩnh nói lên lại lịch của cổ cầm này, Thương Mặc Uyên lại tỏ ra như không có gì, ngược lại là Lương Mộ Hi, càng nghe càng cảm thấy toàn thân rét lạnh, giống như bị người ta xối lên một thùng nước đá vậy, toàn thân đều phát lạnh. Nếu như không phải lúc này nàng đang nằm bò, thì e là hai chân đã nhũn ra từ lâu, ngã nhào xuống bàn rồi.

Trời ạ, sao nàng lại có thể quậy ra họa lớn thế này?

Cho dù là đem nàng đi bán, rút sạch máu, chết khăn choàng cũng e là không đủ đâu?

Đây phải làm sao bây giờ?

Dùng vuốt ôm lấy đầu của mình, Lương Mộ Hi vũ trang đầy đủ, rất sợ Thương Mặc Uyên sẽ đem mình đi trả nợ, lúc đó thật sự là mệnh thú khó giữ a!

Nàng vẫn chưa muốn chết đâu!

Tuy là thú, không phải người, nhưng đầu sao lúc này nàng cũng còn sống đó!

Trả qua ba lần sinh tử, Lương Mộ Hi hiện giờ càng yêu quý mạng của mình hơn.

“Bây giờ mới biết sợ sao?” nhìn tuyết hồ cả người phát run, co rúm lại, hận không thể tìm một kẻ nức mà trốn xuống đó, Thương Mặc Uyên biết lời của

mình đã đủ để đánh tỉnh nó rồi.

Sủng vật của mình, còn phải chăm sóc dạy dỗ nhiều, nếu không cứ luôn gây họa, vậy là không được.

“chi chi...” yếu ớt đáp lại hai tiếng, cái đầu nhỏ vẫn đang trốn kia gật liên tục. Thái độ nhận sai của Lương Mộ Hi lúc này vô cùng thành khẩn, bởi vì nàng sợ chết nha!

“Vậy về sau có nghe lời ta hay không?” tuyết hồ có thể có chút bướng bỉnh, nhưng y mới là chủ nhân, sủng vật của mình tự nhiên phải nghe lời biết nghe lời của y.

Hôm nay vừa vặn dạy thật tốt cho tuyết hồ một bài học, để nó nhận rõ sự thật về quyền sở hữu thuộc về mình, tránh cho sau này khó mà dạy bảo được.

“chi...” ta nghe lời, ta nghe lời. Ta sẽ không bao giờ làm loạn nữa, ta nhất định ngoan ngoãn nghe lời. Cầu xin người đừng giết ta được không? Người muốn ta làm gì cũng được!

“Ân!” thấy tuyết hồ lanh lợi như vậy, Thương Mặc Uyên mới hài lòng gật đầu “qua đây!”

Chỉ chỉ chân của mình, ý muốn tuyết hồ trở lại trên người mình.

Nhưng Lương Mộ Hi không dám a!

Nàng sợ mình đi qua đó rồi sẽ bị đại tạ bát khối*!

• 大卸八块: đại tạ bát khối: một cực hình thời xưa cùng hệ với Ngũ mã phân thân. Nay chỉ một vật bị phân nhỏ ra.

“Làm sao, không nghe lời? Quên mất lời cam kết lúc nãy của người rồi à?” giọng điệu lạnh nhạt, nghe ra còn rất bình tĩnh, nhưng Lương Mộ Hi lại có thể cảm thấy hàn ý và uy hiếp trong đó!

Làm gì lúc nào cũng ức hiếp nàng!

Ô Ô...

“Còn không qua đây?” Nhìn thấy tuyết hồ vẫn còn co tròn không động, Thương Mặc Uyên có chút bất lực, “không nghe lời ta vậy thì không quản người nữa, cây đàn này người nên đến như thế nào thì đến như thế đó!” lời này còn chưa nói hết, tuyết hồ đã “bịch” một cái nhảy lên chân của y, cả người vẫn còn đang phát run, đôi mắt còn xanh trong hơn cả nước suối giờ phút này tràn ngập sợ hãi khủng hoảng, Thương Mặc Uyên nhìn đến cũng không nhẫn tâm được.

Ngón tay lạnh lạnh nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của tuyết hồ, muốn nó không cần phải sợ hãi nữa, “được rồi, chỉ cần người nghe lời, về sau ta đều sẽ bảo vệ người!” Chỉ cần người luôn ở bên ta, không rời xa ta, bất kể tương lai người có làm ra chuyện gì, ta đều sẽ bảo vệ cho người, không để bất cứ kẻ nào tổn hại đến người!

Đây là lời cam kết của Thương Mặc Uyên. Nhưng lúc này Lương Mộ Hi không hề hiểu rõ. Chỉ vào những ngày tháng sau này, nàng mới từ từ hiểu ra lời hứa của y vào một ngày nọ, hiểu được quyết tâm thề bảo vệ nàng chu toàn của y.

“Chi...” có lẽ do việc vuốt ve của Thương Mặc Uyên đã có tác dụng, Lương Mộ Hi từ từ bình tĩnh trở lại, kêu lên vài tiếng lấy lòng Thương Mặc Uyên, Lương Mộ Hi càng thấy rằng mình không thể đắc tội với nam nhân này.

“Đương nhiên, chuyện người làm sai vẫn phải chịu trừng phạt, nếu không sẽ không nhớ kĩ!” Thương Mặc Uyên vừa dứt lời, trái tim của Lương Mộ Hi khó khăn lắm mới hạ xuống lại nhảy lên.

Còn muốn làm gì?

Phạt thế nào?

Sẽ không rút máu của nàng chứ? Hay lột lông của nàng?

Mỗi lần Lương Mộ Hi đều nghĩ đến hai điểm này, xem ra những lời Thương Mặc Uyên từng uy hiếp đã thành một nỗi ám ảnh trong tâm hồn bé thơ của Lương Mộ Hi.

“Lúc này thấy người thích cây đàn đó đến vậy, vậy sau này mỗi ngày người đều đến đây dọn dẹp cho nó đi, chuyện này liền giao cho người, còn có, ta thấy người rất thích đánh đàn, ta sẽ sai thợ mộc ứng theo trọng lượng thân thể của người mà làm một cây đàn, người học một khúc, cũng để báo đáp cho huyền mộc cảm này đã vì người xả thân lấy nghĩa!” (hồ ly đánh đàn, =]]).

“chi...” Chuyện trước còn dễ làm, nhiều lắm là mỗi ngày đến đây chà lau mà thôi, nhưng chuyện thứ hai kia!

Lương Mộ Hi nhìn nhìn vuốt nhỏ của mình, nhỏ như thế này, có thể gảy đàn sao?

Hơn nữa nàng vốn là người đàn không yêu, để nàng nghe còn thấy thật hưởng thụ, chứ tự mình gảy...

Thế thật sự còn không bằng giết nàng đi a!

Rất khó học đó, được không vậy?

“Yên tâm, ta sẽ dạy ngươi, cho đến khi ngươi học được mới thôi!” vừa nãy nhìn tuyết hồ đánh đàn, tâm tình của y tốt lên nhiều, cho nên Thương Mặc Uyên nghĩ sau này nếu trong lòng phiền não, có lẽ nghe tuyết hồ đàn một khúc, thì những phiền não không vui này sẽ tan thành mây khói đi?

“Chi chi...” học cái này phải học bao lâu?

Nàng mới không muốn?

“Đây là hình phạt, không thể nói không!” biết ngày tuyết hồ không muốn, Thương Mặc Uyên càng biết để cho một con hồ li học gảy đàn có bao nhiêu hoang đường, nhưng đáy lòng cảm thấy tuyết hồ có thể làm được, chỉ là tốn thời gian khá lâu một chút mà thôi.

“Chi...” uất ức kêu lên hai tiếng, để biểu đạt bất mãn trong lòng mình, Lương Mộ Hi biết, mình thật sự đã lên nhầm thuyền giặc rồi.

Ai... Nhưng người ta là ân nhân cứu mạng của nàng nha, còn cứu đến hai lần, nàng có thể làm thế nào đây?

“Hai chuyện này ngươi đều phải làm được, nếu không cây đàn này, ngươi buộc phải đền!” Cân nhắc đến tuyết hồ có thể sẽ vì bất mãn mà làm qua loa có lệ, Thương Mặc Uyên chặn hết đường lui của tuyết hồ.

“chi chi...” “Còn có đạo lý hay không? Úc hiệp chôn quá lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Điện Hạ Độc Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.